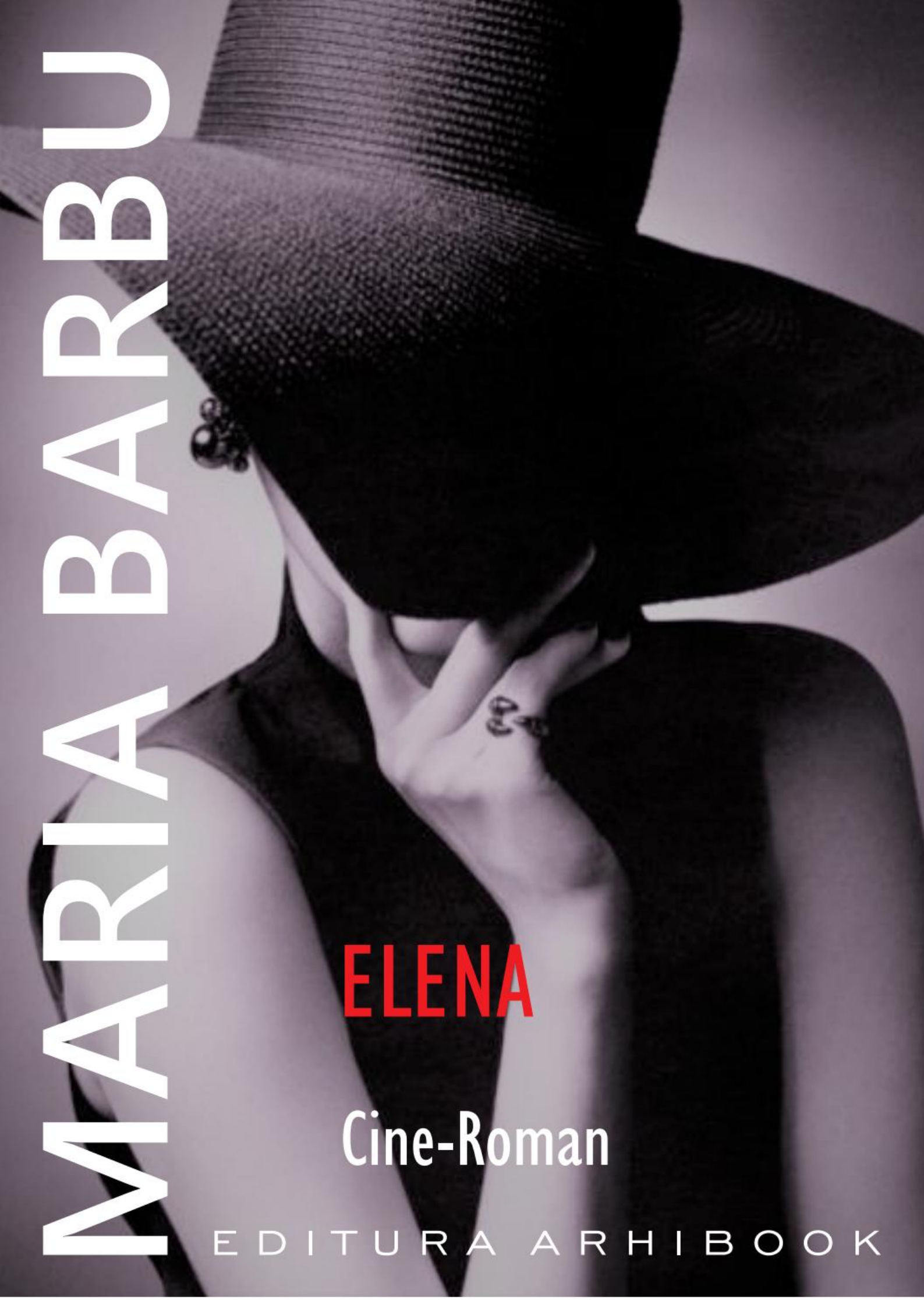

MARIA BARBU

ELENA

Cine-Roman

EDITURA ARHIBOOK

MARIA BARBU

Elena

Cine-roman

Editura ARHIBOOK
București, 2018

Maria Barbu – proza scurtă, postume
Serie îngrijită de Dan, Emanuela, Dana și Magdalena Agent

ELENA - cine-roman
Ediție publicată de Editura ARHIBOOK.
Copyright 2018 București, 2018

Viziune grafică: arh.Dan Agent
Coperta I: Dan și Emanuela Agent (fotografie a autoarei)

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un mijloc. electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea expresă dată de editor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISBN

Tiparul executat la S.C. **LUMINA TIPO** s.r.l.
Str. Luigi Galvani nr.20 bis, sector 2, București
Tel/fax: 021.211.32.60; tel: 021.212.29.27
E-mail: office@luminatipo.com
www.luminatipo.com

MARIA BARBU

Elena

Cine-roman

GELOZIA

Elena se trezise greu în acea dimineață. Dormise foarte puțin, ca de obicei de altfel, dar, spre deosebire de micul ei somn bolovănos în care obișnuia să cadă în zorii zilei, de data asta avusese un somn subțire, ca o pânză de apă, prin care putea să vadă niște scene care îi sfâșiau inima.

Nu fusese vorba despre vreun coșmar, pentru că ea nu avusese niciodată nici un coșmar, ci era un vis în care iubitul ei lua masa cu „fosta”, pe care Elena nu o văzuse niciodată și nici măcar nu știa cum arată. Dar chiar și în vis știuse că era vorba despre acea femeie, pe care o detesta cu toată ființa ei.

De altfel se trezise cu o durere de inimă , cu o senzație fizică reală, ca reacție la scena aceea de tandrețe din vis dintre iubitul ei și „cealaltă”, și îi venea să plângă din toată inima, cu hohote, cu sughituri. Nu voia să se întâmple așa ceva, nu putea să suporte nici măcar în vis să își vadă iubitul în compania unei alte femei.

Pentru Elena era un sentiment nou și neașteptat, pentru că nu fusese niciodată geloasă, sau poate că refuzase să fie. Dar acum fusese surprinsă cu garda jos, în vis, atunci când voința este aproape inactivă. Suferea cumplit și nici nu știa de ce.

Ce anume determina această durere? Iubitul ei reprezenta atât de mult pentru ea, făcea atât de organic parte din ființa ei cea mai intimă, încât s-a simțit pur și simplu sfâșiată de visul acela, care nu făcea decât să sugereze o posibilă îndepărtare.

Dar oare cum avea să facă ea față unei scene reale de acest fel? Toată stăpânirea de sine a Elenei, deși persista în aparență, se ruinase în interior. Era toată o rană. O sfâșietoare suferință.

Făcu efortul să se recompună, spunându-și că în realitate nu se întâmplase nimic. Se consolă cu gândul că ceea ce face iubirea prețioasă cu adevărat este sentimentul în sine, nu posesia. Dar toată înșiruirea logică a argumentelor, oricât ar fi putut fi de convingătoare, nu puteau să îi liniștească acea sfârtecăre lăuntrică, acea teribilă strângere dureroasă a ghemului aceluia de carne și sânge care este inima.

Știa că iubirea ei este primită cu bucurie de cel pe care îl iubea, știa că este la rândul ei iubită cu o iubire pe care nu o întâlnești decât foarte greu în această lume urâtă, știa deasemenea că iubitul ei este unul dintre acei bărbați foarte speciali și foarte rari care au puterea fidelității, dar durerea ei tot persista.

I-ar fi fost rușine să îi spună tocmai lui, omului ei minunat, că ea nutrește asemenea sentimente triviale, dar nu știa cum să își vindece rana deschisă fără rost în sufletul ei.

Poate că mai avea încă de luptat cu demonii ei personali, și era foarte posibil ca această gelozie să fie o drojdie a propriilor greșeli din trecut, înainte de a-l fi întâlnit pe cel care era acum zeul cerului ei sufletesc.

Respiră adânc, se gândi cu bucurie la unele scene minunate pe care bărbatul ei drag i le întipărise în adâncul ființei, în trup și în suflet, și simți că încet-încet se relaxează.

Își aștepta acum mult mai calmă iubitul. Bărbatul pentru care tot universul ei se reconfigurase pentru a-l primi. Aștepta cu nerăbdare privirea acelor minunați ochi albaștri, fiind sigură că în lumina lor puternică și virilă va găsi liniștea, bucuria și fericirea cea mai deplină.

RUGĂCIUNEA

Elena avea febră mare, și nici măcar nu avea habar unde și cum se îmbolnăvisese. Avea frisoane și aproape aiura. Lângă ea stătea Sorin, omul ei drag, care sosise în grabă să îi aducă niște fiole de algocalmin, despre care el știa că pot scădea rapid febra.

Ochii îi erau injectați, fața îi ardea, buzele i se cojeau, și, cum febra atinsese deja pragul maximal, Elena era practic inertă, iar Sorin fu nevoit să îi deschidă gura aproape cu forța. Intrase în panică, sunase deja pe un prieten medic, și își privea iubita cu spaimă și cu un oribil sentiment de neputință.

Nu înțelegea ce s-ar fi putut întâmpla, pentru că în ultima săptămână fuseseră împreună clipă de clipă, iar Sorin era sănătos în timp ce Elena zăcea inconștientă și cu o febră cumplită. Soneria zbârnâi și Sorin îi deschise ușa doctorului, care intră și se uită speriat spre Elena.

– Sorine, spune-mi, Elena a mâncat ceva infectat, știu eu, lapte, ouă, sau ceva ce ar putea să aibă salmonella?

– Nu știu, poate doar la micul dejun să fi cerut o cană de lapte și eu să nu fi fost atent, în rest am mâncat practic aceleași feluri.

Doctorul îi făcu Elenei niște injecții și îi spuse lui Sorin să rămână să o vegheze. Cum ar fi putut face altfel, când tot sufletul lui era plin tocmai de ființa acestei femei! Se simțea îngozit la gândul că e posibil ca aceste clipe care treceau să nu fie cumva în defavoarea Elenei, și începu să se roage, cu timiditate și cu umilință.

Nu se mai rugase din copilărie, era stângaci și aproape se

rușina că trebuie să o facă acum, dar simțea că are nevoie de Dumnezeu, care e singurul în stare să-i salveze iubita. Nu știa nici o rugăciune dar era convins că Dumnezeu va răspunde durerii lui, disperării de a-și vedea iubita în starea aceea de inconștiență și de pericol.

Sorin îi mărturisi lui Dumnezeu ce mult o iubește pe această femeie, îi spuse cât se împotrivise la început pentru că i se păruse nepotrivită iubirea aceea, pentru o femeie mai matură decât el, mai deșteaptă, mai realizată, și se ruga acum cu spaimă ca Dumnezeu să nu îl pedepsească pentru acea stupidă împotrivire și să nu o ia de lângă el pe aceea pentru care acum și-ar fi dat viața fără să clipească.

Pe măsură ce se ruga, din ce în ce mai fierbinte, din ce în ce mai disperat, din ce în ce mai convins că Dumnezeu trebuie să îl înțeleagă, sau să îi ceară orice în schimbul unei miraculase vindecări, din minunații ochi albaștri ai lui Sorin curgeau lacrimi grele, brăzdându-i obraji acoperiți de o barbă blondă crescută brusc, parcă hrănită de acele șiroaie de lacrimi.

La un moment dat, Sorin se ridică din genunchi, își încetă rugăciunea și o privi pe Elena. Pe fața ei frumoasă se vedea o expresie aproape radioasă. Sorin se aplecă deasupra ei și îi sărută pleoapele, iar Elena deschise ochii, în care se citea expresia aceea a ei de fetiță pe care o avea dimineața, sau după ce se ridica din brațele lui Sorin.

– Doamne, Doamne, îți mulțumesc, Doamne! – șopti Sorin, simțind, mai mult decât înțelegând, că miracolul pentru care se rugase atât de înlăcrimat, se produsese.

Elena se ridică vioaie, și, zărindu-l pe Sorin, îi spuse cu un zâmbet șăgalnic:

– Stii ce sete îmi e? De apă, de tine, de tot, iubitul meu drag!

– Îți dau tot ce-ți dorești, iubita mea! – îi răspunse Sorin, simțind cum îngerii zburau în sufletul lui.

GRĂDINA DE PIATRĂ

Ce ciudată era grădina aceea din vis! Parcă n-ar fi avut copaci ori tufișuri florale ci un fel de baloane de piatră, ca și cum o lavă ar fi acoperit la un moment dat totul, și s-ar fi pietrificat verdeața și copacii, lăsându-și doar forma să supraviețuiască în piatră.

Elena se uita pe fereastra apartamentului lui Sorin spre grădina aceea stranie, conștientizând și reformulând cu o anume luciditate peisajul simbolic al acelei grădini, ce părea să îi transmită un mesaj cifrat despre propriul ei viitor, despre propria ei existență.

Dar de ce vedea acea grădină tocmai de la fereastra iubitului ei, fereastră aparținând unei case pe care Sorin nu o locuia în realitate ci doar în vis? Era această casă din vis iubirea lor, sau grădina era iubirea, sau era viața?

Elena încerca să se smulgă din vis, sau mai degrabă se străduia să interpreteze visul rămânând în el, ca și cum ar fi putut să fie posibilă trăirea lucidă și trăirea din vis simultan, ceea ce bineînțeles că însemna că ea, Elena, ar putea transcende și luciditatea și visul în același timp.

Trupul Elenei se zvârcolea în cearșafuri, mușchii coapselor i se contractau spasmodic, de parcă tocmai s-ar fi pregătit să sară pe o fereastră nevăzută. Dar Sorin nu era lângă ea, și mâinile ei îl căutau zadarnic. De altfel, nici nu fusese acolo când ea adormise, era acasă la el, chinuit de o migrenă cumplită.

Nici el nu știa de ce îl terorizau migrenele atât de tare în ultima vreme, de parcă întregul cosmos i-ar fi fost potrivnic pentru cine știe ce vinovăție ascunsă. Sorin însuși credea că nu-i mai priește casa în care stătea, se săturase de toți ai lui, pe care îi vedea cum sunt cu adevărat și-și dădea seama cât de singur este de fapt printre ei. Simțea nevoia imperioasă de a se muta de acolo, de a avea locul lui, în care, supremul trofeu al vieții lui, Elena, putea să troneze splendid!

Între cele două universuri lăuntrice, al Elenei și al lui Sorin, se țeseau zilnic miliarde de fire nevăzute, se întrepătrundeau și se legau în mod miraculos. Chiar și când erau la distanță ei se simțeau atât de aproape, câmpul energetic al unuia pătrunzând și fuzionând atât de puternic cu al celuilalt, încât ajungeau să aibă trăiri instantanee.

Era fără îndoială o excepțională compatibilitate de celulă a celor doi, ei, extraterestrii, specia aparte! Astfel încât, între visul Elenei și dorința intensă a lui Sorin de a avea casa lui, părea să fie o legătură extrem de puternică, și simbolică și emoțională.

Între acești doi oameni exista o complexitate de relație și de trăire cum poate numai în marile povești de iubire ale lumii mai puteai găsi. De aceea poate și Sorin și Elena erau un pic mai prudenți, de parcă cine știe ce pericole neștiute le-ar fi putut pândi iubirea.

Poate chiar visul Elenei, grădina cu baloane de piatră, ar fi putut însemna dorința lor de a construi temeinic, de a face ca această iubire să dureze cu adevărat și nu să zboare aiurea!

Era atâta dor, atâta puritate, atâta dorință de desăvârșire în fiecare gest al lor, încât se părea că le ajunsese și în adâncurile conștientului, până în subconștient, de acolo de unde vin visele, dorințele, iubirea, destinul.

Grădina din vis anunța poate decizia lor de a deveni mai statornici, mai stabili, mai solizi, tocmai în această iubire ce părea să șocheze, să scandalizeze și să surprindă mediile în care trăiseră până atunci.

Grădina din vis mai putea să fie și ceea ce urmau să lase cândva în memoria altora, o iubire de excepție ce avea să rămână poate pentru totdeauna întipărită ca o lavă solidificată peste freamătul ființei lor de acum, desăvârșind, într-o formă eternă, toată trăirea lor plină de emoție, iubire și nesfârșită adorație.

PRÂNZUL DE TAINĂ

Și el și ea simțeau că trebuie să fugă, măcar puțin, din realitatea mărunță. Să fugă într-o realitate numai a lor. Undeva, indiferent unde. Le era foame, poate că nu numai de mâncare, dar s-au hotărât să ia masa împreună, mai ales că era prima oară când făceau asta.

Pentru ei doi, această masă era un fel de ritual al unei realități pe care o considerau aparte de restul lumii. Era ceva al lor, pentru care făceau niște sacrificii. Fugiseră de alții pentru a se găsi pe ei înșiși.

Erau un fel de fugari, ieșiți în secret din peisajul urban pentru a gusta un pic din natură și poate chiar din Dumnezeu. Un Dumnezeu al cărui nume poate fi scris cu literă mică, pentru că ei doi nu se prea gândeau la cel mare, demiurgul și neînduratul, ci la Dumnezeu acela mai familiar, cu care poți să vorbești despre problemele tale și căruia poți să îi ceri să te sprijine într-o problemă sau alta cu care te confrunți în fiecare zi a vieții tale.

Fugiseră, sacrificând o zi de muncă sau de cine știe ce acțiuni importante, doar pentru un prânz de taină, o masă într-un anume fel rituală, menită să le aducă mai mult decât hrană pentru trup ci și pentru realitatea pe care o construiau împreună.

Cât de puțini oameni înțeleg că fericirea vine din aceste mărunte fugi ori tainice ritualuri, din aceste ieșiri din timpul și ritmul banal, pentru a redimensiona acel ceva care se țese între doi oameni pe care soarta i-a adus alături.

Cândva, în timpurile de demult, a mânca împreună cu cineva era un semn de adâncă apropiere sufletească ori spirituală. Tot așa poate fi și azi, mai ales între un bărbat și o femeie, a mânca împreună, în doi, poate fi un act de intimitate. E o stare de mulțumire și de dăruire, și masa însăși devine un fel de ofrandă adusă unei zeități aparte, un fel de dumnezeu al fericirii.

Lumea devine un reper de alt fel pentru cei care au puterea de a-și crea astfel de tainice ritualuri. Chiar viața și problemele ei se limpezesc, cei doi oameni reușind să își spună unele secrete pe care un timp nu putuseră să le comunice, dar totul spus așa, simplu, calm, cald, cum numai atunci când ești la masă o poți face.

Foarte puțini au înțeles ce taină minunată s-a ascuns în acea cină pe care Isus însuși a luat-o alături de apostolii săi. E un miracol care se produce prin actul însuși al ingerării hranei esențiale, un fel de întoarcere la fundamentele vieții, peste care nu poți trece cu indiferență.

Tot astfel, doi oameni care se apropie într-o relație de favoare, prietenie sau iubire, se destăinuie mai direct, mai simplu, atunci când iaumasa împreună.

Marile trăiri spirituale ca și sensibilele trăiri sentimentale au mereu nevoie de această aură de taină, de ritual și de împărtășire. Și toate acestea le poți găsi în taina unui prânz, pe care doi oameni care-și împletesc sufletul într-o formulă încă neînțeleasă nici măcar de ei înșiși, îl iau împreună, punând pe masă nu doar pâine, carne și vin, ci și suflet, încredere, dăruire, și, cine știe, poate chiar iubire.

PORTRET DE FEMEIE poveste

Se făcea că era la Ierusalim și găsise deschisă o poartă spre una dintre clădirile unui templu magnific cocoțat pe o stâncă. Numai că atunci când intră pe poarta aceea a văzut că se afla de fapt în spatele templului, și că îi era absolut imposibil să găsească ușa de acces în interior.

Elena se trezi din vis cu sentimentul că acesta a fost un mesaj pentru ea, că templul însuși era iubitul acesta la care nu putea ajunge în nici un fel, și a cărui intrare poate că nu o va găsi niciodată. Începu să plângă, deși încă zâmbea, gura zâmbea și ochii plângeau, iar sufletul îi era răvășit.

Sigur, Elena se crezuse întotdeauna o învingătoare dar, de această dată, era o învinsă. Știa în sufletul ei că ar trebui să se retragă, să renunțe la încercarea de a mai cuceri un bărbat pe care nu îl va putea scoate probabil niciodată din prejudecățile și inhibițiile lui. Poate că în felul ăsta el se apăra de cine știe ce dezvăluire neplăcută, poate că într-adevăr nu avea ce să îi ofere, și era mai bine ca ea să plece, și să-și vadă de viața ei...

Viața ei, viața Elenei fusese mereu o căutare a ceva imposibil. Multă vreme și-a dorit să fie admirată și respectată, chiar ajunsese în situația poate absurdă de a face totul pentru a părea mai matură, mai autoritară. Făcuse chiar eforturi de imagine care stârniseră multe comentarii, adică purtase câțiva ani pălării foarte scumpe care o îmbătrâneau dar care o apărau de tentativele vulgare de care se săturase.

Mai era ceva, un mare secret al ei: făcuse greșeala ca, la un moment dat, pentru a obține un post foarte bun, unde era nevoie de "vechime", să pună la dosarul de angajare actul de naștere al unei surori, mai mare cu niște ani, care murise la puțin timp după ce se născuse dar nu fusese băgată în seamă oficial, și al cărei act de naștere îl găsisese în sertarele mamei sale....

Mai târziu nu a mai putut face nimic, a rămas așa, mai mare în acte, ca un blestem al sorții, și fără putință de a mai repara această aberantă situație. Asta i-a tăiat curajul de a face o carieră publică vizibilă, așa cum ar fi meritat. Iar acum...era chiar imposibil. Se lăsase să se îngrașe doar-doar o să acopere acea diferență dintre vârsta reală și cea din actele care acum erau toate, obligatoriu, aliniate la acel "document" care nu îi aparținea...

Elena fusese și mai era încă iubită de mai mulți bărbați, mai ales de cei care îi descopereau dulcea ființă din intimitate, dar în sufletul ei nu se născuse încă acea iubire fremătătoare pe care o aștepta ca o adolescentă. De curând însă....se întâmplase ceva în inima ei, numai că cel care stârnise această flacără nu era capabil să răspundă așa cum ar fi meritat chiar el însuși...

Elena trecuse prin brațele mai multor bărbați, care îi sărutaseră gura senzuală cu buze frumoase și ochii mari și visători. Fuseseră destul de mulți, nu și-i mai amintea sau nici nu mai voia să o facă. De fapt nici nu știa ce înseamnă mulți sau puțini, fuseseră oricum selectați de un destin destul de generos cu ea în aparență. Viața îi scosese în cale bărbați frumoși și deștepți, iar unii dintre ei au iubit-o cu pasiune, până la a încerca să se sinucidă pentru ea. Dar ea a plecat mai departe.

A căutat iubire în altul, și-apoi în altul... A întâlnit-o acum? Nu putea să fie adevărat atâta timp cât "diferențele" prea mari îl speriau pe acela care ar fi putut să o facă fericită. Elena zăbovea adesea în patul ei larg și-și mângâia trupul cu mâinile ei,

imaginându-și că sunt mâinile celui iubit, încercând să simtă ce ar fi putut să simtă acesta. Îi venea să plângă...

Era ca în visul cu templul din Ierusalim. Găsise poarta dar nu intrarea. Ce va fi oare cu adevărat în viața ei, în sufletul ei? Avea să fie această iubire Iubirea cea adevărată pe care o tot căutase în atâtea brațe masculine? Ce mult și-ar fi dorit să fie așa, dar....

Peste brațele Elenei, lumina se asezase ca o eșarfă. Femeia aceasta, peste care trecuseră mai mult de trei decenii, era una dintre femeile de mare succes în lumea ei. Cum ieșise însă de acolo, era foarte aproape de un eșec oarecum previzibil. Avea să fie această lecție de viață atât de dureroasă pentru ea sau, în mod excepțional, ar fi putut să îi redea acea frăgezime la care renunțase prosteste doar pentru orgolioasa ei aparență? Abia aștepta să descopere. În sufletul ei era atâta nerăbdare, de parcă tocmai ar fi urmat să fie mireasă!

RELUAREA POVEȘTII

Elena suna, cu mâna tremurândă, la ușa lui Mike, un mai vechi prieten al ei, cu care avusese o poveste de iubire destul de ciudată, careia nu i-a putut pune capăt în nici un fel, oricât a încercat, în ciuda faptului că vorbea la trecut despre ea.

Mike este unul dintre acei bărbați a căror frumusețe depășește cu mult media masculină, astfel încât, de câte ori ieșeau împreună, Elena simțea nevoia să se îmbrace extrem de elegant și de rafinat, pentru a păstra și asupra ei privirile celor care îi contemplau.

În ciuda unei destul de mari diferențe de vârstă, care era în favoarea lui Mike, Elena nu s-a simțit niciodată complexată, pentru că acest bărbat, cu adevărat viril, reușea să o facă să se simtă fericită ca femeie nu doar în intimitate, ci avea și deosebite abilitate de a o face să se simtă și în public unica țintă a atențiilor sale.

Cum se poate totuși, că, în ciuda tuturor acestor calități, Mike nu a reușit, în aproape șase ani de relație tandră, să îi cucerească inima Elenei? Nici ea nu înțelegea de ce. Probabil pentru că își propusese încă de la început să îl țină pe Mike în "sertarul" de rezervă, sau teama că ar putea pierde un asemenea bărbat splendid o făcuse să se protejeze cu îndărătnicie.

.....Dupa câteva secunde, dupa ce Elena a îndrăznit în sfârșit să sune la ușa lui, Mike apărură și, cu un zâmbet imens pe față, o îmbrățișă pe Elena, strângând-o la pieptul lui larg și frumos modelat.

– Iubita mea, iubita mea dragă, ce bine că te-ai întors!- repeta Mike, într-o șoaptă fericită și fierbinte în urechea Elenei

– Mike, mă gâdili! Stai să-mi trag sufletul! – îi spuse Elena, zâmbind la rândul ei, fără să știe că întreaga sa figură și mai ales ochii îi străluceau până la iradiere.

– Hai, iubito, intră, te aștept de-atunci, de când ai zis că nu mai vrei să auzi nimic de mine. Dar eu știam că te vei întoarce, și-am stat mereu cu urechea ciulită!

– Da, da, chiar vrei să te și cred!- răspunse Elena râzând, fericită și încântată, ca un copil în fața unei prăjituri.

....Parcurseră drumul până la sofa îmbrățișați și se răsturnară pe sofaua mare și atât de cunoscută trupurilor lor, care-și lăsaseră acolo nenumărate înlanțuiri fierbinți și amețitoare....

Elena revenea la Mike după un eșec rușinos, pe care nu voia să îl recunoască nici față de ea însăși. Îi fusese respinsă iubirea, sau așa simțise ea, de un bărbat care poate că nici nu o putea înțelege, sau poate că nici nu ar fi avut ce căuta în viața ei, dar pe care Elena îl iubea cu o pasiune strivitoare și de neînțeles, mai ales că acela nu era deloc un bărbat care să îi aprindă simțurile așa cum făcea Mike. Și totuși, printr-un miracol se pare, îi aprinsese sufletul, dar...degeaba.

Elena nu avea cum să stocheze această iubire neîmpărtășită, pentru că începuse să o simtă ca pe o formațiune tumorală. Îi stânjenea respirația, circulația sangvină, gândurile, viața. De aceea se întorsese la Mike, pentru că nu putuse să admită că ceea ce i se întâmplase era ceva rușinos și umilitor.

Știa că în timp avea să se sedimenteze în ea nu numai un regret inexprimabil ci toată această iubire neîmpărtășită avea probabil să primească formă artistică și în felul acesta avea să exorcizeze totul.

Îi mulțumea lui Dumnezeu ori sorții că îi dăduse această șansă și această putere de a sublima realitatea, pe care altfel nu ar fi avut cum să o înfrunte, și ar fi rămas o victimă perpetuă, ceea ce era de neacceptat pentru Elena.....

ZI TORIDĂ

Priveau amândoi desenul covorului cu motive geometrice și se jucau, râzând, fiecare dintre ei alegându-și o pată de culoare și câteva linii și apoi încercând să vadă ale cui elemente predominau pe covor...

Se simțeau relaxați și împliniți, mai ales după ce se consolaseră îndelung pentru despărțirea lor abruptă. Elenei îi mai picura încă în auz vocea lui, ușor înăbușită, cuvintele terminate în șoaptă, zgomotul familiar al camerei în care se îmbrățișaseră de atâtea ori...

– Gata, e târziu, trebuie să fug acasă, altfel mă dau ai mei disparută și anunț poliția! – spuse râzând Elena, care continua să își savureze lenea.

– Mai rămâi, te rog, încă un pic! – îi mormăi Mike în ureche.

– Nu, nu mai rămân, pentru că picul ăsta se poate transforma în cine știe cât! – răspunse Elena zâmbind.

– Aș vrea să fie o viață, știi asta! – strecură Mike o mai veche cerere a lui.

Afară se făcuse întuneric, după ce caldarâmul aproape "fierse" toată ziua sub căldura toridă. Lor însă nu le pășase nici de căldură, nici de nimic. Totul părea atât de plin de fericire, deși în sufletul Elenei stăruia umbra celui pe care continua să îl iubească dureros de tare.

Nu putea spune că nu se simțea foarte bine acum și aici, dar era un bine mai mult al trupului decât al sufletului.

Sufletul ei rățăcea, ca și gândurile, departe, la acel cineva fără de care se simțea incompletă. Era nedreaptă față de Mike, dar nu putea să își stăpânească iubirea aceea ascunsă adânc în inima ei.

Peste umărul bărbatului care se apleca spre ea fericit și plin de dragoste, peste frumosul trup al lui Mike, Elena vedea silueta fragilă a celuilalt, bărbatul-înger, pe care nici nu mai îndrăznea să și-l imagineze ca viril, și simți o lacrimă alunecându-i pe obraz.

Mike văzu și el lacrima și o interpretează în felul lui, ca pe o ofrandă adusă iubirii lui înfocate! „Ce departe putem fi uneori de acela care ne iubește, poate la fel de departe cum se simte și cel pe care îl iubesc”, își spuse Elena cu tristețe.

Era greu să simți limpede tristețea Elenei, pentru că femeia aceasta purta întotdeauna un zâmbet trist și oarecum superior, un zâmbet melancolic, pe fața ei frumoasă.

Se ridică din îmbrățișarea strânsă a lui Mike, cu greu, parcă rupându-se, pentru că trebuia să recunoască sincer că acest bărbat îi mulțumea trupul mai mult decât în orice vis, și se strecură în hainele ușoare. Se mișca așa ca în transă și abia vocea dragului de Mike o readuse la realitate:

– Vin mâine dimineață să te iau! Mergem la munte, vreau să te văd liberă, liberă și fericită, înțelegi? – spuse Mike hotărât.

– Da, sigur! – îi răspunse Elena, în timp ce își încheia o sanda.

.....Dar inima ei continua să doară, într-un fel neînțeles, de regretul de a nu fi alături de acel altcineva, pe care încerca cu tot dinadinsul să îl alunge din sine.....

ORDINE DEZORDINE

Urmărind lumina strecurată printre perdele, Elena încerca să-și pună ordine în gânduri. Stăteau acolo grămadă în mintea ei, ghem de gânduri, ghem de șerpi...

Ar fi vrut să fie totul mai simplu, dar nu era. Îi era foarte greu, pentru că trebuia să facă ordine în viața ei, să-și curețe locul, inima, sufletul, pe care le cam lăsase multă vreme într-o dezordine generatoare de deziluzii și suferințe.

Își complicase viața teribil și dezordinea de acum era un rezultat al propriilor acțiuni, deși tot ce făcuse fusese din dorința de a construi ceva frumos și trainic, precum podul de piatră din celebrul cântecel pentru copii... Dar, întocmai ca și în cântecel, "podul de piatră s-a dărâmat, a venit apa și l-a luat!"

Dar apa asta mare care a dărâmat podul, ce păruse de piatră, era în mare măsură schimbarea extraordinară din sufletul ei, odată ce în viața ei a intrat acel misterios bărbat a cărui ținută morală și ale cărui criterii și exigențe i-au schimbat practic existența, sau oricum sunt pe cale să îi schimbe în mod fundamental toate opțiunile.

Elena era foarte hotărâtă să facă niște schimbări determinante, dar nu era foarte sigură ce rol putea să îi confere frumosului Mike în viața ei de acum înainte, căci presimțea că va trebui să se hotărască odată în ceea ce îl privește. Știa foarte bine cât de mult își dorea Mike să îi ofere o viață completă alături de el, cu tot ce era el, cu trupul, sufletul, mintea și cariera lui.

Îi dovedise asta în nenumărate rânduri, sfidând prejudecățile tuturor celor din familia lui și declarând sus și tare că Elena era femeia vieții lui.

Elenei îi plăcea grozav să îl audă cum îi sfida pe toți cei care îndrăzneau să îi spună că totuși femeia aceasta avea niște ani în plus, o experiență erotică și existențială oarecum încărcată, și că oricum nu putea să fie sigur că va rămâne cu el atâta timp cât îi putuse părăsi pe alții

Gândindu-se la Mike, Elena zâmbea, zâmbea cu duioșie și cu un fior pe care îl simțea de fiecare dată când se gândea la el, acel fior care precede dorința...

Dar acum Elena era chiar încețoșată, năpădită de gânduri și de nehotărâre. Știa că se apropie momentul deciziei și se simțea emoționată ca o liceeană. Trebuia să își redeseneze drumul vieții și să pornească la drum, cu un nou curaj și cu o mai mare hotărâre.

Ce avea să decidă și cum va împlini ceea ce își va propune, Elena încă nu știa în acest moment, dar simțea că avea să știe foarte curând...

CANICULA

Totul pare că se topește, aerul e atât de fierbinte încât te ustură fața, ochii sunt tulburi, lumina prea intensă face contururile fluide... Zi de vară caniculară într-un oraș plin de praf și de oameni disperați. Abia trezită dintr-un somn care îi amortise trupul și udase cearșafurile de transpirație ușor acidă, Elena avu strania impresie că nu e singură în cameră, în ciuda faptului că toate ușile erau încuiate cu grijă .

Se ridică din pat, și, pentru că dormise goală, simți nevoia să se înfășoare repede cu o eșarfă de mătase, acoperindu-și umerii și sânii, de parcă o privire severă se îndrepta spre ea din niște ochi eterici. După ce făcu un duș și mâncă și niște fructe din frigider, Elena se mai liniști. Lângă o ceașcă de cafea era mai sigură pe ea, lucrurile păreau să își fi regăsit contururile și abia acum realiza cu adevărat că nu era la ea acasă, ci la Mike.

El plecase în grabă la o întâlnire cu niște reprezentanți irlandezi ai unei mari companii de publicitate, lăsând-o pe Elena adormită, după ce o iubise pe îndelete, cu răbdare și artă, așa cum numai el știa. Elena fugise practic de acasă de vreo două-trei zile, în urma unui scandal monstruos, care o determinase să dezerteze din sânul unei familii în care nu-și mai găsea locul. Nu era de mirare că venise la Mike, bărbatul care voia să își împartă viața cu ea, așa cum îi spusese de nenumărate ori, iar ea oricum nu avea unde să se ducă în altă parte.

Și totuși, ochii eterici care păreau să urmărească fiecare mișcare a Elenei erau fără îndoială ai lui Sorin, așa simțea femeia, că spiritul celui pe care ea îl iubea până la demență era acolo, și nu numai acum simțea privirea aceea ci chiar și în momentele când deschidea ochii, strivită de îmbrățișările prea înfocate ale lui Mike. Elena se simțea vinovată într-un mod complet straniu față de acel bărbat, cu care nu făcuse niciodată dragoste în realitate, dar pe care îl iubea cu pasiune și care îi dăruise nenumărate momente de plăcere divină în visele ei nebunești.

– Oh, Doamne, n-am să mă mai fac niciodată bine! – își spuse Elena, cu o șoptă disperată. Aproape instantaneu, telefonul ei mobil sună și Elena auzi vocea aceea absolut inconfundabilă, joasă, duioasă, tristă dar în același timp posesivă a lui Sorin.

– Ce faci, ce e cu tine? M-ai căutat la un moment dat și apoi ai dispărut complet. Ce se întâmplă? – întreabă Sorin, cu vocea lui minunată.

– Nu mi se întâmplă nimic, ... în afară de faptul că am plecat de acasă. De aceea te și sunasem, să îți spun că nu mai suport, să îți cer un sfat, sau... să te rog să mă iei la tine...

– Unde să te iau, când tu știi care e situația în casa unde stau?

– Da, știu, dar nu asta contează, aș fi vrut să îmi spui tu ce să fac, aș fi putut poate să...

– Să ce? – se auzi, oarecum iritată deja vocea lui Sorin.

– Nu știu, să mai aștept, să mai am răbdare poate că tu...

– Daca voiai să mai aștepti, ai mai fi așteptat, dar este limpede că nu ai mai vrut, ai preferat să pleci.

– Iar ești rău ori prea sever cu mine!

– Nu sunt nici rău nici sever, doar îți spun adevărul, ceea ce nu prea îți place!

– Dacă ai da și tu vreun semn că se poate să... – îngăimă Elena.

– Nu eu trebuie să dau vreun semn, tu trebuie să faci ceea ce e bine să faci, ori exact asta pare să fie prea greu pentru tine. Tu preferi să te repezi, să iei deciziile cele mai la îndemână, cu maximum de câștig și minimum de efort.

– Ar fi fost altceva dacă aș fi avut sentimentul că luăm niște decizii împreună...

– Deocamdată le luăm separat, și numai dacă sunt deciziile cele bune se poate pune problema unor decizii împreună, asta nu vrei tu să înțelegi, deși e foarte simplu.

– Da, foarte simplu pentru tine, care iei totul așa sever și serios...

– Se poate și altfel? Sau, da, ai dreptate, la tine se poate!

– Sorin, te rog, încearcă să nu mai fi rău cu mine, mă dor cuvintele tale!

– Te dor cuvintele? Pe mine mă dor faptele, și e o durere mult mai grea, crede-mă!

– Sorin, eu ce să fac acum, să mă întorc la mine acasă, să aștept, ce să fac?

– Tu știi cel mai bine ce vrei să faci, nu mă întreba pe mine ce vrei tu să faci!

– Pentru numele lui Dumnezeu, Sorin, ai puțină răbdare cu mine!

– Eu, eu am răbdare, tu nu ai răbdare și forțezi realitatea și apoi te plângi că nu îți răspunde cum vrei tu. Sau, depinde ce vrei!

– Sorin, spune-mi, ne putem vedea într-una din zilele următoare?

– Din partea mea nu e nici o problemă, dar văd că tu te-ai complicat deja foarte tare și...

– Și ce dacă! O să mă decomplic și o să ne vedem și poate hotărâm ceva.

– Tu crezi că poți face ce vrei și apoi să o iei de la capăt și totul să fie neschimbat! Realitatea nu e un joc, viață nu e o plastilină, oricât de artistă ai fi tu!

– Bine, bine. Hai, Sorin, ne vedem mâine seară la 6?

– Mai vorbim, poate după ce îți limpezești situația, și vedem... oricum îți doresc succes. Pa!

– Cum pa! Spune-mi...

– Pa! – mai spuse Sorin cu o voce în care tremura furia, amărăciunea, neputința, și închise.

Elena începu să plângă, întâi mai încet, apoi în hohote. Își simțea inima ca pe o găleată plină de apă tulbure și voia să plângă până ce avea să se limpezească. Se auzi soneria. La ușă era Mike, cu un buchet uriaș de trandafiri englezești. Cu obrajii scăldați în lacrimi, Elena deschise ușa.....

PREPARATIVE PENTRU O “DISECȚIE”

În largul hol al hotelului Marriott, Elena îl reperă foarte rapid pe doctor. Nici nu știa dacă era doctor cu adevărat, tot ce știa despre el era ceea ce aflase de pe net, cu atât mai mult cu cât avusese lungi convorbiri pe messenger cu acest bărbat despre a cărui capacitate de a decripta sufletul omenesc nu se îndoia nici o clipă.

Doctorul de suflete, cum îi spunea ea, era un bărbat foarte tânăr, în ciuda faptului că toate cunostințele lui în domeniul atât de complex al trăirilor sentimentale corespundea mai degrabă unei vârste foarte mature și nu unei vârste atât de tinere cum era cea pe care o avea cu adevărat.

Nu foarte înalt, dar cu o figură bine definită, de un șaten închis, cu ochi pătrunzători și cu o gură de om care știa să își controleze perfect emoțiile, doctorul era un bărbat foarte drăguț și cu un farmec special. Și el o recunoscuse pe Elena, mai ales pentru că îi văzuse figura în avatarele de pe messenger, dar și pentru că intuiția lui extraordinară i-ar fi permis oricum să o recunoască, după ținută ori după o anume nerăbdare jucăușă, de flacăra aprinsă, pe care o avea Elena în mișcări și în gesturi.

Reperându-se reciproc, cei doi s-au apropiat și s-au îmbrățișat cu o caldură pe care o au de obicei cei ce se cunosc din copilărie. Așa se simțeau și ei, de parcă se cunoșteau de o viață întreagă.

Relu, căci așa se numea doctorul, era atât de cald, atât de plin de o intensă trăire sufletească, încât Elena simțea că nu i-ar fi putut sub nici o formă ascunde acestui om niciunul dintre secretele ei.

De altfel, motivul pentru care îl rugase pe doctor să accepte această întâlnire era faptul că Elena nu se mai descurca singură în decodificarea comportamentului misteriosului ei iubit, Sorin, și simțea că are nevoie de ajutor. Pe un alt prieten îl rugase chiar să îi facă astrograma lui Sorin și să o analizeze, totul în speranța că va afla mai mult despre acest om ciudat, pe care presimțea că nu are cum să îl țină în viața ei.

Elena și Relu se hotărâra să intre într-una din braseriile hotelului, și, stând așezați comod la o masă care se umplea de tot felul de gustări aiurite comandate aproape fără să-și dea seama de cei doi amici, se apucară să "disece" complicatul și aproape straniul caracter al lui Sorin, de care femeia ajunsese să se teamă fără să înțeleagă de ce.....

PREPARATIVE PENTRU O “DISECȚIE” (2)

Spre surprinderea Elenei, Relu părea puțin timorat și ea nu înțelegea de ce. Să se teamă oare că ea ar putea abuza de răbdarea lui ori de timpul lui mai mult decât era el dispus să investească în această “afacere”? Elena se decise să îl întrebe direct:

– Relu, tu ești într-adevăr dispus să aloți atenție problemelor mele, adică ai timp ori chef ori energie, fără să îți strici alte aranjamente? – întrebă Elena zâmbind, în timp ce savura o feliuță de pâine prăjită pe care pusese somon.

– Elena dragă, dacă nu simțeam că pot și vreau să mă ocup de problemele tale, aș fi refuzat această întâlnire, crede-mă! Ție pot să îți spun foarte deschis ceea ce cred, la fel cum și tu poți să îmi spui mie ce gândești ori ce simți! – răspunse Relu, cu fața luminată de o căldură lăuntrică, și sorbi apoi din paharul de bere rece.

Elena îi relată despre cele mai recente convorbiri ale ei cu Sorin, în care bărbatul se exprimase destul de brutal, dar acoperind parcă niște sentimente despre care ori nu avea habar ori nu era deloc dispus să le dea voie să se dezvolte. La fiecare nedumerire ori dilemă a Elenei, Relu răspundea liniștit, de parcă într-un fel miraculos ar fi putut să știe ce era în mintea ori în sufletul bărbatului despre care îi vorbea Elena.

Relu însuși avusese o foarte mare dezmăgire, și poate suferința aceea, ori poate alte întâmplări din viața lui, îl făcuseră să fie atât de înțelegător, atât de profund empatic și atât de subtil în interpretarea trăirilor sufletești.

Elena era sigură însă că nu doar anumite elemente biografice ale lui Relu îi dezvoltaseră asemenea aptitudini excepționale, ci o vocație absolut remarcabilă cu care se născuse îl făcea să aibă capacitatea aproape miraculoasă de a intra în sufletul omului și de a-l decodifica, cu atât mai mult cu cât poseda și extraordinara capacitate de a corobora anumite trăiri sufletești cu întâmplări reale, cu gesturi ori atitudini, care pentru cei mai mulți oameni pot trece neobservate.

Zburară pur și simplu vreo patru ore de când cei doi prieteni se așezaseră la masă. Chiar și chelnerii care se învârteau în jurul lor într-un dans profesional, aducându-le de băut sau asigurându-se că totul este în ordine, ajunseseră să zâmbească oarecum amuzați de corvorbirea interminabilă a celor doi, de șoaptele Elenei urmate de răspunsurile sentențioase ale lui Relu.

– Îți este clar acum că omul ăsta a avut o cumplită suferință peste care îi este încă foarte greu să treacă? – întrebă Relu.

– Bine, asta înțeleg, dar de ce nu poate să se exprime mai direct, mai explicit?

– Pentru că are inima uscată, încă nu se poate umple de sevă, iar iubirea pe care poate că o simte nu o poate nici interpreta și nici exprima. Și atunci, mintea lui intervine, oferindu-i explicații raționale pentru această uscăciune, fie dă vina pe diferențele mari dintre voi, fie pe stilul tău de comunicare, fie preferă să-ți transmită dorința lui de independență și de dominare masculină în locul a ceva mai cald și mai frumos, chiar dacă acest ceva se află în sufletul lui.

– Asta înseamnă că e cazul să îl las în pace cu tot ce are sau nu are el și să îmi văd de viața mea?

– Depinde ce vrei, Elena? Dacă ăsta este răspunsul pe care tu îl găsești în inima ta, atunci fă asta, dar, din ce pot eu să îmi dau seama, acestui om i-ai spus prea multe despre tine, te-ai denigrat

într-atât încât nu se așteaptă de la tine decât la lucruri rele, nu la ceva bun. Tu singură ți-ai făcut asta, în cea mai mare măsură, degeaba dai vina pe el. Iar tipul ăsta mi se pare că și-ar pierde viața de tot, dacă ar mai fi confruntat cu vreo dezamăgire majoră, înțelegi?

– Oh, Doamne, nu vreau să i se întâmple așa ceva, nu vreau!

– Atunci, poate că e mai bine să îl lași în pace și gata! Până la urmă, tu ai tot ce vrei, iar el nu are nimic, și tot tu ești cea supărată, nu crezi că este prea mult pentru el?

– Ba da. O să mă mai gândesc, și dacă nu găsesc nici o altă soluție, mă retrag definitiv și... gata!– mai spuse Elena, cu vocea deja înecata de un suspin.

REVELAȚIE CUMPLITĂ

Coborând din mașină, Elena observă că se murdărise pe glezna dreaptă. Văzând asta, aproape fără să-și dea seama, începu să plângă, și, rușinată, alergă în casă și încuie ușa după ea.

Ai fi putut spune că plângea pentru că-și murdărise glezna, dar ceea ce simțea ea cu adevărat era că își murdărise, nici ea nu știa cum, sufletul, viața, destinul, că făcuse ceva impardonabil și ireparabil, de care îi era o rușine cumplită, deși nu înțelegea de ce anume.

Elena se duse direct în camera ei, se trânti pe pat, și plânse îndelung, până simți că i s-au terminat lacrimile. Capul o durea îngrozitor, își simțea toată fața amorțită și o tristețe grea îi făcea tâmpile dureroase, de parcă ar fost fost găurite de cine știe ce glonț rătăcit.

Simțea că s-a sfârșit lumea, că s-a prăbușit cerul, că universul însuși e în derivă. Dacă ar fi întrebat-o cineva de ce se simte astfel, nu ar fi putut să răspundă, pentru că nu știa de ce. Tot ce putea să își aducă aminte era discuția cu Relu, care îi spusese niște adevăruri atât de dureroase, încât simțise cum se răsuțește un cuțit în inima ei. Un cuțit din acela cu zimți, care sfâșie carnea.

Nu știa de ce anume îi veneau tocmai acum din memorie frânturi din diverse discuții pe care le avusese cu Sorin, care se derulau fără încetare, parcă pentru a i se revela ceva ce nu surprinsese la momentul potrivit, dar care ar fi putut fi înțeles acum, pe când se derulau în mintea ei.

Căuta ceva fără să știe ce anume. Avea sentimentul că Sorin însuși îi spusese ceva important, dar ea nu a fost destul de atentă. Închise ochii și lăsă să se deruleze în minte ceea ce spusese ei doi, în lungile lor dispute. Erau în mare parte prostii, cuvinte aiurea, luptă pentru dominație ori independență, dar.... deodată, Elena sări ca arsă din pat.

Își dăduse seama de ceva ce nu înțelesese până atunci. Înțelese că Sorin fusese tot timpul departe, că iubirea ei pentru el era un fals, o legendă a ei, o construcție absolut artificială, așa cum mai făcuse de atâtea ori....Dar de ce crezuse ea cu atâta tărie că îl iubește nesfârșit?

Pentru că era un om de excepție și pentru că povestea asta picase într-un moment în care ea însăși se hotărâse să se schimbe într-un anume fel, să se curețe de minciuni și falsuri. Atât. Sigur, asta în cazul în care nu era mai adevărată varianta că Elenei îi lipsea din lista de cuceriri genul acela de bărbat, și voia să își completeze colecția! "O, nu!"

Elena își dădu seama că se folosisese de Sorin ca de o marionetă umană, sau..... poate că totuși nu era așa? Dar dacă acest bărbat excepțional simțise deja totul, de ce nu o avertizase? Ba da. O avertizase în repetate rânduri că nu-i place să fie jucăria nimănui, nici măcar a unei „minuni”, cum îi spusese Sorin că este ea, Elena.

„O, Doamne, nu am făcut decât să mă iubesc pe mine, nu pe el, și omul ăsta, cu sufletul lui de înger, a simțit totul ! O, Doamne!” Elena gemea aproape neîntrerupt, înțelegând în sfârșit că Sorin știuse, și suferise, și se îndepărtase, nu pentru că așa voise el, ci pentru că ea însăși îl alungase cu prostiile ei.

Oare ce mai putea face acum, ce mai putea spune? Totul era pentru Sorin probabil atât de dureros de clar, încât ea nu ar fi făcut decât să îi sporească suferința.....

ÎNTREBĂRI CHINUITOARE

Afară ploua cu găleata, așa cum spunea bunica Elenei, șuvoaie grele se răsturnau peste tufele de trandafiri, îngropându-le aproape într-un noroi subțire și urât. "Oare așa se întâmplă mereu în lume? Tot ce e frumos și gingaș e distrus de ceva rău și urât, dar mult mai puternic?" Așa se întreba Elena, uitându-se pe fereastră, speriată de dezlănțuirea aceea de ploaie, ca și cum un diluviu se năpustise peste orașul plin de păcate, ca-n Biblie.

Era tristă. Nu reușea să își revină din starea aceea de disperare sfâșietoare, nu avea curaj să îl sune pe Sorin, deși în sufletul ei era un gol dureros, pe care numai minunații lui ochi albaștri ar fi putut să îl umple, ochii aceia ciudați care păreau bătrâni într-un trup tânăr. Da, păreau ciudat de bătrâni și de înțelepți, dar de o înțelepciune tristă, de parcă văzuseră toată durerea lumii. Elena asociase, înainte de a-l cunoaște pe Sorin, înțelepciunea cu seninătatea, dar, cunoscându-l pe el, și văzându-i privirea aceea care cunoștea parcă toate secretele omenirii și toate durerile ei, a înțeles că există și înțelepciune tristă, amară.

Ce îi plăceau brațele lui! Îi plăcea să atingă părul blond de pe pielea bronzată, îi plăceau mâinile lui, puternice și sensibile în același timp, și, mai presus de toate, gura tristă! Ciudat era faptul că Elena reacționa altfel la prezența altor bărbați, se aprindea repede, devenea nerăbdătoare, activă, în timp ce cu Sorin se simțea ca o fetiță pusă la colț, și nu era deloc cea mai plăcută senzație din lume!!!

Nu-i convenea faptul că o domina atât de tare, avea momente în care îl ura, îl detesta de-a dreptul. Și totuși, atunci când se gândea la el, lua foc pur și simplu, era toată o torță vie, de dorință nesfârșită. Dar el se exprima foarte tăios, se refuza, spunând că nu vrea să fie doar un obiect sexual. Doamne, ce prostănac!

Elenei nu-i trecuse nici o clipă prin minte să îl transforme în așa ceva, dar înțelese că el se temea de dominare, de posesia sentimentală, nu de cea fizică. Se temea că îi vor fi confiscate energia, timpul, sufletul, viața. Pe Sorin, Elena nici nu îl plăcuse vreodată. Nu era genul de bărbat care să o pună pe jar, dimpotrivă, a avut momente când a simțit chiar o stranie repulsie față de el. Nu îl voia, nu știa ce căuta lângă ea, nu simțea nimic pentru acest bărbat: asta i se formula în minte, în asemenea momente.

Atunci, cum de a putut să se îndrăgostească atât de cumplit? Dar s-a îndrăgostit cu adevărat? S-a deschis sufletul ei să îl absoarbă ca pe un parfum, sau dimpotrivă, ea însăși a creat cu propria-i imaginație acest parfum care a sedus-o într-atât, punând totul pe seama bărbatului acestuia fragil și aproape asexuat?

Spaima Elenei deriva însă din conștiința faptului că Sorin avea puterea neobișnuită de a vedea adevăruri, chiar dacă se mai și înșela uneori. Dar, în ceea ce privește sentimentele ei față de el, nu se putea înșela. Elena era convinsă că Sorin știa tot adevărul.

CEALALTĂ PARTE A REALITĂȚII

Sorin suferea de o migrenă cumplită, ca de obicei, dar acum părea să fie motivată de faptul că de câteva zile o ținuse într-o beție. De ce, nu știa nici el prea bine, îl apăsa ceva pe suflet, și parcă toată neîmplinirea, tot amarul și tot veninul îi umflaseră inima până la pragul exploziei. Inima și capul.

Nu mai voia nimic de la soartă, nu mai credea că poate realiza nimic notabil, parcă nu îl mai aștepta nimic decât o porcărie de viață, nesemnificativă și neîmplinită, până la cine știe ce vârstă.

Avea în gură un gust de putred, privirea îi era încețoșată și simțea un șarpe uriaș în măruntaie. "Parc-a intrat dracul în mine, Doamne iartă-mă", își spuse Sorin, deși nu se putea spune despre el că este excesiv de credincios. Părea năpădit de gânduri, de imagini, ca de o povară psihică dramatică, de nesuportat.

Singurul gând pe care nu îl primea deloc și pe care nu voia să îl activeze cu nici un chip era relația lui cu Elena. "Gata", decisese Sorin, "nu mă mai gândesc deloc la ea. Are viața ei, are alte scopuri și alte preferințe și cel mai bine este să rămână cu ele, nu cu mine. Eu n-am ce să caut acolo, este prea populat aerul din jurul ei, gata, eu am ieșit din această poveste", repeta Sorin, atunci când era pe jumătate adormit și nu mai avea puterea să o alunge de tot pe Elena din gândul lui.

Își mai aprinse o țigară, desi își dădea seama că a ajuns să fumeze în prostie, că își înnegrea plămânii cu o grabă disperată.

“Mai bine-aș muri odată, cu cât mai repede, cu-atât mai bine!!! O, Doamne, Doamne, fă ceva cu mine, că nu mai pot!”

Ieși pe terasă. Era atât de cald afară, că lui Sorin i se părea că stă aproape de un cuptor infernal, și mulțimi de diavoli păreau să îl alimenteze, deși nu se vedeau nicăieri, dar pe care el îi simțea foarte clar în apropiere.

De ce nu avea și el o soartă mai bună, mai frumoasă, mai coerentă, mai luminoasă? Ce rău făcuse el în această viață sau în alta, nu înțelegea. Avea nevoie de o putere mai mare decât avea acum, de o înțelegere mai mare, de o avere mai mare. Își dorea să fie altfel, să poată trece cu mai multă ușurință prin viață, mai frumos, mai demn, deși el știa că este un om foarte demn și adevărat. Chiar asta l-a și adus în situația în care era acum, singur, trist și îndurerat.

Ceva din ființa Elenei părea că trecuse totuși în sufletul lui Sorin, părea că ciudata ei presiune asupra lui îl facuse să devină mai conștient de el însuși, de valoarea lui, de magnetismul lui viril, deși nu știa dacă asta îi va face bine. Cât de departe era el de imaginea de înger pe care i-o atribuisese într-o vreme Elena, cât de puțin putea el să umple în realitate acea imagine spectaculoasă pe care i-o atribuisese această femeie, care exagera în tot ce făcea și în tot ce era!

“Mai bine n-aș fi întâlnit-o niciodată, mai bine nu știam că există asemenea ființă exagerată, și rămâneam la imaginea odioasă a fufei care distruge un bărbat prin trădare, fără să văd cum poate fi distrus un bărbat cu prea-multul, cu prea-plinul, cu care eu nu știu ce să fac și cum să mă port! Mai bine mă duc dracului, și gata!”

Din toată filosofia înmagazinată de Sorin în atâția ani de străduință, nu mai rămăsese aproape nimic. Se simțea gol și pustiit, de gânduri, de sentimente, de trăiri. Se simțea vid.

ROMÂNIA-IRLANDA

Mike ieși din aeroport destul de descumpănit. Îi fusese rău în avion, deși el făcea această navetă între București și Dublin deja de vreo cinci ani. Acum însă, venise de urgență acasă, deși ar mai fi avut ceva treabă în Irlanda. Îl sunase tatăl lui să îi spună că maică-sa făcuse infarct.... Era copleșit. Mama lui, draga lui mamă murise, pentru că făcuse nu știu ce complicații!

În inima lui Mike se făcuse frig. Avea sentimentul unui abandon oribil, deși era bărbat deja matur, de aproape 29 de ani, dar mama lui era un reper pentru viața lui, pentru tot ce știa el că înseamnă acasă. Și ce era mai rău, era faptul că Mike se simțea oarecum vinovat de infarctul acesta. Îi făcuse multe necazuri în acești ultimi ani, și cu boala lui de ficat, și cu plecare asta permanentă în Irlanda, și cu însurătoarea nereușită din Grecia, și cu relația cu Elena...

Pe Elena în mod special, mama lui Mike o detestase, simțise în ea o concurentă redutabilă la inima fiului ei preaiubit, și n-o putea ierta nici pentru că simțea că nu îl prețuiește destul pe Mike al ei, pe frumosul ei băiat!

Ieșind din aeroport și îndreptându-se cu taxiul spre casă, Mike nu-și mai putu reține lacrimile. Când îi plăti șoferului, pe fața lui erau deja șiroaie de lacrimi. Nici nu-i venea să se ducă de fapt acolo, nici nu voia să-și vadă mama, nu voia să știe cu adevărat ce se întâmplase, nu mai voia nimic.

Ar fi vrut să fugă departe, să fie cu Elena, să stea lângă ea, simțindu-i mirosul de parfum fin, în care aproape întotdeauna predominau trandafirii, acel miros care pătrunsese în pielea ei, acel miros pe care-l regăsea pe pernă după ce ea plecase deja....

Dar... între timp Mike ajunsese acasă la părinții lui, și, intrând în casă, își găsi tatăl singur.

– Unde e mama? – întrebă Mike, aproape holbându-se la tatăl lui.

– Am incinerat-o, Mike, nu am vrut s-o vezi moartă, nu am putut să fac față acestei situații! – răspunse bietul om, copleșit de o durere fără margini.

– Cum adică? Ai înnebunit? Nu trebuia să știu și eu, să mă întreb și pe mine?

– Nu știu, așa am crezut că e cel mai bine! Asta e!

– Și.... unde e? Unde ai pus-o?

– În urnă. E în sufragerie! Oala aia verde de pe masă e urna. Uită-te dacă vrei!

– Mama este într-o oală verde? Doamne, Dumnezeule, Doamne! – începu Mike să plângă în hohote nestăpânite și ieși în fugă din casă.

Deși era deja în stradă, Mike tot mai fugea, ca un nebun, spre o direcție necunoscută, și trecătorii se uitau uimiți la acest bărbat bine îmbrăcat care alerga cu o figură răvășită și cu un aer disperat și dezaxat. Mike era desfigurat de disperare, de oroare, de umilința de a o ști pe mama lui, pe scumpa lui mamă, transformată în cenușă și băgată nedemn într-o oală verde!!!!

„Doamne, fă ceva cu noi toți!” „Mama, o vreau pe mama mea!” – bâiguia Mike în neștire, spre uluiala trecătorilor.

După ce traversă strada printre mașini, Mike se opri, fără să-și dea seama, în fața unui restaurant de cartier. Încă plângând, intră și ceru o sticlă de whisky. Barmanul, deși îngrozit de expresia lui Mike, îi dădu fără să comenteze.

Mike luă sticla și, așezându-se la o masă destul de slinoasă, desfăcu încet capacul, își turnă în paharul de o curățenie îndoielnică, și începu să bea, cu îndăratnicie, cu durere, din licoarea aceea tare, sughițând din când în când, de plânsul care-i sfâșia pieptul.

ZODIA NEFERICIRII

Era deja beat. Părea că mâinile și picioarele îi erau amorțite, că fiecare mișcare e atât de greoaie, de parcă se schimbaseră între timp gravitația, iar el nu apucase să afle. Băuse în prostie, își băuse mințile cu o voluptate dușmănoasă față de el însuși și față de tristețile care îl măcinau și de care se săturase până peste puterea lui de a suporta.

Era un prost, un tip incapabil să-și înțeleagă norocul, un nefericit al sorții, al unei sorți pe care nu o înțelegea și nu știa să o primească. "Zodie nenorocită, clipă nefericită a nașterii mele chinuite", își spunea Sorin, scrâșnind din dinți. "Biata mama, dacă m-ar vedea cât sunt de nefericit", continua să psalmodieze Sorin în gând, parcă uitând că mama lui murise deja de vreo trei ani, și nu mai avea cum să îl mângâie ori să îl consoleze în nici un fel.

Se duse în garaj și, dând la o parte bucata mare de plastic pe care o mai lăsase încă pe mașina cea nouă, începu să mângâie monstrul acela minunat, pe care și-l dorise cu atâta ardoare și de care nu mai avea acum puterea să se bucure. Era un Jaguar splendid, argintiu, ultimul tip, cu un motor ca de avion, puternic și sălbatic. Era visul vieții lui.

Sorin se urcă în mașină și ieși din garaj cu furie, pornind în viteză spre o direcție necunoscută. Volanul vibra sub degetele lui ca o femeie mângâiată, făcându-l aproape să-și iasă din minți, pentru că mașina îi amintea de acea femeie pe care voia să uite că a cunoscut-o.

Simțea cum șoseaua se topește sub roțile monstrului minunat, vedea ca prin ceață cum se despica zarea pentru el și numai pentru el, ca o gură de rai, ca o gură de iad.

Sorin apăsa pe pedala de accelerație, parcă răspunzând unui impuls dement, sau unei chemări care venea de dincolo de zare, de dincolo de timp, de dincolo de viață. Jaguarul zbura pe șosea și părea că celelalte mașini, speriate de bolidul încins, se dădeau la o parte.

"Zodie nenorocită, zodia tristeții", își tot spunea Sorin și părea că există ecouri nesfârșite în capul lui. "Mai repede, vreau mai repede", scrâșnea Sorin, și mașina zbura, și zbura, parcă demonizată.

Deodată, Sorin văzu o minge de foc cum vine spre el dar, cum avea mai mult de 200 de kilometri la oră, nu se mai putea opri, nu mai putea face nimic. Sfera aceea de foc ajunsese la el, intrase în el, sau devenise el, nu mai știa.....

În aceeași seară, toate televiziunile transmiteau la emisiunile de știri imagini de pe autostrada 2, unde se produsese un accident cumplit și, în același timp, complet inexplicabil. O mașină Jaguar "intrase" într-o cisternă care staționa pe banda rezervată mașinilor cu probleme. Nimeni nu putea să înțeleagă ce îl făcuse pe șoferul din Jaguar să se năpustească cu o viteză dementă în cisterna staționată.... Cisterna a explodat, iar din splendidul Jaguar nu rămăseseră decât niște cioturi carbonizate... iar din cel care fusese la volan..... aproape nimic.....

Mike s-a mutat după aceea la Atena și, în ciuda faptului că fata cu care se însurase era frumoasă și cumsecade, după două luni de la nuntă, Mike se întorsese deja în București, spre disperarea scumpei lui mamițe. Nu mai putea sta acolo, nu voia să fie însurat și gata. Mama lui a urlat, l-a făcut în toate felurile, chiar dacă unele vorbe se băteau cap în cap, i-a spus curvar, poponar, bețiv,

pederast, afemeiat, drogat, și altele asemenea, pe care le tot repeta prosteste, ca pe niște insulte mortale, chiar fără să se mai gândească la sensul cuvintelor.

Dar el nu s-a supărat, ba chiar a adus toți banii pe care îi avea la Dublin și le-a făcut părinților o vilă mare la Băneasa. Mama lui a uitat de Atena, de divorțul tâmpit la care Mike nici nu s-a prezentat, de faptul că băiatul ei era combinat cu o femeie mai mare ca el, măritată de când era o copilă cu un bărbat bătrâior..... În fine, a înghițit toate găluștile grele ale existenței lui Mike, pentru simplul fapt că vedea că băiatul ei e fericit și nu-și face probleme cu asemenea prejudecăți.

"Detalii", îi răspundea Mike, atunci când mamița îl mai împunea în legătură cu Elena. Abia când Mike a fost operat de ficat, pentru că doctorii îi descoperiseră o tumoră congenitală, mama lui a înțeles că mai presus de orice altceva își dorea băiatul viu! În rest, timpul le rezolvă pe toate. Elena a rămas, fără știrea mamei lui, în testamentul pe care Mike îl făcuse înainte să se opereze, și prin care îi revenea ei cea mai mare parte a averii lui. De fapt, era mai bine că mama lui nu știa, că nu știuse mai bine zis, pentru că acum....

"Doamne, nici nu vreau să mă gândesc că mama nu mai e! Nu pot să mă gândesc la asta. Vreau să mi-o închipui undeva, în Grecia, la rudele bunicii, dar eu nu știu adresa!", își spunea Mike în gând, în timp ce își ștergea ochii plini de lacrimi cu prosopul din baie.

Elena stătuse în ultimele zile mai mult la el decât la ea acasă, îl consolase, îl mângâiase, îi făcuse toate plăcerile, și chiar și zâmbetul ei trist, care avea cauze neștiute de el, îl făcea totuși să se simtă bine. Vorbeau destul de puțin, dar Mike, parcă dorind să își acopere orice urmă de suferință, o iubea cu atâta intensă dăruire, încât Elena se felicita în gând că acceptase să ia niște anti-

concepționale pe care le refuzase înainte. Numai de o sarcină nu avea nevoie acum... mai ales acum, când Sorin.....

Elena se gândi iar la accidentul acela oribil și mintea ei refuza să îi certifice dacă a fost doar un vis cumplit sau era realitate.....

VIS SAU REALITATE?

Elena se trezi țipând, plângând în hohote, într-o stare de disperare devastatoare. Se rostogoli pe covor, strângându-se în poziția fetală și continuând să plângă cu sughițuri. Murise Sorin, dragul, iubitul ei minunat, se consumase pe șosea, se topise împreună cu mașina pe care o adora, ființa lui nu mai era, arsese, dispăruse.... Și continua să plângă sfâșietor....

În ultima săptămână, Elena se ocupase exclusiv de Mike și de tristețea lui, deși Mike însuși făcea niște eforturi supraomenești să nu sufere. Nu voia să recunoască realitatea morții mamei lui, așa că prefera să și-o imagineze plecată la rude în Grecia, că doar de acolo veniseră străbunii ei.

Mike își aduse aminte cum, în urmă cu patru ani, mama lui îi prezentase o grecoaică, fata unui om de afaceri din Atena. Ce mai, le cășunaseră rudelor "grețili" să-l însoare pe Mike! Și chiar reușiră... Mike și Kathina, fata adusă din Grecia, făcură nuntă mare, cu mult tam-tam, cu o droaie de invitați dintre care Mike nu cunoștea aproape niciunul...

IUBIND UN ZOMBIE

Dintre toate imaginile copilăriei, Elena își amintea mai ales grădina de trandafiri și bolta de liliac din grădina casei splendide în care crescuse. Era o casă boierească, se simțea în ea luxul de altădată, în detaliile de arhitectură și în materialele din care era făcută. Casa avea coloane cu capiteluri ionice în exterior, iar în casă, în camera principală, trona un splendid șemineu, decorat cu niște coloane spectaculoase ale căror capiteluri erau corintice, superbe.

Când era fetiță, Elena nu avea voie să coboare de pe treptele de marmură colorată și să se joace cu copiii obișnuiți, doar privea, tristă și singură, de dincolo de marea poartă de fier forjat cu inițiale, la copiii care țipau fericiți și se jucau în grup. Ea juca șotron pe dalele de marmură colorată și vorbea cu personaje imaginare și cu florile din grădină. Așa crezuseră că este bine pentru ea cei care o crescuseră, și care o vedeau ca pe o mică zeitățe coborâtă printre muritori. I-au inoculat acest sentiment al extraordinarității și singularității într-atât încât nici chiar după ce a devenit femeie, cu experiență de viață, Elena nu putea scăpa de conținutul sufletesc al fetei însingurate care fusese.

Bărbații care au trecut prin viața ei au simțit că sunt tratați cu oarecare condescendență, de parcă aparțineau unei specii inferioare și acest sentiment era atât de puternic la fiecare dintre ei, în ciuda faptului că Elena nu exprima neapărat superioritatea ei, ci aceasta se impunea de la sine, ca și când marcajul ei genetic

o arăta ca făcând parte dintr-o elită ai cărei membri dispăruseră în bună parte, iar restul omenirii era alcătuit dintr-o rasă inferioară, cu care cei din rasa ei se împreunaseră de nevoie! Aceasta era o glumă pe care Elena o repeta adesea, accentuând-o cu o puternică undă de auto-ironie!

Elenei îi plăceau bărbații frumoși, dar și dificili, îi plăcea să le cotopească sufletul și trupul și, după ce vedea tot și cucerea tot, simțea nevoia să plece mai departe, spre alt masculin, ca spre o direcție necunoscută care o fascina. Era un sport destul de periculos, pentru că putea întâlni și clasicii frumoși și proști, dar și pe cei, mult mai periculoși, care nu erau nici prea frumoși, nici prea deștepți, dar care făceau din complexele lor o armă. "Grețoasă specie", își spunea Elena, când întâlnea câte un asemenea exemplar, de care se grăbea să scape fără complicații.

Dar cel mai tare o făceau să se îndepărteze cei care nu știau să viseze. Pentru Elena, a fi viu însemna să visezi, să visezi la ceva sau la cineva, în timp ce a fi mort credea ea că înseamnă să fii visat de alții, fără ca tu să poți visa. Ori, de curând, cunoscuse un asemenea exemplar de om mort, un om care este doar visat dar care nu visează, sau poate nu înțelegea ea ce visează acest tip. Și acesta era Sorin, chiar Sorin era cel pe care ea îl visase cu pasiune, dar de care și-a dat seama curând că era un om mort în sufletul lui.

Asta îl făcea să nu aibă nici o valoare pentru ea, de aceea Elena credea că nici nu mai merita să îl viseze, pentru că nu făcea decât să alimenteze starea lui de mort. Era oarecum sinistru. Își dădea seama cu oroare că, din această perspectivă, Sorin era cel mai lipsit de valoare bărbat pe care îl cunoscuse vreodată, mai puțin valoros chiar decât cei pe care îi considerase doar obiecte de dorință.

Uimirea Elenei provenea din aceea că nu înțelegea cum de se putuse înșela atât de mult în privința acestui bărbat, a cărui severitate și inflexibilitate le luase drept coordonate ale unei

personalități puternice, când de fapt erau semnele clare ale unui gol sufletesc cumplit. Sorin era un fel de mort viu, un om care nici nu știa că e mort, că nu are nimic de oferit, că nu merită să fie iubit tocmai pentru că el însuși e un ins vidat de conținut.....

Tocmai de aceea, suferința Elenei era absurdă. Cum să suferi după un om care nici nu există cu adevărat, cum să iubești un bărbat incapabil să trăiască iubirea? De altfel, Elena observase cu ceva timp în urmă că Sorin nu era în stare să contruiască nimic, că relația dintre ei nu evoluase în nici un fel, tocmai pentru că omul acesta nu avea capacitatea de a face din propriile afirmații ceva ferm, pe care să poți conta și urca pe spirala iubirii. Nici nu avea cum să fie capabil de așa ceva, din moment ce era mort sufletește, fără nici un fel de conținut, fără nimic de oferit. Așa încât moartea lui reală nu era decât sfârșitul firesc al unui om care doar părușe că trăiește.....

... Elena își scutură capul cu putere, ca și cum ar fi vrut să-și scuture gândurile urâte. Nu! Sorin nu murise în realitate. Fusesse coșmarul ei, imaginea cu care iubirea ei se sfârșise, lăsându-i doar amintirea unei suferințe dureroase pe care nici nu ar fi trebuit să o simtă, dar ea era vie, simțea și trăia totul, spre deosebire de acel bărbat straniu, pe care îl crezuse un fel de înger, dar care era doar un zombie ciudat, rătăcit într-o lume de oameni!

ÎNTOARCEREA ÎN PARADIS

La sfârșitul iernii trecute, când mai erau încă pline trotuarele de zăpadă, Elena își scrântise glezna, alunecând pe unul din tocurile înalte la care nu renunța nici măcar iarna. De altfel, Elenei îi plăcea iarna numai pentru că putea să își poarte hainele de blană, ea fiind una dintre acele femei pentru care bijuteriile și blănurile constituie investiții "serioase". Îi plăcea grozav să se răsfete.

Da, își scrântise glezna dansând pe zăpadă cu Mike, de bucurie că acesta organizase în Irlanda un eveniment prin care Elena fusese pusă într-o lumină extraordinară, în fine, nu voia să spună mai mult pentru că strica misterul..... și nu voia asta. Dansaseră amândoi în zăpadă și Elena, într-o piruetă mai îndrăzneță, își pierduse echilibrul iar tocul prea înalt nu reușise să îi susțină glezna.

Mike o dusesse la el acasă, o descălțase, îi masase glezna cu whisky și i-o bandajase cu o cravată de-a lui, ce mai, fusese un adevărat ritual care o făcuse pe Elena să râdă amuzată, în ciuda faptului că o dureau foarte tare. Ea avea o problemă specială cu gleznele. Se născuse cu picioarele înainte și doctorul, – cel puțin așa îi spusese mama ei –, de disperare că s-ar fi putut sufoca, i-a tras cu putere gleznuțele, care s-au rupt, așa încât a venit pe lume întreagă și sănătoasă, dar cu gleznele frânte de doctorul brutal.

Avea și acum urmele unor cicatrici mititele, care proveneau cică de la inciziile pe care i le făcuse doctorul ca să îi pună la loc oscioarele.

Cam asta era cu gleznele Elenei, și faptul că își scrânteau gleznele imediat cum făcea o mișcare greșită o făcea mereu să își aducă aminte de felul în care intrase ea în viață, adică, așa cum îi plăcea mereu să glumească, "și-a băgat picioarele" în lumea asta!

Atunci, în ziua aceea, când era cu glezna deja bandajată caraghios cu cravata lui Mike, atunci i-a spus el cât de mult o iubește și cum nu poate să își conceapă viitorul fără ea. Elena știusese că Mike o iubește, dar luase totul mai ușor, gândindu-se că nu e ceva "grav", că îi va trece, dar felul în care i-a spus atunci, cu vocea aceea în care parcă se simțeau lacrimile, a făcut-o să înțeleagă că viața acelui bărbat este legată strâns de viața ei și că ar trebui să se decidă cumva, pentru că simțea că își bate joc de ființa lui, și era un păcat prea mare....

– Mike, dragule, nu fii așa dramatic, că mă faci să plâng! – îi spusese Elena, înlăcrimată deja.

– Nu plânge, frumoasa mea, numai gândește-te cum să vii mai repede lângă mine, de tot, pentru că mi-e foarte greu să trăiesc așa, într-o incertitudine permanentă! – îi răspunsese Mike blând, cu vocea lui caldă și vibrantă.

– Mike, Mike, iubitul meu drag!- îi șoptise la ureche Elena, încercuindu-l cu brațele, incapabilă totuși să îi facă vreo promisiune, fie ea și una mincinoasă. [Elena îl cunoscuse deja pe Sorin, și omul acesta, pe care îl simțise ca fiind desăvârșit, o impresionase atât de mult, încât o făcuse să renunțe la minciunile ei obișnuite, și acum îi era greu să îi răspundă lui Mike așa cum făcuse până acum, cu o promisiune fără acoperire.]

.... Înălțuiți și înlăcrimați stătură multă vreme, sărutându-se ca doi copii, cu o iubire inocentă și plină de emoție, până când afară se înnoptă.... După aceea, Mike o duse pe Elena acasă, dar amândoi simțeau că se petrecuse ceva între ei, ceva special, care avea să le marcheze iubirea într-un fel pe care nu îl înțelegeau încă....

DRAGOSTE SI POLITICĂ (I)

În holul mare al Parlamentului european, Elena avea întâlnire cu un înalt oficial, fost șef de stat și mare om politic. Elena se îmbrăcase cu atenție, punându-și un blazer de mare firmă peste un pantalon negru, tocmai pentru a respecta regulile stricte ale protocolului, care cerea culori închise, croială sobră și haine de mare calitate. Dar ei îi plăcea și o anume extravaganță, așa încât și-a înnodat o eșarfă splendidă și multicoloră peste hainele mult prea sumbre și niște cercei spectaculoși care îi transformau figura într-o structură prețioasă.

Nobilul domn a coborât treptele largi și, întinzându-i mâna, îi zâmbi cu un aer ușor mirat și oarecum provocator, rostind, într-o engleză cu accent continental:

– A, ce apariție! Mă așteptam la un alt tip de femeie, nu la un personaj hollywoodian!

– Domnule președinte, chiar și dumneavoastră aveți astfel de prejudecăți? Nici nu îmi vine să cred!- îi răspunse Elena, deși era evident flatată.

– Draga mea, nu încerca să fii ipocrită, pentru că nu pari să ai nevoie de așa ceva. Știu că îți face plăcere să fii frumoasă, iar mediul politic are nevoie de astfel de apariții, și mai mult decât atât, la dumneata frumusețea este dublată de o inteligență ieșită din comun, ceea ce este cu adevărat o raritate. Haide, frumoasa mea, să intrăm în acest salon, unde ne așteaptă stewardul cu niște gustări, și putem sta de vorbă pe îndelete!- îi spuse fostul președinte, luând-o de mână ca pe o fetiță.

Au vorbit câteva ore, dar Elena nici nu a simțit cum a trecut timpul. Nobilul domn era de o asemenea cultură și inițiere în marile direcții de evoluție a lumii, vorbea cu atâta farmec și o asculta cu atât de evidentă admirație, încât Elenei i-a făcut cu adevărat plăcere această întâlnire pe care și-o dorise așa de mult. Au discutat printre altele despre revenirea dreptei la putere în țările Europei occidentale, despre dificultățile interminabilei tranziții din statele estice, despre importanța instaurării unui nou model de joc politic, democratic și motivat, în fine, despre o mulțime de subiecte fierbinți.

Elena îl prețuia enorm, iar venerabilul politician descoperea în această tânără femeie un interlocutor de anvergură, un rafinat cunoscător al problemelor politice, și o pasionată personalitate. Frumusețea femeii îl amețea pe omul de stat, iar aerul lui de om puternic, care putea să decodifice marile secrete ale lumii, exercita asupra ei o fascinație care ar fi putut fi aproape erotică, dacă bărbatul din fața ei nu ar fi fost totuși de vârsta bunicului său.

Spre seară, când abia s-au îndurat să se despartă, Elena a plecat spre mașină cu un aer visător și cu o mai acută determinare de a se ocupa de sfera politică. Simțea că o fascinează puterea, tot astfel cum o atrăgea dragostea, și amândouă se întâlneau în mintea ei, care avea puterea de a transforma și sentimentul și acțiunea în artă, pentru că universul lăuntric al Elenei era unul fundamental artistic.

În drum spre hotelul unde locuia, Elena privea pe geamul mașinii și se lăsa legănată parcă de tresăririle roților, intuind că acea întâlnire fusese pentru ea o întâlnire de destin, că acel om avea să joace în viața ei un rol mult mai important decât putea atunci să prevadă.

Simțea că în existența ei se vor modifica toate coordonatele, astfel încât să încapă cât mai multe evenimente, din acelea pe care oamenii le consideră excepționale.

DRAGOSTE SI POLITICĂ (I)

Se părea că nu mai era nimic de făcut, după ce bătrânul politician, fost președinte al unui stat est-european, făcuse o comoție cerebrală chiar în timpul unei foarte importante întâlniri internaționale, organizate undeva în Alpii elvețieni, căci Seniorul fusese un foarte apreciat om de stat și avusese relații speciale cu toți liderii importanți de pe mapamond.

Era însă imposibil să mai fie resuscitat, iar medicii, reticenți, încă ezitau să îl declare decedat până când nu primeau și asentimentul soției acestuia. Menținerea Seniorului în stare de comă supravegheată era nu doar o decizie de familie ci și o decizie politică. Oricum, din punct de vedere medical, nu se mai putea interveni, iar creierul, aflat în moarte clinică, nu mai era util nimănui.

Bătrâna doamnă, soția marelui om politic, plângea la căpătâiul celui alături de care trăise mai mult de jumătate de secol, și întreaga ei făptură, de femeie mărunțică și micșorată parcă de suferință, era atât de fragilă și de umilă, încât nu puteai să nu te înduioșezi.

Elena veni în fugă la spital, pentru că fusese foarte apropiată de Senior, pe care îl consiliase, la solicitarea acestuia, în legătură cu discursul și cu retorica pe care marele om se hotărâse la un moment dat să și le îmbunătățească și să le modernizeze. Tânăra îi devenise în scurt timp foarte atașată, pentru că Seniorul era foarte tandru cu ea și era dispus să o inițieze la rândul lui în domeniul atât de delicat al deciziei politice.

Ajunsă la spitalul specializat în tratarea liderilor, Elena trecu de gărzile numeroase care îl păzeau cu strășnicie pe Seniorul al cărui trup zăcea acum inert într-o rezervă dedicată doar șefilor de stat, și care avea un sistem extrem de strict de supraveghere. Odată intrată acolo, o zări pe bătrâna doamnă care suspina lângă trupul soțului ei.

– Fata mea, ce bine că ai venit! Tocmai am semnat că sunt de acord să îl deconecteze de la aparate! – spuse printre suspine fosta primă doamnă, și lacrimi mari îi curgeau pe obraji ofiliți.

– Doamnă Sonia, liniștiți-vă! Vă rog! Acum Seniorul stă de vorbă cu istoria, nu mai are nevoie de noi! – încercă Elena să o consoleze.

– Da, da, ai dreptate. Dragul meu, iubitul meu, eroul meu! – șoptea, copleșită de durere, bătrâna doamnă.

În foarte scurt timp, trupul Seniorului a fost luat din rezerva în care stătuse cât timp s-a aflat conectat la aparatele care îl mai ținuseră în viață, și mai mulți oficiali au venit să inspecteze locul, și au plecat șușotind, după ce s-au înclinat ceremonios în fața văduvei și a Elenei.

Escorta fostului președinte a venit să o preia pe fosta primă doamnă, și să o conducă la o întâlnire cu președintele în exercițiu, care ținea să îi prezinte personal condoleanțe și să îi transmită un mesaj mai special, despre care nimeni nu știa ce conține.

Tânăra femeie se retrase și ea spre mașina care urma să o ducă într-o altă direcție, la o întâlnire cu câțiva parlamentari europeni care voiau să știe mai multe amănunte despre relația ei aparte cu Seniorul. În după-amiaza aceleiași zile, toată mass media vuia de știrea morții marelui om politic, iar Elena nu mai termina de dat interviuri unor ziariști care, sub imboldul unei curiozități irepresibile, voiau neapărat să cunoască detaliat relațiile seniorului cu ordinul cavalerilor de Malta, ori rolul jucat de fostul mare lider în

revoluțiile din est, ori în formularea unor strategii destul de controversate privind dezvoltarea durabilă.

Însă Elena se hotărâse să fie mai circumspectă, și dădea răspunsuri oarecum zgârcite în amănunte, simțind că e nevoie de timp pentru a înțelege în ce fel urma să se configureze posteritatea Seniorului, omul care dominase o epocă importantă în evoluția estului european, și care reprezentase un model de lider, cum din păcate contemporaneitatea nu părea dispusă să promoveze prea curând....

GENEROZITATEA ESTE OCAPCANĂ?

Noul restaurant franțuzesc recent deschis în București devenise atracția principală a celor care își dădeau pe aici aere aristocratice, cu atât mai mult cu cât patronul, Dominique LeCocq, avusese inspirația să îi dea numele de "L'Aristocrat".

Aici, chiar și meniul plin de delicatese avea, la fiecare pagină, câte o anecdotă privind istoricul uneia sau alteia dintre mâncăruri, în care apăreau personaje de rang înalt, de la regi și regine, trecând prin duci, conți și baroni, până la celebre personalități culturale, artiști pe care francezii au avut inspirația de a-i pune alături de marii aristocrați.

Elena intră în restaurant, căutându-l cu privirea pe Monsieur Poncelet, un bătrân bogătaș belgian, pe care îl cunoscuse recent în Paris, la unul dintre splendidele baluri date de baronul de Rothschild, la palatul său parizian, și unde belgianul se îmbătase binișor și dăduse o reprezentație de zile mari.

Belgianul care perora cu o retorică de mare maestru, în ciuda beției, o făcuse pe Elena să se gândească la anticul Socrate, care vorbea despre marile lui teme la acele banchete, unde el însuși putea să bea enorm. Monsieur Poncelet le vorbea celor care făcusera un cerc destul de larg în jurul lui despre simbolistica labirintului, sfătuindu-și prietenul, pe baronul de Rothschild, să facă în grădina palatului un labirint uriaș și să dea apoi petreceri strălucitoare în cinstea... dușmanilor!!! Hazos de tot, M. Poncelet!

La acea petrecere de pomină, unde toate doamnele erau îmbrăcate de-a dreptul somptuos, Elena se dusesese cu o rochie albă, bordată cu auriu, pe care tocmai o cumpărase de la un boutique Versace de pe Rue de Montaigne. Tocmai frumusețea simplă a rochiei sale a fost cea care l-a atras pe M. Poncelet și, stând de vorbă, s-au împrietenit, ceea ce o flatase enorm.

Reîntoarsă în București, a căutat un motiv elegant pentru a-l invita pe belgian în România și în această seară, la restaurantul lui Dominique, era prima lor întâlnire. Elena era pur și simplu fascinată de uriașa cultură a belgianului, de farmecul lui cavaleresc, care era viu în ciuda vârstei, dar, mai ales, de oportunitățile pe care le deschidea o asemenea prietenie selectă. De aceea, când a intrat în restaurant, era atât de emoționată, încât îi transpiraseră palmele. "Uff, parcă aș fi adolescentă! – își spuse Elena în gând și zâmbi cu o anume auto-ironie.

Mai avea încă acel zambet pe buzele-i cărnoase atunci când ajunse la masa unde Monsieur Poncelet o aștepta în picioare! Deși o cuprinsese un ușor tremur, Elena răspunse la excesul de politețe al belgianului cu un sărut simplu pe obraz, care îl făcu pe bătrânul domn să tresară de o emoție neașteptată.

– Ma belle, am un dar pentru tine! – îi spuse direct și fără nici o emfază M. Poncelet, în franceza lui cu un accent aparte, parcă din alte timpuri..

– Un dar? Ce fel de dar? – întrebă Elena, surprinsă și chiar un pic speriată.

– Ma chérie, nu l-am putut aduce cu mine aici, dar este darul meu pentru tine. Ți-am adus un iaht!

– Nu se poate! Un iaht adevărat?

– Bineînțeles! Ce, voiai unul de jucărie? – râse belgianul, dându-și seama că femeia era pur și simplu copleșită.

Elena știa că M. Poncelet era colecționar de mașini vechi și de iahturi, dar să îi facă ei un asemenea cadou... nu se așteptase deloc. Și nici nu știa ce urmărește belgianul cu un asemenea dar, adus chiar de la prima lor întâlnire. Ce urma să îi ceară, ce favoruri?

În sufletul și în mintea Elenei se stârnise o furtună de întrebări și de nedumeriri, care păreau că i se citesc pe față, căci venerabilul domn urmărea amuzat cum se coloreaza obrajii ei din rozul destul de pal al blush-ului spre un purpuriu intens. Asta îl făcea și să zâmbească amuzat dar să se și teamă de reacția ce avea să urmeze, și care putea transforma o relație plină de promisiuni într-un posibil eșec.....

ORGOLIU PRĂBUȘIT

Se dezvelise și lăsase cearșaful să cadă lângă pat. Fusesse o căldură infernală și noaptea asta, de parcă nu era de ajuns cuptorul din timpul zilei!

Abia întors din Irlanda și Anglia, unde îl plouase zdravăn zile în șir, Mike a nimerit în căldura toridă a Bucureștiului în care se simțea ca într-un infern natal, cum zicea el râzând. Îl adusese și pe asociatul lui, Sean O'Connor, care se plângea în fiecare dimineață că are gust de supă în gură, de mult ce a fiert în suc propriu! Un irlandez năuc și simpatic acest Sean, care avusese "curajul" să îi golească lui Mike tot contul în lire sterline, atunci când acesta făcuse operația de ficat și nu știa dacă va supraviețui. Dar Mike l-a iertat, pentru că irlandezul era totuși omul cu care pusese pe picioare această firmă de impresariat din care își câștiga el banii, destul de mulți și de buni, și cu care nu avea de gând să se certe, pentru că Irlanda e o țară în care trebuie să ai drept ghid în relații un "băștinaș".

Mike era fericit și zâmbea un pic prosteste pentru că petrecuse mai mult timp cu Elena, de care îi fusese foarte dor și pe care o regăsise mai dulce, mai calină, mai lipicioasă ca niciodată. Îl făcuse să uite de toate necazurile ultimelor luni, de toate durerile, de toate tristețile. Îl făcuse să fie fericit că există și că are lângă el o femeie cu adevărat minunată, care știa să-i trezească entuziasmul și vitalitatea, într-un fel atât de insidios și de fermecător, încât îl surprindea plăcut de fiecare dată.

Toată iubirea lor era bazată pe această reînnoire permanentă, pe acest suflu nou pe care îl căpătau cu fiecare nouă întâlnire, cu fiecare nouă îmbrățișare. Lui Mike i se părea că lângă Elena ar putea fi nemuritor, și asta era un sentiment fabulos. Îl făcea să se simtă învingător, invincibil, etern, minunat.

De data asta, Mike venise din Irlanda cu foarte mulți bani, hotărât să se lanseze în afaceri imobiliare, moment pe care îl pândea de mai multă vreme. Se orientase către niște terenuri de la marginea Bucureștiului, undeva spre mănăstirea Cernica pe care le și cumpărase la un preț foarte bun. Sean îi spusese că nu ar fi trebuit să le cumpere pentru că erau pline de stâlpi de înaltă tensiune, care sunt evitați de constructori, de teamă că nu vor fi agreeți de beneficiarii care se tem de influența negativă a electricității asupra organismului, în fine, prostii de genul ăsta, pe care Mike nu le-a luat în seamă și a cumpărat masiv în zona respectivă. Acum căuta parteneri pentru eventuale buildinguri, și asta îi cam ocupa mintea. Voia ca în vara asta să facă afaceri pe picior mare cum se zice, și să poată fi în următorii doi-trei ani un milionar serios în euro ori în lire sterline.

După aceea, se gândea să mai încerce o dată să o convingă pe Elena să îl accepte ca soț, și poate că viața lor împreună ar putea deveni o poveste cu adevărat minunată. Deocamdată își construia o bunăstare cu care credea că o va convinge și nici nu-și mai permitea să viseze, ci voia să se concentreze serios pe făcut bani ca să poată împlini acel vis pe care îl avea deja de vreo șase ani. Voia să fie cu femeia lui, pentru totdeauna, restul nu îl mai interesa. Să fie bogați și să se bucure de tot ceea ce este pe lumea asta. Împreună. Mereu.

Și pentru ca asta să se întâmple cu adevărat, Mike știa că trebuie să renunțe la orgoliul ăla mărunț pe care îl au bărbații în general și care îi face să sară imediat ce li se pare că cineva,

oricine, chiar și femeia iubită, le aduce vreo ofensă. Lui Mike nu-i păsa nici de orgoliu, nici de nimic. Orgoliul lui se prăbușise și lăsase să crească această iubire pentru care voia să muncească și să se dăruiască cu totul. Nimic nu mai conta pentru el, nimic altceva în afară de fericire. Iar el văzuse că fericirea o găsești abia după ce renunți de bunăvoie la acest oribil orgoliu care te orbește, care nu te lasă nici să trăiești, nici să iubești.

“Gata”, își spuse Mike, ridicându-se din pat, cu un mare zâmbet pe față. “La treabă”, își mai spuse o dată și se duse fuga la duș. Urma pentru el o zi grea, de negocieri de afaceri. Acum înțelegea că averile se construiesc greu atunci când le faci din munca ta și nu furând de la stat, cum fac atâția funcționari publici ori demnitari. Dar el avea gânduri mari și știa bine că fericirea adevărată nu se construiește nici pe furt nici pe minciună, ci pe efort adevărat, încrâncenat, dedicat. Iar la asta se pricepea foarte bine.

CUMPLITA FAȚĂ A DEZNĂDEJDII

Abia reușea să se miște. Îi înțepeniseră umerii, brațele, coastele parcă. Îl durea ceva profund și nu știa ce. Îl durea viața. Nu se mai simțea în stare să se recompună, să adune laolaltă fragmentele sinelui, să le dea coerență și personalitate, să redevină cineva. Părea că se complăce în această stare de nimeni, de om fără însușiri. I se atrofiase și sufletul și parcă și trupul. Părea chiar mai scund decât fusese.

Întinse mâna după țigări, își aprinse una și, fumând cu sete, își dădu seama că ceea ce îi lipsește este scopul. Nu mai avea nici un scop, nici un țel care să îl atragă, să îi focalizeze energiile. Sorin clătină din cap, trase fumul adânc în piept, ultimul fum din țigara aceea, apoi o stinse strivind-o cu ciudă aproape. Așa ar fi vrut să strivească în el și monstrul lăuntric, bestia aceea care nu îl lăsa să trăiască și să se bucure de viață.

Strângea în mâna stângă noul lui telefon mobil, mic, negru, "ca un microb", își spuse în gând. Formă numărul Elenei și așteptă să sune mult, de vreo zece ori, dar nu răspunse nimeni. Inima îi bătea să îi spargă toracele și tensiunea cerebrală îl făcea să îl doară tâmpile. "Doamne, ce tâmpit pot să fiu. Nu mai sunt în stare să fiu eu însumi, mă pierd ca prostul. De ce naiba mă emoționez așa?", se întrebă Sorin, fumând din nou, țigară după țigară. Mai formă încă o dată numărul ei, și, de data asta, Elena răspunse.

– Alo! Sorin?

– Da, eu sunt! Bine te-am găsit! Ce faci?

- Acum nu mai știu ce făceam, prostii, îți dai seama. Unde ești?
- Acasă. Încerc să metabolizez această revenire în "patrie" și mi-e greu.
- De ce? S-a întâmplat ceva?
- Nu. Dar parcă nu pot să mă recompun, m-am spart în milioane de bucăți.
- Știi că am visat că ai murit într-un accident de mașină?
- Serios? Și... te-ai bucurat că ai scăpat de mine?
- Doamne, ce tâmpenii poți să spui! Am suferit. A fost groaznic.
- Eu credeam că te-ai bucura dacă m-ai ști dispărut definitiv, dar eu o să mor ascuns în pădure, ca urșii, să nu știe nimeni când o să mor!
- Ești nebun! Parcă mai nebun decât erai înainte. Tu vrei să mă sperii?
- Crezi că știu ce vreau? Nici nu știu dacă mai vreau ceva, tocmai asta e, că parcă nu mai știu să vreau nimic, să formulez nici o dorință, nici un scop. Mă simt pierdut....
- Vrei să ne vedem?
- Nu știu, poate mai încolo, peste câteva zile. Mă tem că o să te sperii.
- De ce? Arăți așa de rău?
- Nu știu cum arăt, știu însă cum mă simt. Pierdut. Descompus și îndurerat.
- Ce Dumnezeu te doare?
- Mă doare viața, asta e!
- Doamne, asta sună cumplit, nu crezi?
- Nu știu. Dacă zici tu, așa o fi.
- Hai, adună-te și ne întâlnim, stăm de vorbă, ne bucurăm.
- Să ne bucurăm, să stăm de vorbă... Eu nu mai știu nici să vorbesc, nici să mă bucur.

- Hai, Sorin, lasă prostiile, doar nu suntem copii!
- Ce bine ar fi să fim!
- Gata, aștept să te refaci în două-trei zile și ne întâlnim. Abia aștept să te văd.
- Și eu, cred. Poate îmi spui tu ceva noutăți.
- Eu? Nu prea am. Încerc doar să fiu fericită, știi că am vocația fericirii.
- Foarte bine. Tu meriți să fii fericită tot timpul, așa îți și stă ție bine, ți-am mai spus asta, nu?
- Da. Mi-ai spus. Ca și când m-ai fi trimis la plimbare, să îmi găsesc fericirea pe undeva prin alte locuri decât acela unde ești și tu.
- Așa ai simțit tu?
- Da, dar nu mai contează. Hai să ne vedem și vorbim despre toate astea direct, dacă vrei.
- Bine.
- Ce înseamnă acest bine, da sau nu?
- Cred că înseamnă da.
- Ok. Să ne vedem poimâine, vrei?
- Bine.
- Ma înnebunești cu acest bine al tău.
- Bine.
- Ufff. Ne vedem la ora trei, la locul nostru?
- Da.
- Rămâne stabilit deci.
- Da.
- Te sărut și ne vedem atunci.
- Și eu te sărut. Sărut-mâna.
- Pa.
- Pa.

Cât timp durase convorbirea, Sorin fumase toate țigările din pachet. Era transpirat și îi tremurau mâinile. Își puse un pahar de whisky, îl încălzi puțin cu mâinile, și îl bău cu poftă. Se întinse pe pat și închise ochii. Nu mai avea curaj să se gândească la nimic, lăsa întunericul să îi apese pleoapele. Voia să adoarmă, să doarmă mult, până poimâine....

ÎNTÂI AUGUST

În zorii zilei, Elena încă nu dormea. Avea o stare de emoție intense, de neliniște, de teamă. Urma să se întâlnească din nou cu Sorin, după mai mult timp, după o despărțire absurdă, după o moarte dintr-un coșmar, de parcă se întâlneau în altă viață.

Analizându-se cu răceală, Elena simțea că în sufletul ei nu mai rămăsese practic nimic pentru bărbatul acesta închis ca o nucă, nu mai avea sentimente, nici speranțe, nici iluzii, nici vise. Avea însă o intensă emoție. O durea inima, și brațul stâng îi amortise, făcea parcă o criză de angor doar anticipând întâlnirea cu omul acela pe care era sigură că nu-l mai dorea în nici un fel, asta în cazul în care îl dorise vreodată cu adevărat!

Sorin însuși era convins că din partea ei a fost dorință reală, dar ținând doar de capriciu, o dorință la care el a refuzat să răspundă tocmai pentru că și-a dat seama că nu ține de un sentiment real ci de o minciună. Elena însă știa că multe din trăirile sale fuseseră simulate într-atât încât deveniseră reale. Sau era oare posibil ca totul să fi fost doar o minciună, o iluzie, un vis?

Dar ce simțea acum? Ce mai putea să aibă pentru cel mai dezamăgitor bărbat pe care îl cunoscuse vreodată? Știa însă că începutul relației se produsese într-un moment când ea însăși se reconstruia pe sine, își aducea aminte că l-a simțit pe Sorin ca pe un miracol, dar a fost oare așa, sau era doar oglindirea propriilor ei trăiri în care insul acela nu avea nici un rol?

Urâțul și destul de neinteresant, în fond un individ aproape nul pentru o femeie ca ea, Elena făcuse din acest bărbat insignifiant un

personaj de vis, o întruchipare aproape supra-umană, ce i-a stârnit dorințe pe care, în realitatea lui, acel bărbat nici nu era capabil să le împlinească. Elena își crease ea însăși propria capcană, capcana visului. Cu vreo doi ani în urmă, fusese la o clarvăzătoare, o anume Jana, excepțional de dotată, care îi spusese, uitându-se în ochii ei:

– Renunță să mai visezi atât de mult și fă ceva pentru tine în realitate!

Femeia aceea văzuse că asta este boala ei fundamentală, visarea, visul ca substitut al trăirii sau ca stimulent al ei. Tot Jana "văzuse" că Elena stătea la acel moment între doi bărbați foarte asemănători, blonzi, înalți, frumoși. I-a spus că trebuie să renunțe neapărat la unul dintre ei, altfel, în cel mult doi ani, va păți ceva urât, rău, dureros, va primi o lecție de la soartă. Se pare că acum se împlinea sorocul, și Elena plătea pentru că nu făcuse acea reorganizare morală în viața ei. Și plătea destul de dur.

Ce-i mai putea oferi Sorin? Filozofia lui de doi bani, care era un fel de teorie a haosului reinterpretată aproape grotesc de un individ ce nu stăpânea bine nici cele mai elementare scheme filozofice dar care avea pretenția că ar putea concura cu cei mai mari în domeniu?

Elenei îi era de fapt silă de acest om, silă de el și de ea în același timp, ca și de momentul de prostie profundă în care ea se complăcuse. Și totuși.... În adâncul sufletului ei mai stăruia încă o bucurie și o emoție neînțeleasă. O melodie delicată a unei posibile iubiri, o inefabilă și grațioasă împerechere de ideale trasee existențiale....

Cine ar putea înțelege oare sufletul acestei femei? Toate aceste complicate trăiri ce nu aveau nici o motivație reală, dar care puteau să umple alveolele inimii și ale sufletului. Rămânea un mister tot ceea ce se petrecuse și încă se petrecea în sufletul ei, și Elena, resemnată să nu mai doarmă deloc în acea noapte, privea răsăritul ca și când ar fi urmat să fie arsă pe rug...

ÎNGER ȘI OM

De câte ori îl vedea pe bărbatul acela, i se părea că se deschide în fața ochilor ei o întreagă istorie, de parcă omul ar fi fost purtătorul vreunei capacități supra-umane de a deschide eternitatea și de a o obliga să își arate conținutul.

Nici nu știa de ce sau cum se putea întâmpla așa ceva. Bărbatul acela era un tânăr destul de mic de statură, suplu, blond, cu niște ochi albaștri încercănați, semn că omul făcea în mod curent nopți albe. În afară de asta, avea o gură deosebit de expresivă, atât de tristă și de melancolică, de parcă ar fi simțit toate dramele umanității

Părea să fie purtătorul unei cunoașteri atât de profunde a tuturor trăirilor umane, încât, după ce stăteai în prezența lui pentru câteva clipe doar, te puteai simți parcă „suavizat” sufletește, cuprins de o transparentă și delicată senzație de fericire, de altfel absolut inexplicabilă.

Elena nu mai cunoscuse niciodată un astfel de exemplar uman, care o tulbura și o fascina în același timp. Femeie frumoasă și învățată cu succesul, Elena și-a dat repede seama că nu configurația masculină a insului era cea care o tulbura atât de mult, ci configurația lui ideală, dacă se poate spune așa.

Oricum îi era complet imposibil să își explice chiar și ei însăși ce simțea pentru acest bărbat cu totul și cu totul neobișnuit. Părea că fiecare zi care se adăuga acelui lanț de momente pe care le trăia alături de el de când îl cunoscuse, cu doar câteva luni în urmă, era o

zi semnificativă, foarte asemănătoare unui eveniment, ori unei sărbători deosebite.

Elena trăia cele mai ciudate sentimente față de acest bărbat. Înainte de toate, îl admira și îl respecta, într-un fel aproape mistic, de parcă acesta ar fi fost vreun personaj serafic, venit dintr-o altă lume, pentru a ne învăța pe noi, muritorii, cum trebuie să evoluăm spre sfere mai înalte.

Mai apoi însă, frumoasa Elena și-a da seama că, într-un fel absolut neașteptat și de neînțeles, s-a îndrăgostit de fragilul personaj. Adică ajunsese să îl considere singurul model masculin acceptabil, modelul ideal, și simțea asta cu toată convingerea și trăia cu tot sufletul ei aceste sentimente.

Ajunsese chiar să re trăiască, mai ales în prezența bărbatului acestuia blond, momente importante din propria sa istorie, revenind într-un fel miraculos la formula sufletească a propriei sale adolescențe, ajungând să își reconsidere tot conținutul sufletesc, în sensul unei reveniri la o puritate și la o inocență pe care fusese convinsă că le pierduse definitiv și că numai prezența miraculoasă a acestui bărbat misterios a făcut ca sufletul ei să se purifice și să se revirginizeze.

Ce mai urma să i se întâmple oare, mai ales că Elena simțea foarte clar că acest bărbat era mai mult asemenea îngerilor, adică fără apetit sexual, cel puțin în relația cu ea, și atunci, ce putea să facă oare cu sentimentul ei de iubire profundă față de un bărbat care nu ar fi putut niciodată să răspundă acestei iubiri?

Nu știa. Și aproape că nici nu o mai interesa. Ceea ce o interesa mai presus de orice era ca el să rămână lângă ea, pentru ca ea să se poată bucura de prezența lui minunată, indiferent în ce formulă i-ar fi rămas alături, ea era dispusă să accepte orice, numai să se poată îmbiba la nesfârșit de mireasma zeească a acestui mesager divin! Era clar că înnebunise, pentru că altfel nu exista nici o explicație logică pentru ceea ce simțea ea.

Dar dacă era mai mult decât atât? Dacă Divinitatea însăși îi trimitea acest sol, întrupat într-un soi de bărbat ori de similitudine bărbat, pentru a-i cerceta sufletul, pentru a vedea cât de mult poate ea să iubească, în afara manifestării sexuale, tocmai ea care crezuse întotdeauna că aceasta este practic cea mai importantă manifestare a iubirii!

Tot sufletul îi era plin de o fericire neînțeleasă, dar foarte direct legată de prezența misteriosului bărbat, care era însă din ce în ce mai aproape de ea, și tocmai când credea că se poate întâmpla ceva previzibil, el sărea din nou în alte sfere, lăsând-o cu sufletul atârnat ca o aripă, care s-a desprins de umărul purtătorului.

Ceea ce trăia Elena era o mare fericire și o mare suferință în același timp, era o înălțare și o prăbușire perpetuă. Parcă niciodată iubirea nu îi apăruse în acest fel, ca o încercare de desăvârșire, minunată și dureroasă, dar la care nu ar fi acceptat să renunțe decât odată cu însăși viața sa.

Nici nu îndrăznea să își imagineze cum ar mai putea fi existența ei fără bărbatul miraculos care îi umpluse mintea și sufletul de prezența lui, de întreaga lui făptură. Culmea era că, în ciuda faptului că nu trăia cu acest bărbat nici un fel de experiență erotică, Elena era plină de un sentiment erotic atât de intens care părea să îi fie suficient sieși și care părea că îl cuprinde uneori chiar și pe misteriosul masculin.

Elena simțea că viața ei s-a luminat, îi erau mai clare scopurile și în carieră și în relațiile cu ceilalți oameni. Simțea tot mai acut nevoia să se exprime, să le formuleze și celorlalți sentimentele ei, care ar fi vrut să răsunе peste omenire ca un fel de trompetă divină, anunțând poate apariția unei forme inedite de iubire pe acest pamânt maculat de orori și de mizerii de tot felul. Elena s-a trezit deodată făcând apologia unei iubiri desăvârșite, pure, perfecte,

totale, fără să îndrăznească să spună totuși că această iubire se manifesta complet în afara dimensiunii sexuale, de teamă că ceilalți oameni nu o vor înțelege.

Într-o dimineață de vară, când se culcase extrem de târziu, aproape de răsăritul soarelui, cu gândul la iubitul ei ideal, Elena, care era pentru câteva zile la munte, într-o cabană sărăcăcioasă și urâtă, a simțit o prezență caldă alături de ea, în patul tare.

Cum abia adormise, a avut impresia că e unul din numeroasele sale vise erotice, prin care se răzbunau simțurile ei de femeie puternică, sănătoasă, adevărată. Ceea ce simțea acum era însă atât de minunat, atât de intens, atât de frumos, încât se pomeni gemând de plăcere, cu tot trupul șiroind de transpirație.

După ce reuși să se relaxeze puțin, Elena îndrăzni să deschidă ochii, parcă străfulgerată de o divină presimțire.

Alături de ea, zâmbind serafic după ce o iubise cu atâta pasiune, stătea miraculosul tânăr blond și din ochii lui albaștri se revărsa, peste femeia căreia tocmai îi cotropise trupul, o infinită iubire.

SĂRBĂTOAREA SUFLETULUI

Nu mai îndrăznise să viseze aproape deloc în ultima vreme. În ce se transformase oare sufletul ei? Nici nu se mai gândea la ea în felul în care o făcuse până de curând, ca la o pradă, ci se vedea în postura unei zeități păgâne, care putea decide soarta și care putea opri timpul vieții ori timpul iubirii după voie. Elena simțea cum se apropie de starea ei de femeie adultă, simțea cum se coace în ea o anume desăvârșire și asta o făcea să nu își mai dorească orice fel de masculi în intimitatea feminității ei prețioase, mai ales acum, după ce îl pierduse pe Sorin, poate pentru totdeauna.

Nu mai găsea în inima ei nici un cotlon în care putea să se fi ascuns vreun artificiu pe care ea l-ar fi putut folosi pentru a-l întoarce pe Sorin la ea. De altfel, nici nu mai voia asta. Considera că soarta a știut că situația perfectă este aceasta în care nu are ce căuta iubirea, pentru că nu avea cum să se dezvolte. Ar fi fost ca un arbore gigantic obligat să crească într-un spațiu mic. Dumnezeu, ar fi ieșit ceva complet monstruos!

În seara asta de decembrie ploios și rece, printre mașinile care claxonau isteric, Elena își purta zâmbind pașii, care zvâcneau cu o încăpățănare ciudat de copilărească. I se părea că darul lui Moș Nicolae pentru ea era chiar eliberarea de o iubire nepotrivită, de grădina aceea prea mică pentru copacul uriaș al iubirii ei. Dar iubirea însăși era sortită să rămână perpetuu în stadiul de sămânță. Așa trebuia și așa era cel mai bine.

Cu pungile fluturând și licărind ușor fundele migălos aranjate de vânzătoare deasupra cadourilor pe care le cumpărase, Elena își zâmbea sieși și sorții cu o mulțumire deplină. Gata! Acum era loc pentru o nouă iubire, mai mare și mai frumoasă.

UN PRIETEN NOU

Se furișase din casă pe ușa secundară. Voia să ajungă mai repede la cineva, un cineva foarte nou, pe care abia îl cunoscuse, dar care reușise să îi trezească în cel mai înalt grad interesul. Și nu numai. Plictisită de atmosfera din casă, sătulă de aceiași oameni și aceleași povești, Elena fugea acum spre un om nou, pe care abia aștepta să îl exploreze. Își făcuse o metodă aproape infailibilă de cunoaștere a oamenilor, deși unii o puteau interpreta ca fiind parțial și o metodă de seducție. Poate că și era, dar nu mai conta asta, cel puțin nu în acest moment.

Elena respira precipitat, mergea repede prin vântul rece deși nu mai era de mult obișnuită să meargă prea mult pe jos. Mergea tot timpul cu mașina și lumea începuse să fie pentru ea un fel de film care se derula dincolo de parbriz, ceea ce nu era deloc bine. Acum însă tăia realitatea cu silueta ei înălțată de tocurile foarte subțiri, pe care le purta cu atâta plăcere, și se felicita în gând că e îmbrăcată într-un pardesiu cu guler de blană, ferindu-și fața de vântul tăios ca un fir de metal.

Ajunsă în Piața Franceză, Elena o apucă pe strada pe care stătea Ștefan, noul ei prieten. Deja zâmbea, bucurându-se anticipat de momentul revederii, de figura un pic uimită dar și satisfăcută a bărbatului care avea să îi deschidă ușa și, cu gesturi experte, avea să îi ia pardesiul, dezbrăcând-o cu mișcări sigure dar pline de o tulburătoare îndrăzneală. Elena nu se pregătise pentru nici un fel de scenă de intimitate, pentru că voia să își lase spațiu de

evoluție a acestei atât de noi relații. Voia să afle cum gândește omul ăsta, cum se mișcă, voia să înțeleagă ceva din trăsăturile lui, ale feței dar și ale caracterului, și asta nu se poate face atunci când te arunci orbește în brațele celuilalt, de parcă ai căuta acolo răspunsul tuturor problemelor tale ori vindecarea tuturor durerilor.

Tocmai savoarea acestei așteptări poate transforma dorința în iubire, își spunea Elena, oarecum tulburată de propriile-i gânduri. Între timp însă ajunsese deja la poarta casei lui Ștefan și sună prelung. Ușa mare cu geamuri de cristal bizotat se deschise și în cadrul ei apăru trupul pe jumătate gol al lui Ștefan, care o rugă să intre repede. Râzând, îi spuse că se apucase să își aranjeze o sală de forță la subsol și transpirase abundant de efort. O rugă să îl aștepte puțin în salonul casei, un fel de living de modă veche, pe care Ștefan îl preluase de la bunicii de la care moștenise casa, descendenți ai unei mari familii de boieri. Intră apoi în baie, și, în timp ce Ștefan era sub duș, Elena savura aceste momente ca pe ceva foarte special și prețios, care merita păstrat în seiful personal al memoriei.

ÎNTRE VIAȚĂ ȘI MOARTE

Sirena ambulanței suna îndrăcit, și prin traficul demential din orașul supraîncins reușea cu greu să își facă loc. În ambulanță, întins pe o targă, cu fața tumefiată și plină de sânge, cu brațele rupte de se vedeau oasele, și cu ceva sfâșiat foarte probabil prin abdomen, zăcea [Sorin](#).

Îl pusese naiba să încalece un motor splendid și, cum nu era genul foarte voinic, la o curbă din aia rea, motocicletă s-a răsturnat peste el, târându-l într-o mișcare grea de inerție diabolică, aproape sfărâmându-l.

Dincolo de toate, Sorin era și beat, dar așa, tare de tot, beat mort. Băuse toată noaptea la un bar deochiat, votcă amestecată cu martini și tequila, de ziceai că vrea să-și ia zilele și alta nu! Ei bine, uite că era chiar să se întâmple asta, și încă nu era sigur doctorul de pe ambulanță că bărbatul care zăcea desfigurat pe targă o să se mai ridice vreodată de acolo.

Pe retina lui Sorin se făcuse însă lumină, o lumină roșie, profundă, de parcă fusese brusc transportată pe planeta Marte, sau în cine știe ce alt loc în care roșul este predominant. Nu își simțea deloc trupul, decât poate ca pe o durere surdă ori ca pe o greutate de sub care nu se putea mișca. Auzea un țuiet sinistru în urechi și nu realiza că acesta venea de la sirena ambulanței care se străduia să îl ducă mai repede la spitalul de urgență.

Odată ajunși acolo, brancardierii scoaseră trupul tânărului bărbat din ambulanță și, cu niște mutre blazate și împietrite într-o

grimasă de durere, îl cărau în spital, aproape trântindu-l pe masa salonului de urgențe operatorii grave.

– Ce faceți, mă, ați înnebunit? Nu vedeți în ce hal e săracul? – țipă la ei doctorul de gardă, care se uita speriat spre trupul însângerat al lui Sorin.

– Hai, nene lasă-ne, să trăiești matală o sută de ani, ca ăsta de aici, săracu' e-aproape mort!

– Ce știți voi, băi, muhaielelor, fir-ar mama voastră-a-dracului de bolovani nesimțitori!- zise doctorul necăjit și, întorcându-se spre trupul zdrobit: – Hai, bărbate, las'că te fac io la loc, o să fii ca nou!

Sorin încerca să zâmbească, pentru că auzise discuția, dar nu se mișca nimic pe fața lui tumefiată. Oricum, prinsese puțin curaj și se gândea că doctorul ăla pe care nu avea cum să îl vadă, pentru că nu putea deschide ochii de umflați ce erau, o să îl facă bine. Încerca să nu se gândească la starea de jale profundă care îl făcuse să-și bea mințile și să vrea să se ducă dracului de tot, și să dispară în zare.

Din piept parcă îi disparuse ceva esențial, pentru că nu își simțea inima, iar abdomenul era ca o peșteră. Sorin nici nu își imagina însă cum arăta văzut dinafara lui, ce trup torturat și înfiorător avea!

În seara dinaintea beției, primise de la [Elena](#) un telefon, pe un ton dur, rece și definitiv, ea reproșându-i că nu e în stare să țină legătura cu ea nici măcar la modul politicos, dar el era paralizat de tristețe și de furie împotriva lui însuși. Era într-o stare de mortificare a sufletului, și, în loc să facă efortul să îi răspundă Elenei ceva delicat, care să mai repare ce se mai putea repara în această relație atât de sfâșiată de fapt, el i-a trântit telefonul și apoi s-a dus și s-a îmbătat ca un dement. Să uite, să se întunece totul. Să dispară durerea din suflet.

Lui Sorin îi scăpă un oftat, profund ca un geamăt.

Asistentele și doctorul care erau lângă el l-au privit plini de compătimire, convinși că era un geamăt de durere. Numai că nu era de durerea trupului, ci de durerea sufletului. Sorin simțea nevoia să se miște, dar era imposibil. Trupul lui era un morman dezarticulat de oase rupte, o masă de carne sângerândă.

Prin fața ochilor minții îi trecură scene de dragoste, momente de iubire pe care nu a fost în stare să le împlinească... Între timp, era dus la sala de operație, spălat cu grijă și pregătit pentru reparații capitale. Numai sufletul lui, din păcate, nu mai putea fi reparat!

DIN NOU ACASĂ

“Nu știu ce să fac. Îneebunesc numărând norii”, își spunea în gând **Mike**, în timp ce avionul cu care se întorcea în țară pierdea din altitudine, apropiindu-se încet dar sigur de solul pe care părea că abia așteaptă să îl atingă. Mike fusese destul de mult timp plecat, poate prea mult, după cum credea el, și acum aștepta cu emoție să se întoarcă acasă, adică în apartamentul său de burlac, pe care numai venirea Elenei îl încălzea cu adevărat.

Pe Elena nu o văzuse de vreo două luni și asta îl făcea să se simtă neliniștit și oarecum nesigur de el, pentru că știa de ce e în stare femeia asta, care putea să îl schimbe de pe o zi pe alta cu un inel, cu o colecție de haine ori cu cine știe ce nou și interesant individ, cunoscut în împrejurări mai artistice decât îl cunoscuse pe el.

Mike își dorise mereu și își mai dorea încă să o ia pe Elena de tot lângă el, numai că statutul de soție îi repugna Elenei mai mult decât orice și asta îl intriga la culme. El știa foarte bine că practic toate fetele, care deja sunt femei, abia așteaptă să se mărite, aruncându-se cu înverșunare aproape pe bărbații mai bine plasați social ori financiar. Numai Elena, nu. Ea se măritase de când era încă o puștoaică, când abia împlinise 18 ani, și era sătulă de jocul ăsta chinuitor de-a căsnicia.

Dar Mike o voia doar pentru el, lângă el, numai cu el, ceea ce era atât de departe de ceea ce își dorea Elena, încât nici nu mai avea curaj să îi mai spună asta decât ca un fel de apropouri timide.

Dar acum se hotărâse: o să îi pună problema foarte tranșant și.... Și dacă tot nu vrea, ce va face? Va continua acest joc pe care îl prelungeau de vreo șase ani deja, și care îl exaspera pur și simplu pe Mike. El voia să o ia pe Elena la Dublin cu el, de câte ori mergea acolo, dar aceasta îl întreba râzând: "Dar ce sunt eu, valiză?"

Gata! Avionul aterizase deja și pasagerii se ridicaseră, bărbații își aranjau cureaua, iar femeile, mai discret, sutienul, iar Mike se amuza să vadă cum fiecare părea să se considere ferit de privirile celorlalți, de parcă ar fi fost după vreun paravan sau după vreun colț. Încet, încet, avionul se golea, și Mike însuși reuși să coboare și inspiră cu nesaț aerul de-acasă. Pentru că Bucureștiul era, pentru el, acasă. Iar apartamentul lui însemna acasă la el, adică locul personal, intim.

Ieșind din aeroport, Mike a căutat un taxi, și urcându-se în el, își deblocă rapid telefonul și o sună pe Elena. După ce telefonul sună prelung, Elena răspunse dulce și alintată, pentru că îi citise deja numele pe telefon. Mike își simți inima mai aproape de piele, de cămașă, de parcă ar fi vrut, prin voință proprie, să îi iasă din piept. Cu o voce răgușită la început, apoi ceva mai relaxată, Mike vorbea cu femeia pe care o iubea probabil prea mult și simțea cum distanța, care se micșora oricum prin apropierea taxiului de adresă, era ritmată de zvâcnirile propriilor tâmples.

Odată ajuns, Mike îi plăti taximetristului și reuși destul de greu să se extragă din mașina parcă prea mică, desfășurând-și înălțimea și... lățimea, dar abia ajuns pe trotuar, simți deja apropierea Elenei și buzele ei pe gura lui rece și încă nedumerită.

– Elena.... ai și ajuns.... ce bine!

– Da, iubitul meu drag, puiule... ce mult ai lipsit... mi-a fost așa de dor....of, Doamne! – șoptea, bolborosind emoționată Elena, cu un ton aproape dureros.

Îmbrățișați, clătinându-se pentru că se tot opreau să se sărute și să își spună o mulțime de nimicuri, Elena și Mike se îndreptau spre micul apartament, pe unde Elena trecuse deja și umpluse camerele cu flori și cu parfumul ei inconfundabil... De fapt Elena crease un cadru plăcut pentru mărturisiri mai puțin plăcute... Iar Mike nici nu știa ce îl așteaptă.

UNIVERS PARALEL

Elena și-ar fi dorit ca momentul acelui sărut să se prelungească infinit, dincolo de această lume, într-un univers în care gurile lor să poată rămâne unite etern.

De ce fusese atât de dulce, atât de răcoritor, ca un răspuns la o sete neîmplinită de-o viață? De ce îi dăduse oare acel sărut dacă știa că totul se va sfârși atunci și acolo? Sau poate nu știa. Femeia din ea țipa și se răsucea ca o leoaică rănită. Nu mai putea de sete, și toată dogoarea ei nu mai putea fi stinsă decât de acea gură.

Renunțase la somn și chiar la mâncare. Renunțase la prieteni, la petreceri, la iubii dinainte, la plăcerile pe care le cultivase, renunțase la tot ce era în afara acelei guri minunate, în care găsise izvorul.

Cine erau ei ca să strice ceea ce Dumnezeu făcuse să fie atât de bun? "Ei" erau cel mai ciudat model de cuplu din acest univers, deși păreau perfecți pentru eternitate. Diferiți ca înălțime, ca vârstă, ca poziție în lume, ca ...aproape tot, cu excepția esențialului. Erau făcuți să fie fericiți și se simțeau așa chiar și numai pentru că respirau alături.

Erau acel model de cuplu care poate deschide fericirea eternă doar cu un zâmbet, erau doi oameni făcuți să renască printr-un sărut. Copii ciudați ai unei alte lumi, nici el, nici ea nu-și găsiseră jumătatea în altă parte. Dar nu voiau sau nu erau în stare să vadă că tocmai ei doi împreună alcătuiau întregul. Un singur sărut al lor putea reface universul!

Câte cupluri oare se puteau lăuda cu asta? Și totuși continuau să se chinuiască și să rabde de sete, convinși că prostia acestei lumi nu le putea accepta fericirea.

Într-una din nopți, răzvrătindu-se, femeia își zdrobi sânii cu furie, își zgârie coapsele, își mușcă buzele până la sânge.

– N-o să mai las nimic întreg. O să-mi distrug făptura! Dacă nu e să fie a ta, atunci, nu mai e pentru nimeni! – repeta ea în neștire, continuând să se mortifice.

– Nu, n-o să faci asta, pentru că tot ce ai îmi aparține! – se auzi vocea gravă a lui Sorin din umbra holului lung pe care alerga femeia înnebunită de dorință.

Femeia se întoarse, cu fața răvășită, cu sânii sfârtecați și se aruncă în brațele celui după care tânjea cu disperare. Gurile lor se uniră într-un sărut adânc, prelung, definitiv. Trecuseră parcă într-un univers paralel.

RE-NAȘTEREA

Deschise cu grija ușa salonului, apăsând cât mai delicat posibil pe clanța cam dură. De îndată ce intră acolo, fu izbită de lumina care invada spațiul mic, făcând ca toate obiectele din salon, inclusiv patul și omul care zăcea acolo, să aibă un aer neverosimil, ceva între SF și anime. Elena nici nu-și dădu seama că pășea pe vârfuri, într-un efort total de a fi silențioasă și, dacă se putea, chiar invizibilă.

Se apropie de patul metalic cu teamă și cu o emoție atât de intensă încât îi tremurau genunchii, dădu perdeaua de hârtie la o parte și... îl văzu pe Sorin, zăcând cu ochii închiși, cu pieptul gol și plin de tuburi care îl legau la diverse aparate.

Simți că ochii îi ard de lacrimile care îi șiroiau și întinse mâna să îl atingă pe cel pentru care sufletul ei se înfiorase și se făcuse străveziu, ca la înger. Elena își dorea să atingă gura aceea tristă și atât de dragă, dar când degetele ei atinseră buzele lui Sorin și le simți reci și uscate, izbucni într-un nestăpânit hohot de plâns.

Îi venea să alerge afară și să dispară în lume, să nu mai știe nimic, să nu mai aibă nici memorie și nici sentimente. Parcă speriat de dorința ei neexprimată, trupul lui Sorin tresări și, din pieptul frumos chiar și acum când era prabușit în somnul acela comatos, ieși un suspin prelung.

În pragul ușii, printr-o ciudată coincidență, se opri doctorul, care era complet siderat de faptul că, deși nu răspunsese la nici un fel de medicație, trupul lui Sorin răspundea la plânsul Elenei, ca la o chemare la viață care era mai presus de orice.

“Doamne, ce miracol!”, – șopti doctorul și intră în salon, apropiindu-se timid de cuplul acela straniu, alcătuit dintr-un bărbat care zăcea și o femeie care plângea. Elena îi luase mâna lui Sorin și îi săruta palma, cu o pioșenie și o nesfârșită duioșie, iar mișcarea aproape insesizabilă a degetelor bărbatului îi părea doctorului un miracol neverosimil.

Își dădu seama că pacientul pe care îl crezuse irecuperabil începea să se trezească la viață, să reînvie, căci acestea erau simptomele revenirii din comă a bărbatului pe care el îl primise spulberat de accidentul acela cumplit, și care, deși conștient înainte de operație, intrase în comă abia după aceea, spre disperarea medicilor și a tuturor asistentelor, care aveau un copleșitor sentiment de vinovăție.

Femeia plângea fără oprire la căpătâiul iubitului ei și îi mângâia în neștire mâinile și pieptul, ca și cum de mângâierile ei și de intensitatea iubirii exprimate în acest fel ar fi depins viața lui și a ei deopotrivă.

Tresăririle trupului lui Sorin deveneau din ce în ce mai vizibile, și, parcă pentru a-l ului complet pe doctorul care înțepenise acolo fără să poată scoate nici un cuvânt, mâna dreaptă a bărbatului făcu un gest clar de a prinde mâna femeii, ținând-o captivă.

“Iubitul meu, iubitul meu....”, – murmura într-o litanie fără sfârșit Elena, lăsându-și mâna acolo, în mâna reînviată a lui Sorin, ca și cum ar fi putut rămâne așa pe vecie, într-o cununie dincolo de viață și de moarte.

Între timp, doctorul ieșise din salon ca să își anunțe colegii de evenimentul fericit al revenirii la viață al celui pe care îl crezuseră pierdut. O stare de bucurie aproape frenetică se răspândi printre cadrele medicale care suferiseră profund de brusca și complet inexplicabila intrare în comă a acestui pacient, despre care fuseseră convinși că numai o minune îl mai poate salva, și se părea că această minune se și produsese.

LACRIMI ȘI LUMINI

Lacrimi mari îi curgeau pe obraz, ajungându-i până la bărbie, și pe buze. Erau sărate-sărate, cu gustul acela adânc de mare și soare, de natură virgină și neștiutoare. Ce știe natura de suferințele noastre, ce-i pasă de ceea ce simțim? Elena își privea iubitul și îl plângea cu durere, deși era și bucurie în aceste lacrimi. Simțea că se terminase ce era mai rău și că putea spera la mai bine, dar parcă nu era destul, și o panică intensă, o nesiguranță ca un tremur al inimii, se strecurase în ea și o făcea să plângă disperată.

Îi treceau prin minte imagini amestecate, cu Sorin dar și cu Mike, iubitul ei mai vechi, iubitul de refugiu cum îi spunea ea uneori, pentru că se refugia adesea în brațele lui și uita de orice supărare. Acum însă avea sentimentul că accidentul lui Sorin și coma în care căzuse el erau o pedeapsă și pentru ea, pentru nehotărârea ei și chiar pentru această morală cam îndoielnică, deși ea se simțea foarte curată și nu simțea că ar face vreun păcat iubind în același timp doi bărbați atât de diferiți.

Numai că acum știa că a venit sau că va veni foarte curând momentul în care trebuia să se hotărască, să aleagă doar pe unul dintre ei și simțea că nu poate, pentru că numai la gândul că ar putea să îl abandoneze pe Mike și acesta ar fi suferit cumplit și ar fi fost în stare de cine știe ce nebunie, o înfiora îngrozitor. Și nici ea însăși nu era foarte lămurită cum ar putea să treacă peste durerile zilelor fără brațele atât de primitoare și drăgăstoase ale lui Mike?

Dar Sorin? Cu el nu ar fi putut sub nici o formă continua o relație adevărată dacă nu i s-ar fi dăruit de tot, asta era în afară de orice discuție.

Sorin nu o accepta cu toate nebuniile ei, așa cum făcea Mike. Sorin cerea exclusivitate totală, sinceritate completă, ceea ce pentru Elena, care se învățase cu mistificarea într-atât încât devenise un mod de existență, era aproape imposibil.

Abia acum înțelegea Elena de ce o respinsese Sorin, de ce fusese atât de disperat, de ce își dorise mai bine moartea decât o iubire înșelătoare, așa cum dăruiau altele, "gloabele", cum le spunea el. Dar de la ea, tocmai de la ea? Imposibil. Cum de nu pricepuse asta mai devreme, cum de nu înțelegea că ea însăși îl împinsese în beție și apoi aproape în neant?

.... Pleoapele delicate, de blond, ale lui Sorin, păreau să spună ceva, pentru că se mișcau ritmic. Nu spasmodic, ci frumos, ritmat și, după câteva clipe, se ridicară, lăsând minunații lui ochi albaștri să o privească intens, de parcă veneau din depărtări cosmice.

– Iubitul meu, minunea mea, mă vezi? – întrebă Elena, deși nu era foarte sigură că Sorin o privește conștient.

– Da.... Elena.... – veni răspunsul uluitor, rostit de Sorin cu o voce răgușită, de parcă ruginise de prea multă muțenie.

– Sorin, iubitul meu, ce bine că ți-ai revenit. Te doare ceva? Simți ceva rău?

– Nu... nu.... șopti de această dată Sorin, aproape fără voce.

– Sorin, Sorin – șopti și Elena, lipindu-și fața plânsă de fața lui nebărbierită.

– Da... da... – răpunse el, închizând ochii în momentul în care fețele lor se atinseră.

– Iubitule, să chem medicul, să te vadă, să ne spună ce se întâmplă?

– Nu... lasă.... să... stăm... așa....

– Doamne Dumnezeu, cât de fericită sunt că te-ai trezit, că ai înviat! – spuse Elena, sărutându-i precipitată buzele, nasul, bărbia, sprâncenele.

– Elena.... Elena.... Elena.....

Sorin vorbea cu ochii închiși, o striga, lăsând-o să îi sărute cu ardoare pleoapele, parcă pentru a șterge acel coșmar din care tocmai se trezise.

MATRIX

Îi zvâcnea puternic o venă la tâmpla stângă. Ar fi vrut să o oprească, dar nu știa cum. Își simțea inima acolo, parcă micșorată forțat și înfiptă ca o țepușă în vena care-i marca tâmpla. Știa că va veni Elena la el acasă și că urma o discuție despre el, despre ea, despre ei.

Nu se simțea în stare de nimic. Se blocase într-o imagine interioară aproape absurdă, un câmp imens pe care stăteau ei doi, întinși pe spate și ținându-se de mână. Era atâta cer deasupra lor, încât ar fi putut să se mire cum de pot suporta greutatea aceea pe piepturile lor. Dar ei se țineau de mână și stăteau cu ochii închiși, într-o stare de fericire totală, uriașă, cosmică.

Își turnă un pahar de vin roșu, de fapt doar jumătate de pahar, pentru că nu îi plăceau paharele prea pline, i se păreau așa, ca de neam prost, cum îi spusese mai demult tatăl lui. Prefera să bea vin roșu pentru că îi mai strângea din saliva acumulată în gură de prea multă emoție și îi dădea impresia că ar putea stăpâni situația, deși rațiunea îi spunea că a pierdut demult controlul asupra liniei acestui destin, afectiv vorbind.

Frica lui de trădare, neîncrederea în femeia pe care o iubea, ca și neîncrederea în sine însuși, păreau să îl predestineze eșecului perpetuu în dragoste. Deși Elena îi spunea altceva, mintea lui parcă refuza să accepte posibilitatea unei împliniri, pentru că frica aceea îi întorcea aproape de tot viscerele pe dos, și inima odată cu ele.

Știa că ea avea să vină și vor trebui să lămurească o anume neînțelegere dintre ei, cea mai recentă, despre un dar pe care el ar fi trebuit să i-l dea după o formulă a ei și nu așa cum o făcuse, și ea suferise, și el suferise la rândul lui pentru că ea suferise, și toată această situație, – tipică de altfel cuplurilor în care există iubire și sensibilitate, – îi făcuse să se întoarcă iar unul spre celălalt, cu o privire nouă și duioasă.

Ce urmau să își spună, aproape că nu mai conta. Ceea ce conta cu adevărat era faptul că vor fi împreună, că vor respira același aer, că își vor vedea zâmbetul, privirea, totul. Apropierea avea să țeasă din nou între ei pânza delicată a dorinței pe care se prefăcuseră că nu o mai simt, făcând să se reaprindă focul acela care mocnea de atâta timp, acoperit de tristețe.

Sonerie se auzi prelung. Sorin se duse la ușă și o deschise. Elena, îmbujorată de efortul de a fi urcat șase etaje pe scări, pentru că nu mergea liftul, își apropie gura de urechea lui, ca și când ar fi vrut să îi spună un secret, și îi sărută ușor lobul urechii.

Senzația aceea neașteptată îl făcu pe Sorin să roșească intens și stânjenit, încât era gata să închidă ușa peste o bucată din pardesiul de culoarea ciocolatei cu care era îmbrăcată Elena. Îi tremurau mâinile, îi transpirase ceafa și își simțea stomacul strâns ca un ghem.

Elenă intră în livingul destul de mic pe care Sorin îl mobilase cu tot felul de aparatură ultra-super-tip-top, cu scule de sunet cum le spunea el, pentru că îi plăcea la nebunie să asculte muzică, să se inunde de ea, să spargă realitatea cu sonorități aproape apocaliptice, spre disperarea vecinilor, care îi cereau imperios să se mute naibii de acolo.

Sorin însă nu trăia neapărat în realitatea concretă, aceea pe care o simțeau și o trăiau oamenii din jurul lui, ci trăia mai mult într-o realitate a lui, făcută din sunete, sentimente și idei ciudate, ideile

filosofice ale gânditorilor lumii, care păreau să alcătuiască un univers paralel cu cel material.

Cărțile de filosofie, și multe alte cărți, zăceau împrăștiate în dormitorul lui Sorin, mai mult pe sub pat ori pe multele noptiere din cameră, cu laptopul pus peste ele, ca pe un suport perfect pentru așa ceva. În singura lor noapte de dragoste petrecută în acel apartament, Sorin și Elena au călcat peste cărți în drumul spre baie, iar Elena descoperise abia a doua zi rana pe care i-o făcuse la gleznă cotorul prea dur al unuia dintre tomuri.

Acum însă, Sorin o duse pe Elena în living, dar ea refuză să se așeze pe canapea, dintr-un impuls feminin, dintr-o nevoie de nestăpânit, și rămase în picioare. Când Sorin, amețit încă de emoție, trecu pe lângă ea ca să ajungă la nu știu ce formidabile boxe recent achiziționate, Elena îl apucă pur și simplu de cămașă și îl trase spre ea. Totul dispăru într-o îmbrățișare pasionată, menită să șteargă timpul și spațiul, pentru a-i readuce pe amândoi la matca iubirii.

MUZICA SFERELOR

"Niciodată nu trebuie să subestimezi puterea unei femei", – își spuse Sorin zâmbind, cu gura aceea a lui cu buze conturate puternic dar trist, ca și când ar fi fost mereu în pragul unui suspin. Elena îi tăiase pur și simplu respirația, făcându-l să renunțe la morgia lui rece și să se abandoneze, să accepte să se prăbușească într-un sărut amețitor.... și tot ce a mai urmat acelui sărut.

Stăteau întinși unul lângă altul, cu trupurile goale și liniștite, parcă eliberate de o tensiune adunată de prea mult timp și care îi contorsionase într-o aprigă și prelungă îmbrățișare. Dar odată eliberați de acea povară se transfiguraseră parcă, zâmbeau senini și fericiți, cu o expresie de desăvârșire pe figură. Se țineau de mână, incapabili de vreo mișcare, de parcă toată energia lor fizică s-ar fi consumat complet în iubirea aceea năucitoare.

Încet-încet se dezmeticeau și reîntrau în realitate, dar erau deja schimbați, de parcă ar fi venit de pe altă planetă. Se priveau zâmbind și atât. Era suficient pentru ei acum acest zâmbet care le dovedea că există și că sunt fericiți. Nici nu mai aveau nevoie de altceva. La un moment dat, Sorin se întoarse și își aprinse o țigară și, după ce trase din ea cu sete un fum lung, i-o dădu și Elenei, care o prinse cu buzele încă umflate de atâta sărut, simțind atingerea țigării aproape ca pe o arsură.

"Stai, nu te ridica", îi spuse Sorin Elenei care ar fi vrut să se ducă la baie, dar renunță și se ghemui lângă el, lipită de coasta lui, poate chiar coasta aceea din care se spune că ar fi fost făcută prima

femeie. Zâmbea acestui gând, simțind că ei amândoi erau Adam și Eva în Paradisul adevărat al iubirii, de altfel singurul mod în care poate fi refăcut paradisul.

“Nu plec nicăieri, nu vreau să mai plec nicodată”, – îi răspunse Elena, zâmbindu-i larg bărbatului de lângă ea, pe care simțea că îl iubește copleșitor, contopirea trupurilor lor fiind încă o dovadă a acestei iubiri de care amândoi fugiseră ca doi nebuni.

“Mai vrei?”, – o întrebă Sorin, și ea dădu din cap în semn că da, chiar dacă nu știa sigur la ce se referă întrebarea lui, la îmbrățișarea aprinsă ori la țigară. Nici nu conta. Voia oricum. Voia să fie mereu, etern, acolo, cu el, ca și când timpul s-ar fi spulberat și n-ar mai fi rămas nici o urmă din desfășurarea temporală.

“Off, Doamne, Doamne”, – șoptea încet Elena, prelingându-se peste trupul iubitului ei, ca și cum delimitarea dintre ei nu ar fi fost în nici un fel relevantă, ei reușind să trăiască un fenomen inedit al topirii și amestecului fizic între două trupuri și două suflete care își doreau cu ardoare să refacă unitatea primordială și nu mai puteau să oprească această dorință fundamentală.

Totul se petrecea parcă în apă, se mișcau în ralenti, erau grei de fericire și se lipeau și dezlipeau greu, ca și cum ar fi fost făcuți din miere, nu din carne pur și simplu. “Ce bine este... să exiști în celălalt”, – murmură Sorin, fără să fie neapărat conștient de ceea ce spunea.

Nici nu conta ce spunea ori ce gândea, el nici nu mai era el însuși, era ea, ori ea era el, ori amândoi erau una și aceeași ființă, a cărei năzuință spre infinit nu mai putea fi oprită de nimeni și de nimic.

DESPĂRȚIRE

– Lasă-mă, nu mai trage de mine! Lasă-mă, Mike, ce Dumnezeu! Ești nebun? Ce ai?

– Să te las? De ce să te las? Am stat ca prostu' după tine șase ani, ca să te conving să vii cu mine, și acum mă lași în drum, ca pe-o valiză? Ce crezi tu că sunt eu, maimuțoiu' tău? Te rup în două, Elena, te rup în bătaie, dar nu te las să pleci!

– Dar nu ți-am spus niciodată că rămân cu tine, ce vrei?

– Nu, sigur că nu mi-ai spus. M-ai ținut de fraier. Ai să vezi că nu mai sunt fraier!

– Mike, nu te mai vreau, gata, lasă-mă. Nu vreau să te mint, iubesc un bărbat care nu ești tu, asta e. Nu vreau să mai vin aici, nu mai pot. Ce nu-nțelegi?

– Nu vreau și nu pot să-nțeleg ce dracu ți-a făcut ăsta de ești așa de moartă după el? Ce are el și eu n-am? Ce-ți oferă el?

– Nimic, nu-mi oferă nimic. Îl iubesc și gata. Atât. Nici eu nu știu, dar nu mai vreau să trăiesc în minciună, nu-l pot trăda, pricepi?

– Nu pot, nu pot să te las.

– Mike, ești un bărbat minunat, crede-mă. Țin foarte mult la tine și voi ține mereu, dar nu mai pot să te las să mă iei în brațe pentru că nu mai pot și gata. Mă simt altfel acum. Chiar îl iubesc pe omu' ăsta, te rog crede-mă!

– Te cred, că altfel nu plecai tu de-aici, de la căldurică. De la prostu' de Mike, iubitu' tău cel prost!

– Dar nu ești prost și n-ai fost niciodată. Mereu ai știut ce e-n sufletul meu și ai acceptat.

– Dar am tot sperat că o să mă iubești...

– Nu pot, nu mai pot nici să mă prefac măcar. Nu mai pot și gata. Vreau să mă-nțelegi. Mi s-a schimbat sufletul...

– Cum naiba a făcut ăsta de te-a prostit așa, ce ți-a spus?

– Off, lasă-mă, Mike, lasă-mă. De ce vrei să fie un moment penibil? Eu venisem cu gânduri curate și ți-am mărturisit tot, nu ai ce să-mi reproșezi Dacă eu te tratez așa și te respect, tu de ce să mă faci să mă simt umilită? De ce să faci o scenă mizeră de despărțire când ai putea înțelege și accepta bărbătește?

– Cum adică bărbătește? Ce-nseamnă bărbătește în cazul ăsta pentru tine? Să stau ca prostu' și să mă uit după tine, ca după trenu' care se duce în zare? Ce-ai vrea, mă rog? Să fiu tâmpit până la capăt, nu-i așa? E bine, nu.

– De ce să nu te porți frumos? De ce să mă chinuiești? Ce crezi că obții cu asta? Mă-nrăiești, asta faci. Mă faci să nu mai vreau să te văd deloc. Dacă asta vrei...

Elena plângea de furie și de disperare și nu mai știa ce să îi spună lui Mike. Ușa rămăsese deschisă și ei țipau ca doi demenți, fără să știe că îi aud și alții. Printre lacrimi, Elena zări ușa, se smulse din degetele strânse pe brațele ei, într-un spasm nebun al lui Mike, își luă geanta și jacheta de blană și fugi pe scări.

În urma ei, Mike se prăbuși în fotoliu, plângând în hohote. Simțea că lumea lui se prăbușește și ea, că n-o să mai poată trăi fără această iluzie de iubire pe care o hrănise atâția ani. Voi să se ridice și să fugă după Elena, dar nu mai putea să se miște în nici un fel. Rămase acolo, căzut în el însuși, cu o imensă dorință de a se îneca în lacrimi. În somn. În moarte.

SINGURĂTATEA, LA MASCULIN

Abia intrase în club și se așezase pe scaun că se și trezi înconjurat de tot felul de farfuzele, care mai de care mai șicoasă și mai sexoasă. Îl apucă râsul la vederea duduițelor care se cățarau practic pe el, cu o abilitate pe care nu le-o puteai bănuși așa, la prima vedere. Amuzat la culme, Sorin trase scaunele celelalte de la masă și le rugă pe duduci să se așeze. Chiar avea nevoie să-și mai taie din singurătatea asta fără limite pe care și-o impusese într-un bolnăvicios avânt de auto-flagelare.

De ce naiba să fie singur, când Elena continua să fie măritată, chiar dacă bărbatul ei stătea în țară dar o lună-două pe an, și, în ciuda a ceea ce declara cu dulcii ei ochi înlăcrimați, el nu credea că între cei doi soți chiar nu se întâmpla niciodată nimic. "Povești de adormit copii tâmpiți... și eu care cred toate astea... eu sunt burlac, pot să fac ce vreau, să mă arunc în orice aventură vreau... să mă îmbăt... să fac sex cu cine-mi place... dar ea? Ea să fie cuminte și să facă ce trebuie! Da!"

Sorin își comandă o tequila dichisită cu un strop de votcă, să simtă cum îi iau mațele foc și să ardă dracul ăla afurisit din el, asta își dorea. Duduițele se întinseseră peste masă și pe sub masă, cu mare dexteritate și începuseră să îl pipăie cu hărnicie, cerându-i însă și de băut, dar și niște gustărele, că erau flămânde, munceau aici, nu glumă... Sorin făcu semn chelneriței cu bikinei portocalii și le dădu voie farfuzițelor să comande ce le trecea prin cap.aici, de la căldurică. De la prostu' de Mike, iubitu' tău cel prost!

Muzica era dată la refuz, la mesele celelalte se sărutau unii cu o poftă de mâncare puteai spune, pentru că se devorau pur și simplu. Trepida totul și vibrația pe care o avea scaunul de sub el îl făcea pe Sorin să se simtă și mai dispus să cedeze băuturii, muzicii și deliciilor tactile pe care i le ofereau fufulițele. Era deja un carusel în el care se învârtea din ce în ce mai repede, simțea că îl strâng hainele, totul parcă era prea mic, în timp ce el se apropia de explozie...

... Sună telefonul prelung, de multe, multe ori, iar Sorin nu reușea să se rupă din somnul ăla greu, bolovănos. Căută sub pernă, găsi scula argintie, sâcâitoare, și văzu că e ora 13 și apelul era de la Elena. Nu îi răspunse. Nu putea să se rupă din somnul de plumb, care-i rupea oasele. Se simțea ca după un meci de box, bătut, zdrobit, distrus. Nici nu-și aducea aminte ce se mai întâmplase la club după ce se dusesse cu "fetele" în spatele barului, nu știa nici ce făcuse acolo, nici cum ajunsese acasă, nu mai știa nimic. Se rupsese filmul undeva, între un blow job și o imagine turtită parcă a unei blonde planturoase lângă o brună subțirică și cu o mutră chinuită.

Dormi din nou, până noaptea târziu, și se trezi doar ca să bea apă și să se ducă la baie. Elena nu mai sunase, parcă ar fi simțit că Sorin al ei nu mai era al ei, că se pierduse undeva aiurea, între singurătate și orgoliu, între dorință necontrolată și asfixie cerebrală.... Lumini roșii și vineții îi ardeau pleoapele și stomacul lui, revoltat, se revărsă. Sorin umplu vasul de toaletă cu ceva care mirosea oribil și care avea o culoare de otravă... "Dacă nu mor nici acum, nu mai mor niciodată", își spunea el, desfigurat de senzația de vomă și de nemărturisitul sentiment de vinovăție.

Undeva, la celălalt capăt al orașului, Elena tremura sub cearșafuri. Avea febră, pentru că luase cine știe ce viroză de pe undeva, simțea cum îi crește temperatura și cum imagini fierbinți,

și la propriu și la figurat, se învârteau deopotrivă în capul ei și undeva, jos, în abdomenul inferior, acolo unde se coace viața. Avea frisoane și prosopul ud pe care și-l pusese pe frunte se uscase rapid....

Melodia frântă pe care o pusese la telefonul mobil se auzea aiurea, înfundat. Întinse mâna, ca prin apă, și răspunse.

– Elena, ce faci? Ce-i cu tine? – întrebă precipitată vocea lui Sorin.

– Nu știu... mi-e rău... am febră mare...

– Vin la tine, fie ce-o fi, vin în jumătate de oră.

Elena închise telefonul și căzu într-un fel de leșin... Sorin, acasă la el, nu știa cum să se îmbrace mai repede. Simțea că făcuse ceva rău, că stricase echilibrul lumii și al vieții, se simțea criminal. "Fir-ar a dracului de singurătate, fir-aș al dracului de idiot!" Alergă la mașină, și porni ca nebunul spre femeia a cărei viață i se părea cu mult mai importantă decât a lui însuși.

NOI, NOI, NOI

Căzuse atâta zăpadă, că nu se mai putea ieși din casă. Mașinile erau ascunse de tot, ceea ce făcea ca look-ul marii metropole să semene cumva cu un idilic peisaj rural. Zăpada nivela totul și dădea o impresie de puritate și de curățenie, atribute pe care Bucureștiul nu le-ar putea primi altfel niciodată.

Elena sări din pat, aproape speriată de lumina aceea neverosimil de albă și de stratul gros de zăpadă care se depusese pe marginea balconului. Scaunele pe care le uitase acolo erau acum înnobilate cu uriașe perne albe. Era mirific. Asta o făcu să fie fericită, deși dormise foarte puțin și avea o ciudată durere de stomac. Merse în bucătărioara care semăna cu o chicinetă dintr-un studio tv și puse ibricul de cafea la fiert.

Îi plăcea să bea acasă cafea la ibric, deși avea tot felul de aparate pentru cafea filtru sau espresso. Abia după ce ieșea din coconul domestic și mergea în diverse locuri i se făcea poftă de cafeaua preparată de automat. Elena era genul de persoană care își bea cafeaua doar fierbinte și făcea asta cu plăcere, cu poftă. Numai câteodată fuma și numai dacă era în compania cuiva cu care să se simtă foarte bine.

Fusese seara târziu la un protocol, unde dăduse peste tot felul de personaje politice, care încep orice frază cu un "eu" pompos, afaceriști dubiosi, care au făcut afaceri cu banii Statului, fufe în căutare de pradă masculină, – că doar imbecilitatea și sexul se combină perfect! – și o grămadă de "vedete" autohtone, ceea ce

înseamnă țate cu țate siliconate și tipi arătând a homo, chiar dacă poate nu erau, ceea ce e complet derutant. Stătuse acolo vreo două ore, cu sentimentul că se află într-o lume din care lipsește inteligența, dat fiind că nu putea vorbi cu nici unul dintre indivizii ăia nimic ce putea aduce a inteliecție, și lipsea, desigur, bunul simț.

Conversațiile acelea despre hemoroizii soților și chisturile amantelor o scârbiseră atât de tare încât se întorsese acasă cu o puternică senzație de vomă, care îi încheștase fălcile. După multe încercări zadarnice de a se liniști, deși era foarte târziu, nu se putuse abține și îl sunase pe Sorin.

– Hei, Sorin! Te-am sunat pentru că ți-am "auzit" gândul, adică am simțit că te gândești intens la mine.

– Dar mă gândesc tot timpul, să știi, nu numai într-un moment sau altul. Mereu.

– Daaaaaaaaaaaaaaaaa!?

– Ce-i cu tine, prostuțo? Îți simt vocea tremurată. Ce-ai pățit?

– Nimic special, doar că am fost la chestia aia protocolară de la Ambasadă... ți-am spus încă de la prânz că merg, nu?

– Bun! Și ce s-a întâmplat acolo?

– Mi s-a făcut silă, de toți și toate, de fauna aia grotescă, de tot.

– Fii cuminte! Parcă nu i-ai mai văzut și altădată pe ăștia... niște terminați... dă-i naibii. Vin să te iau dimineață, adică pe la 10?

– Da, abia aștept. Și fugim, da? Cât mai departe.

– Adică unde?

– Nu știu. La munte, sau... la Ploiești, ca-n Caragiale!

– A, super. Mă faci să râd cu lacrimi. Doamne!

– De ce râzi? De mine? Să știi că mă supăr și pun botic.

– Și ce dacă, nici nu-mi pasă.

– Nu-ți pasă? Dar vreau să-ți peseeee? Vrei să plâng?

– Nuuuuuuuuuuuuuuuu!

– Păi vezi? Asta înseamnă că îți pasă.

– Bine, dacă zici tu, înseamnă că așa e.

– Tu ce făceai când te-am sunat?

– Dormeam, e aproape trei noaptea. Nu e toată lumea noctambulă ca tine.

– Atunci eu de ce am simțit că te gândești la mine? Și tu de ce ai zis că așa este, că tot timpul te gândești? Adică și în somn?

– Da, și în somn. Mulțumită?

– Da. Acuma poți să te întorci la nani. Te aștept mâine, abia aștept să fie mâine.

– Abracadabra. Se face mâine, viiiiiin. Poate încerci și tu să faci nani.

– Bine. Promit.

– Așa. Pupici, noapte bună!

– Te pupicesc, somn ușor!

– Și ție. Pa!

– Pa!

Asta vorbiseră azi-noapte. Elena zâmbi aducându-și aminte de conversația lor stupidă oarecum, dar dulce, care îi lăsase o urmă luminoasă în suflet, ca un praf de stele. Îi era atât de dragă vocea lui Sorin, ușor somnoroasă, și parcă îi vedea gura lui frumoasă, umflată de somn, de parcă cerea să fie pupată. Mușcată!

Gata, acum trebuia să se grăbească pentru că mai era puțin timp până când avea să vină Sorin și ea mai avea atâtea de făcut. Adică nimicurile unei toalete feminine, iar ei îi plăcea teribil să se bibilească. Oare unde or să fugă? Zâmbi și i se luminează toată fața. Probabil că undeva la munte, să mănânce la o cabană, să se plimbe în aerul tare și apoi..., se gândi Elena, și simți cum se înfioară de plăcere, anticipând deliciile care o așteptau de la această escapadă!

ATÂT DE DEPARTE ÎN SUFLETULMEU

Elena se simțea puțin amețită și avea impresia că timpul se derulează în ea, cu o rapiditate cinematografică. Nu mai simțea ziua și momentul în care se afla, ci avea impresia că este în alt moment, apropiat de cel al rupturii de Sorin, când se simțise atât de sfâșiată, încât se temuse că își va pierde mințile.

O migrenă teribilă îi zdrobea tâmpile, iar amintirea acelei dureri o făcea să aibă acea senzație de vertij teribil, de carusel mental și sentimental. Se așeză cu grijă pe patul larg din dormitorul ei, rezemându-se cu atenție de tăblia de lemn prețios, ca și cum capul ei ar fi fost deodată la fel de fragil ca un vas de cristal. "De Baccarat, își spuse ea zâmbind.

Stătea ușor pe o parte, și, de sub halatul de mătase care-i aluneca pe coapse, se vedeau mușchii puternici, de femeie căreia îi place mișcarea, fie aceasta de dans sau de sex. Se mișca încet, ca prin apă, și simți că în mintea ei s-a produs un declic. Erau propriile-i gânduri, care se derulau încet dar cu o claritate neverosimilă. Numai că erau gândurile ei dintr-un moment anterior, lăsate acolo să aștepte o analiză atentă.

"Cu câteva luni în urmă, atunci când nu știam nimic despre ce înseamnă adevărata iubire, era totul atât de simplu și de clar pentru mine... Acum toate s-au complicat, par făcute din milioane de fire, pe care nici nu aș avea cum să le prind cu mâinile mele umane, ci ar trebui să am poate gheare de înger, pentru că eu cred totuși că îngerii au și gheare, dat fiind că au aripi!

Doamne, ce a putut să facă Sorin din sufletul meu! Mi l-a desfăcut ca pe o umbrelă, ori ca pe o hartă ale cărei contururi exprimă ținuturi atât de îndepărtate și de necunoscute dar, în același timp, atât de intim sudate în sufletul meu.

În ziua când l-am cunoscut cred că eram bine dispusă, cu acea bună dispoziție pe care eu știu să mi-o fabric din indiferent ce motive, chiar și atunci când realitatea nu-mi oferă aproape nimic pentru această bucurie. Eram liniștită, trăind viața mea paralelă, simulacrul meu de iubire, simulacrul meu de adevăr.

Nici măcar după câteva zile de la prima noastră discuție, care a fost în exclusivitate pe probleme care îl priveau pe el, tot nu mi-am dat seama cât de mult s-a modificat peisajul meu sufletesc.

Creșteau munți în mine și eu nu știam, înverzeau câmpii și eu nu vedeam! Simțeam doar că, atunci când eram în prezența lui, se elibera în toată ființa mea o energie care îmi era limpede că este de esență divină. Simțeam că iubirea mea îl cuprindea nu doar pe el, ci toată umanitatea și tot universul.

Și totuși, nu știam că îl iubesc. Credeam că sunt în continuare cea care domină și manipulează, cea care se folosește de un bărbat doar pentru a-și mobila peisajul personal. Sorin mă privea cu ochii lui neverosimil de albaștri și de puri, și zâmbea cu gura aceea minunată, cu zâmbet trist și amar. Tocmai acest zâmbet a topit în mine orice rezistență, orice apărare. Era ca o apă care îmi cuprindea pământurile lăuntrice, care îmi scufunda orașele și turnurile și eu nu îmi dădeam seama de nimic.

Tot ce-mi doream era să fiu lângă el, în aerul lui, în lumina lui de apă adâncă. Eram lângă el și mă simțeam în paradis, eram cu el și mă simțeam completă. Trăiam un sentiment al totalității și împlinirii, așa cum nu mai trăisem niciodată.....

Apoi, totul s-a schimbat. Sorin a devenit mai rece, mai exigent, mai dur. Iar eu am revenit, poate pentru a mă apăra, la vechile mele

forme de seducție stupidă, transformându-l pe cel care mă făcuse să-mi descopăr sufletul într-un obiect de dorință. Sorin a simțit. Ceea ce făceam eu strivea în el parcă toată iubirea și visele și idealul.

Atunci a început să fie rău și să mă respingă, să mă refuze, să mă alunge chiar. A devenit aproape brutal, împingându-mă din calea lui, dându-mă la o parte. Am suferit cumplit și, deși înțelegeam, continuam să fac exact ce nu trebuia.

Așa l-am pierdut pe Sorin cel minunat, cel care mi-a deschis sufletul ca pe o hartă pe care, departe de mine dar atât de dorit, sălășluiește miraculosul tărâm al Iubirii!

Și totuși... Nu mai pot trăi după vechile mele rutine, nu mai vreau să mint într-atât încât să nu îmi mai găsesc firul real al existenței mele. Sorin mai este cu mine și totuși departe, departe în sufletul meu, dar conținut în propria-mi ființă pentru totdeauna.

Aproape că nu mai contează dacă ne vedem sau nu, dacă vorbim sau nu, el e cuprins în mine, iar atunci când suntem totuși alături, indiferent ce am face sau ce am spune, chiar cele mai stupide banalități, ființele noastre par să se regăsească în adevărul lor și să fie fericite. Poate că mi se pare mie, dar atunci când suntem împreună plutește în jurul nostru o aură luminoasă și toți cei din jur par să întrezărească această miraculoasă iradiere.

Nu mai am curajul să fac nici un pas înspre el, și poate că nici nu mai am nevoie, atunci când el însuși este cuprins în sufletul meu și, aș îndrăzni să spun, că și eu sunt cuprinsă în sufletul lui. Și poate tocmai asta este acea minune despre care el tot vorbea la început, intuind, cu geniul lui divinatoriu, ceea ce poate că nici o prezicătoare din lume nu ar fi putut vedea!"

După ce își refăcu acest pasaj al gândurilor ce o așteptau ca și cum ar fi fost scrise pe un carnetel inefabil, Elena se simți mai bine, mai clară. Poseda din nou realitatea și timpul, realizând că ea chiar

scrisese undeva aceste cuvinte, într-o misivă ce cuprindea această lungă confesiune, trimisă pe e-mail lui Relu.

Relu era la acel moment în Germania la un Congres de psihologie, dar aștepta cu interes această mărturisire. Ea îi promisesse că va scrie o confesiune, pe care Relu o considera un fel de "exorcizare", dar ea știuse încă de atunci, – iar acum, când ea și Sorin erau atât de fericiți, știa cu atât mai mult, – că nu avea nevoie să se vindece de nimic, pentru că sentimentul ei devenise de fapt parte integrantă din ea însăși.

ETERNITĂȚILE MICI

"Aaaaaaaah, ce bine este să lenevești" – își spuse Sorin, întinzându-se pe canapea și căscând copios. Nu mai fusese de mult timp așa de mulțumit de viața lui, de el însuși și de ceea ce prevedea pentru viitor. Se uită în jurul lui și apartamentul i se păru un adevărat palat, pentru că aici era casa lui și putea să își aducă femeia pe care o iubea și să trăiască după cum credea el că e mai bine. Desi mai avea încă vreo doi ani până să facă 30, Sorin se simțea deja foarte matur și confruntarea cu moartea îl făcuse mai înțelept și mai cumpănit în felul în care își trăia existența.

Fără acea experiență limită, poate ca ar fi hălăduit încă prin cluburi, dar acum nu mai putea face asta. Încercase ceva dar a realizat că nu i se mai potrivește, că vrea mai mult decât o pierdere agreabilă a timpului. Voia să trăiască intens și frumos acest timp al lui, voia satisfacție rotundă, cum îi plăcea să spună, nu făcută din cioburi colorate.

I se întâmpla acum să se uite pe stradă la mulțimea de fete fâșnețe care treceau și se lăsau dezbrăcate de priviri, invitând la acțiunea propriu-zisă și constată că nu mai era interesat de asta, pentru că era prea puțin. Voia mai mult. Voia o femeie adevărată, o femeie numai a lui, voia să îi soarbă trupul și sufletul, să se îmbete de iubirea ei și să știe că viața ei stă peste viața lui ca un trunchi viu, din care cresc ramuri și frunze.

Avea nevoie să se simtă viu și intens ca trăire sufletească, pentru că numai asta putea fi numită viață. "Uau, ce biiiiiiiiine",

continua el să se întindă, parcurgând toate exercițiile de stretching pe care le învățase după accident, când fusese nevoit să facă asta ca să se recupereze și să se poată mișca normal. Fusese o perioadă în care lupta pentru viața lui devenise atât de importantă, încât fiecare mișcare i se părea un eveniment.

Elena avusese și ea o perioadă specială, de recuperare sufletească, și asta o apropiase de Sorin. "Ce lipită o simt acum de mine pe femeia mea, dragă-dragă", murmură Sorin, într-o șoaptă inaudibilă. În baie se auzea dușul dat la maximum, pentru că Elena era acolo, fericită și voioasă, după ce își potolise toate anxietățile în brațele lui. Era din nou ușoară ca un fulg, deși abia scăpase de senzația aceea de moleșală grea la încheieturile mâinilor și ale gleznelor, senzație tipică eliberării trupului, în focul acelei minunate, totale, îmbrățișări. Acum însă avea nevoie de apă, de cât mai multă apă.

Apăru lângă Sorin, desculță și cu părul ud, cu un zâmbet enorm pe față, și cu ochii umezi. "Hey, stranger!" – îi spuse ea, râzând voioasă, lui Sorin. "Hey! Ia vino încoace să vedem dacă ai mai crescut de la atâta apă" – exclamă Sorin și o trase lângă el pe canapeaua destul de îngustă pentru ca să aibă loc amândoi. Dar tocmai asta îi amuza teribil, că nu aveau destul loc și că trebuiau să se înghesuie unul în celălalt ca într-o pâstaie.

Sorin aprinse o țigară și i-o dădu Elenei, apoi își aprinse și el una, și stăteau așa, leneși și complet relaxați, fumând zâmbitori. Dincolo de ei se desenau casele și orașul, lumea cu tot ce era în ea, dar lor nu mai părea să le pese de nimic altceva decât de acest moment de eternitate mică, trăită fum cu fum, după ce trăiseră eternitatea lor intimă, și parcă viața lor se desena, după atâta zbatere și suferință, ca o înșiruire de eternități mici trăite împreună, din care se putea alcătui o eternitate adevărată.

PE ALTĂ TREAPTĂ

Liftul rămăsese blocat la etajul 23, ceea ce îl enerva la culme. Venise la Intercontinental să întâlnească niște englezi interesați de actorii români, pe care învățaseră să îi prețuiască în ultimii trei ani, de când făceau afaceri în România și noile lor iubite îi scoteau mereu la teatru! Mike zâmbi oarecum strengăreste gândindu-se la figurile amuzate ale englezilor, atunci când vorbeau despre iubitele lor din România.

Ufff! Gata, liftul se deblocă și odată ușile deschise, Mike țâșni furtunos spre salonul unde era deja așteptat de vreo zece minute. Englezii, trei la număr, erau rude între ei, un fel de veri, cousins, dar Mike nu era sigur că erau veri de sânge sau veri doar pentru că lucrau împreună și se simțeau din familie.

De multe ori întâlneau această situație, și în Anglia, și în Scoția și în Irlanda, când oamenii se prezentau ca veri, pentru ca apoi să descopere că de fapt nu aveau nici în clin nici în mână – cum spune o expresie veche – cu vreo cumetrie măcar, darămite cu rudenie directă! Până la urmă ei, englezii, sunt toți un fel de cousins între ei și e foarte probabil că și pe ceilalți îi consideră la fel. România văzută de un englez e un fel de comună mai mare, în care îți poți găsi rubedenii la tot pasul.

Poate că așa se gândea și în epocile mai vechi, când Parisul însuși era doar Commune de Paris, și Roma la fel, ceea ce începe să se regăsească mai nou în conceptul de globalizare, care vizează să facă o lume uniformă și familiară, ca un fel de "sat global", cum spun teoreticienii curentului globalist.

Mike era îmbrăcat elegant, cu o cămașă de culoarea vinului de Bordeaux, de care era foarte mândru, cu o cravată cu linii fine negre, mov și grenat, pantofi de piele maro și o pereche de pantaloni care, de noi ce erau, păreau să îi electrizeze perii de pe coapse, pentru că simțea că îl ustură pielea într-un fel enervant.

Englezii însă, fără a fi îngălați, erau îmbrăcați nu doar nonșalant ci chiar debălăzat, cu tricouri cam ofilite pe sub sacourile ce păreau caraghioase în această combinație, dar... Mike preferă să dea vina pe așa-zisele neveste române, care probabil erau niște profesioniste ale escrocatului de bani și puseseră mâna pe englezi doar pentru a-i stoarce de energie și de conținut financiar, și mai puțin pentru a-i avea ca parteneri de viață cu adevărat!

Gândind astfel, se simți un pic vinovat față de nația din care provenea și ale cărei defecte le cunoștea prea bine, ca și "uscăturile" acestei păduri de conaționali, care în ultima vreme păreau mult prea dispuși la compromisuri morale! Englezii îl abordară cu amabilitate și Mike reuși să stabilească cu ei niște puncte de plecare într-o afacere care se anunța de perspectivă, cu atât mai mult cu cât vârul adevărat al unuia dintre ei era patronul unui teatru mare din Leeds.

După vreo două ore, Mike ieși din hotelul Intercontinental, înfruntând atmosfera unui București în care primăvara începuse deja să ridice în aer praful, iar pe trotuarele din jurul marelui hotel "fetele" ieșiseră la "produs". Își căută mașina în parcare și se urcă în ea cu un aer gânditor. Îi era frică de seara ce avea să urmeze, de reîntâlnirea atât de așteptată dar atât de tulbure cu cea pe care o considera încă femeia lui, deși nu se mai vazuseră de câteva luni, iar convorbirile telefonice îi dezvăluiseră mereu mai marea depărtare sufletească la care se afla Ea.

Se simțea rău, îl dureau ficatul operat acum câțiva ani, îi tremurau parcă toate organele interne, i se umeziseră palmele deja pe volan.

Odată ajuns în fața casei, coborâ din mașină și puse mâna pe telefon:

- Alo! Elena, am ajuns. Te aștept!
- Da? Bine! Vin în jumătate de oră.
- Ok. Bye.
- Bye.

Își simțea gura uscată. Nu mai avea nici salivă, nici curaj, nici idei, nimic. Nici nu știa ce avea să urmeze, ce aveau să își spună, ce vor decide, ce se va întâmpla după această întâlnire cu viața lui, cu el. Se simțea ca în fața judecății ultime și parcă tot sângele îi căzuse la picioare, pe glezne, ca niște pantaloni.

Odată intrat în casă, aprinse televizorul și se trânti într-un fotoliu, privind țintă ecranul, ca și cum acolo s-ar fi aflat cine știe ce deși, în realitate, nu înregistra nimic din imaginile care se derulau pe ecranul uriaș al plasmei de care fusese la un moment dat așa de încântat.

Da, cândva, odată, atunci când era viu și era cu Ea. Acum însă ... nici nu știa dacă mai e viu sau a murit deja. Oricum, asta avea să afle foarte, foarte curând. Țârâitul prelung al soneriei îl făcu să tresară și să înțeleagă că sosise clipa cea mare, sau clipa cea amară, nici el nu știa.

Deschise ușa, amețit de emoție. În fața lui, Elena, îmbrăcată primăvăritic, cu haine pe care nu i le știa, îl privea zâmbind enigmatic. ... Mike o îmbrățișă tremurând și aproape că o trase în casă, ca și când ar fi vrut să se întâmple cât mai repede ceea ce trebuia să se întâmple!

SĂRUTUL

Elena își lăasă brațul să cadă moale peste marginea patului. Era foarte obosită dar foarte fericită. Fiecare fibră din trupul ei țipa de oboseala dulce, fiecare frântură de suflet țipa de bucurie. Era atât de bine!

Mike se întoarse din baie, cu apa de la duș încă picurând de pe el, și cu o expresie de mulțumire enormă pe față.

– Ce faci, iubire? o întrebă Mike, sărutând-o pe lobul urechii, ușor și rapid, apoi se trânti pe partea lui de pat, cu un zgomot hazos.

– Mi-e bine, iubire, mi-e bine de tot ... șopti Elena, încet și cu grijă parcă, pentru a nu se obosi prea tare și pentru a nu risipi senzația aceea de sfericitate în care sălășluia de mai mult de un sfert de ora.

– Ce zici, iubito, așteptăm să treacă ploaia? Că e așa de bine aici, ne e atât de bine că nici nu trebuie să plecăm din sfera noastră de fericire!

– Of, Mike, cum știi tu să rotunjești cuvintele, cum le răsfeți parcă ... felul tău de a vorbi seamănă cu sărutul tău, bun, rotund, perfect, minunat.

– Ei, nici chiar așa. Vrei să mă faci să devin încrezut?

– Nu, chiar nu vreau asta ... susură Elena și se întoarse leneșă pe partea stângă, abia așteptând să își simtă bătaile inimii înnabușite de pernă, și preluate de așternutul mototolit pe care îl ținea sub ea cu nonșalanța aceea pe care numai oamenii foarte fericiți o au.

– Hai să dormim aici, iubire ... – spuse Mike. E frumos și curat și ne putem căuta mai bine unul pe celălalt, nu-i așa?

– Da, iubire... – spuse Elena cu o supunere neobișnuită pentru o femeie ca ea.

Zâmbetul lui Mike părea că inunda camera aceea de motel, în care intrasera purtați de furtuna launtrică ce coincidea în mod misterios cu furtuna de afară. Numai că furtuna lor era făcută din iubire și dorință, din șoapte și săruturi, căutări și găsiri, cereri și împliniri, toate la un loc, într-un vârtej al trupului și al sufletului.

Își abandonaseră amândoi toate activitățile pe care le reclama realitatea fiecăruia, creându-și o meta-realitate, numai a lor, ca o spirală spre un infinit numai de ei simțit, numai de ei găsit.

Elena uitase complet de hărțuiala urâtă la care fusese supusă în ultimele luni de ea însăși, într-un impuls aproape sinucigaș, de demolare a propriei făpturi.

Se aruncase orbește într-o suită de minciuni pe care le orchestrase cu abilitate pentru a-l strivi pe omul pe care voia să lase impresia că îl iubește, sau cel puțin așa credea ea atunci, în timp ce la momentul adevărului s-a dovedit că tot ce spusese și făcuse era doar încă o nerușinată manevră a ei, făcută aproape instinctiv, dintr-un instinct feminin de prădătoare.

Offff!

Mike venea din izolarea pe care și-o autoimpusese, ca un fel de asceză purificatoare, ca o nevoință pentru un urcuș spre sinele superior, care e mai aproape de adevărul divin.

Își lăsase aproape toate afacerile, își căutase doar drumul lui, calea aceea pe care o simțea atât de intens desenată în el, în cer și pe pământ. Voise această asceză, o trăise intenționat. Numai că spre deosebire de alți asceți, el nu-și pierduse nimic din farmecul eaxtraordinar al masculinității luminoase și fremătătoare care îl caracteriza și nici abilitățile de iubit pasionat și dedicat.

Veneau parcă din sensuri diferite, unul de jos și celălalt de sus, ca să se întâlnească în această flacăra a iubirii neverosimile, pasiune de carne și de suflet deopotrivă, spirală vie în acest destin nesățios care ne amestecă viețile pentru delectarea zeilor sau a cine știe căror puteri misterioase.

Parcă surprinși în același moment de o presimțire astrală, Elena și Mike se întoarseră unul spre celălalt și se pierdură într-un sărut prelung, adânc, sfâșietor de bun, un sărut pentru care toate amintirile lor de până acum păreau doar niște picături neînsemnate. Un sărut infinit, care părea să îi absoarbă complet, deodată cu tot cosmosul!

ÎN OGLINDĂ

Pe Elena o dureau umărul stâng și nici nu avea habar de ce. Dormise poate într-o poziție aiurea, dormise prost și pentru că era prima oară când dormea în apartamentul micuț pe care abia reușise să și-l închirieze în Bruxelles, pe o străduță îngustă și întortocheată, dar bine plasată în centrul orașului, chiar dacă în planul doi sau trei. Îi ieșise mai ieftin să închirieze apartamentul deja mobilat și i-a mulțumit lui Dumnezeu că mobila din casă era frumoasă, nouă, simplă de tot, chiar minimalistă. Poate doar faptul că toată mobila era de o culoare prea închisă o stresa puțin, în rest era bine.

Portarul imobilului părea să aparțină unei alte epoci, atât de protocolar se adresa și făcea niște plecăciuni atât de caraghioase, în timp ce adresa niște saluturi complicate într-un dialect wallon, încât, trecând pe lângă el, Elena începu instantaneu să zâmbească.

În seara aceea, urma să întâlnească un mare poet belgian, deja foarte în vârstă, Roger Foulon, pe care ea îl prețuia în mod deosebit. Un senior în adevăratul sens al cuvântului, marele poet avea față de ea tandrețuri speciale, ceea ce o flata enorm. Aceste tandrețuri le exprimase în scrisori (sic!) ori în convorbirile telefonice pe care le purtaseră până acum!

Împreună cu poetul urma să vină la cină și un foarte bun prieten al acestuia, un industriaș foarte bogat și mare amator de artă, dar și colecționar cunoscut. În afară de opere de artă colecționa cu o vie pasiune mașini vechi și iahturi.

Da, iahturi! Înalta elită belgiană avea acest hobby, pe care îl întâlnește și la olandezi. Aveau boala apei, pe care Elena nu o suporta deloc, dar, ce să-i faci, "noblesse oblige!" Așa încât mergea la unele întâlniri ori petreceri la prieteni care aveau iaht și care țineau ca toată lumea să știe asta!

Bruxelles-ul devenise pentru Elena la fel de acasă ca și Bucureștiul, doar că amintirile de aici erau mai puține și mai severe, pentru că urmau un foarte strict protocol. Aici, Elena nu își permitea escapade amoroase, pentru că era o persoană oficială, foarte atent monitorizată și prefera să fie cât mai riguroasă cu putință. Ceea ce nu însemna că nu avea prieteni buni, cu care ieșea să mănânce ceva, să asculte muzică și să danseze, sau mergea la spectacole de operă, amicii știindu-i Elenei pasiunea pentru asemenea tip de artă.

În timp ce deschidea ușa cu greutate, pentru că avea și poșeta în mână, dar și o pungă mare de cumpărături de la o băcănie apropiată, Elena auzi telefonul fix sunând strident. Se miră teribil că cineva o sună pe telefonul fix, dar în secunda următoare, un val de neliniște o cuprinse, parcă sugrumând-o. Ce s-o fi întâmplat acasă, la București?

Intră repede, puse punga cea mare pe masa din bucătărie și aruncă poșeta pe un fotoliu în formă de ou, întinzând mâna eliberată spre telefon.

– Alo, Alo! Elena? – se auzi în telefon vocea mamei ei.

– Da, eu sunt.

– Ascultă, fată dragă, a murit mătușa Cecilia, a făcut infarct, săraca!

– Când, cum? Doamne!

– Ei, azi dimineață s-a prăpădit, biata de ea, da' nu te necăji tu așa de tare, că era bătrână! Să trăiești și tu tot atâta, cel puțin, și să ai mai multă grijă de tine! – nu pierdu mama Elenei ocazia să îi facă un reproș de mamă exagerată.

– Mamă, ai nevoie de ceva, te pot ajuta?

– Nu, puiule, dar voiam să știi că nu mai e și, dacă poți să vii la înmormântare...

– Când o să fie?

– Păi... răspoimâine, așa trebuie!

– Bine, mamă, o să vin! Îmi pare așa de rău după ea! – spuse Elena, suspinând.

– Fii cuminte, fată, nu boci acuma fără rost, că n-o mai poți întoarce înapoi! Te pupă mama și te aștept să vii!

– Bine, mamă! Și eu te pup! Condoleanțe! – mai spuse Elena, în timp ce lacrimi mari îi șiroiau pe obraji.

Elena închise telefonul și se șterse pe față cu amândouă palmele, udându-le de plâns. Mătușa Cecilia fusese pentru copilăria ei cea mai importantă ființă din lume. Lăsată la bunici, Elena fusese adusă pe la vreo trei ani la mătușa Cecilia, pentru că mama ei lucra și mai era și petrecăreață când era tânără! Mătușa Cecilia era casnică dar era severitatea în persoană! Ea se purta conform unui cod de legi pe care și le impusese ea însăși dar pe care le respecta cu o strictețe greu de egalat ori de întâlnit.

... Încă plângând, Elena intră în baie, de unde ieși, după vreo jumătate de oră, proaspătă și parfumată. Văzu că mai avea doar puțin timp pentru îmbrăcat și machiat, așa că își alungă orice gând din minte, orice lacrimă din ochi și se apucă de ritualul care îi plăcea cel mai mult: pregătirea personajului Elena pentru o întâlnire de mare importanță pentru ea. Îi plăcea să aibă succes, să seducă, să își atingă scopurile, așa că se aștepta ca după cina din această seară să i se deschidă niște porți importante. Și era sigură că așa va fi.

Atentă, meticuloasă, Elena se uită în oglidă ... și, spre uimirea ei aproape, ochii i se umplură de lacrimi, pentru că dincolo de imaginea ei, i se părea că din oglindă o privește mătușa Cecilia, așa

cum era ea când Elena era micuță și mergea la grădiniță încă ...
Doamne, Dumnezeule! Pe fața Elenei trecu pentru o clipă o
expresie de spaimă, dar apoi se relaxă și își desfășură tot ritualul
de frumusețe cu un zâmbet cald și dulce, care se adresa mătușii
sale, pe care o iubise atât de mult!

ÎNTRE FURIE ȘI ÎNȚELEGERE

Pe strada aceea îngustă și prost luminată din micul orașel în care poposise de nevoie, căutând un grup de actori fără contract, pe care voia să îi ia cu el într-un turneu în Irlanda, Mike găsi cu greu hotelul care îi fusese recomandat. Crezuse inițial că e vorba de un hotel mai mare, dar abia când ajunse în fața hotelului din realitate își dădu seama că nici nu ar fi încăput pe străduța aia un alt tip de clădire.

Ca să nu se vadă cât e de oripilat, Mike luă cheia de la recepție și urcă la primul etaj, descuie ușa camerei și o incuie repede pe dinăuntru, înfricoșat parcă de cine știe ce i s-ar fi putut întâmpla în clădirea aceea sinistră. Parcă era într-un film prost și un sentiment de teamă însoțea senzația aceea de penibil feroce.

Fu surprins să vadă că avea de fapt o cameră destul de curată, cu un pat mare, pe care așternuturi ce fuseseră cumpărate recent îl așteptau curate și îmbietoare. Intră în baie și descoperi cabina minusculă de duș, ca o cutie dreptunghiulară extrem de îngustă dar înaltă, cu o baterie nouă de duș care funcționa bine, ceea ce era cel mai important. Mike făcu un duș lung, merit parcă să spele toată oboseala, dezamăgirea și chiar durerea pe care le suferise în ultima vreme.

Ieși din baie un pic mai relaxat și mai optimist. Dădu drumul la televizor și butonă mult până să găsească un canal pe care să rămână, fără să se enerveze și fără să facă vreun efort de înțelegere.

Avea nevoie să aibă mintea liberă, să se gândească pe îndelete nu atât la povestea asta cu actorii șomeri pe care încerca să îi salveze și să își ducă și el la capăt businessul, cât mai ales voia să se gândească pe îndelete la situația teribilă în care îl aruncase Elena, rupând relația și ferindu-se de el ca de un ciumat.

Nu reușea să asimileze această realitate a despărțirii lor. Nu putea. Era peste posibilitatea lui de a înțelege cum o femeie pe care o iubise cu pasiune atâția ani, care-i alerga de fiecare dată în brațe fericită că îl revede, cuibărindu-se în subsuoara lui ca într-un cuib, femeia aceea care îi șoptise de atâtea ori că îl iubește, care trăise în trupul lui, a cărei inimă bătuse în același ritm cu inima lui atunci când făcusera dragoste ... îl arunca acum ca pe o poșetă veche și demodată.

Ce se întâmplase cu Elena lui, cu femeia lui, iubita lui dulce și răsfățată? Aflase că s-ar fi îndrăgostit de o pocitanie, de un pitic infect și stupid, care o făcea să sufere. Nu reușea în nici un fel să se liniștească, să își spună că așa ceva se întâmplă, că e normal, că asta este și gata. Nu, nu putea. Simțea furia cum i se urcă în gât și stă acolo ca un nod, deși nu mai știa dacă era un nod de furie sau un nod de plâns.

Răscolind în arhiva interioară a amintirilor sale, Mike descoperi că Elena nu rezista prea mult fără să facă dragoste pe gustul ei, așa mult și cu infinite tandrețuri și el credea că piticul atomic, prostul care îi sucise mințile Elenei, nu prea ar fi în stare de așa ceva. Simți că roșește de satisfacția acestei descoperiri care îi arăta ce trebuie să facă pentru a o recuceri pe Elena, pentru a o aduce înapoi la el.

Trebuia doar să aștepte ca Elena, dezamăgită de insuficiența sentimentală și erotică a specimenului de care se crezuse îndrăgostită, să își dea seama că nu acela este Alesul, ci el, Mike, mereu îndrăgostitul de ea, amantul ei perfect, iubitul ei pătimăș.

De ce ar sta lângă maimuțoiul acela neputincios? Nu avea de ce. Abia aștepta să o vadă din nou alergând la el, sunând la ușă tremurând de dorința de a fi iubită și alintată mult, mult, așa cum îi plăcea ei.

Dar, dacă era așa de simplu, de ce nu era deja lângă el? Ce mai aștepta de la insul acela insuficient și mai puțin dezvoltat decât un melc? Ce o făcea să prefere să sufere de dragul acelui imbecil care nu știa să o dorească și să o iubească așa cum merită? Ce anume din compoziția sufletului Elenei îi rămăsese atât de necunoscut încât nu putea acum în nici un fel să îi găsească motivele care o făceau să prefere suferința și insatisfacția alături de acel tip și nu împlinirea alături de el?

Limita înțelegerii lui Mike se dovedea a fi prea strâmtă, precum cabina de duș a micului hotel din micul orașel ardelean. Numai că undeva, în sufletul lui, se strecurase îndoiala! Dacă el, Mike, nu era chiar așa de grozav cum se credea? Dacă ea, Elena, nu căuta doar satisfacția trupului, iar el se mulțumise cu asta atâția ani fără să se gândească nici o clipă că pasiune nu înseamnă doar trup ci, mai ales, suflet?

Ce să facă acum? Un val de sânge îi inundă trupul și creierul lui Mike era aproape incapabil să raționeze ori să accepte un adevăr care i se impunea nemilos: Elena nu îl mai iubea pentru că el nu o înțelesese niciodată, în timp ce piticul acela nenorocit îi dădea sentimentul că este înțeleasă. Oare asta să fie adevărul? Dar la ce folosește un adevăr dureros? Ce să facă acum? Unde să se ducă?

Telefonul mobil suna în neștire iar Mike părea să nu îl audă. Într-un târziu răspunse și auzi vocea dulce a Elenei care îl întreba într-un fel ispititor, dureros și dătător de speranță:

– “Ce faci, Mike? De ce nu răspunzi? Am nevoie de tine.”

Tremurând din tot corpul, Mike îi spuse: – “Sunt aici, iubito. Întotdeauna lângă tine, pentru tine!”

Elena râse: – “Minți. Nu ești în București. Mi-a spus tatăl tău că ai plecat în Ardeal să iei niște actori.”

Fu rândul lui Mike să râdă: – “Da. Dar mâine vin în București!”

După ce închise telefonul, Mike simți cu claritate că Elena lui, iubita lui, femeia lui, se întorsese. Nu știa ce îi va spune, și nici nu avea vreo importanță. Va fi din nou lângă el, îi va vorbi cu gura ei minunată pe care murea de dorință să o sărute iar, mult, până la sufocare.

Nu înțelesese aproape nimic din ceea ce încercase Elena să îi comunice, pentru că i se înfundaseră urechile. Sângele îi palpitase în cap, dându-i impresia că niște ciocane interne încercau să îi spargă timpanele, dar simțea cu tot trupul și cu tot sufletul că se terminase canonul lui. Offfff, Doamne ...

UN ALT "EL"

Coborând din mașină, Elena simți că o doare degetul mare de la piciorul drept. "Ufff, tocurile astea..." Își mai spusese și altădată aceste cuvinte, ceea ce nu o împiedica să meargă tot timpul cu tocuri foarte înalte și cu pantofi extrem de incomozi!

Dar poate că nu erau tocurile înalte de vină, sau talpa groasă a pantofilor, ci mai degrabă emoția teribilă pe care o încerca la gândul că urma să se întâlnească pentru prima oară cu un bărbat cu care vorbise doar pe messenger și față de care simțea ceva special, parcă un fior, o străfulgerare, o senzație de pierdere a stăpânirii de sine, ceea ce era destul de neobișnuit pentru ea.

Tipul o atrăgea mai ales prin modelul cultural pe care îl expunea, printr-un fel aparte de a-și exhiba lecturile ciudate și mai ales printr-o creativitate aproape perversă. Niciodată până la el nu crezuse că va putea spune vreodată despre creativitate că este perversă, dar uite că asta simțea acum.

Nu știa aproape nimic despre acest bărbat, nimic personal adică. Vorbiseră mai mult în șarade ori în parabole, sau chiar în versuri! Putea să aibă 25 sau 95 de ani! De fapt, nu era chiar așa, pentru că îl simțea ca fiind un masculin activ, radia din cuvintele lui un tip de virilitate parșivă, învăluitoare, stranie, reptiliană.

De altfel, înainte de a veni la această întâlnire vorbise cu Mike la telefon și îi spusese câte ceva despre tipul ăsta și Mike aproape că o implorase să nu meargă la o întâlnire care i se părea foarte riscantă din toate punctele de vedere, cu atât mai mult cu cât Elena

nici nu știa numele real al tipului. Era ca o himeră pe care nimeni și nimic nu o putea depista, indiferent ce ar fi urmat să se întâmple.

Totuși, Elena avea un martor al acestei întâlniri, șoferul cu care venise și care o aștepta ... Ea continua să meargă cu șofer în ciuda faptului că făcuse cursurile de condus mașina, dar se simțea atât de bine pe scaunul din dreapta, scaunul de meditație, cum îi plăcea ei să spună.

Putea să se gândească la ce voia și mașina să meargă singură, ca printr-un fel de magie. Se simțea bine mai ales cu un anume model de șofer, care îi dădea sentimentul de libertate și de siguranță în același timp. Și mai era ceva: se simțea ca o prințesă și asta conta mult pentru dispoziția ei interioară!

Elena se opri în fața unui pub, acolo unde-și dăduse întâlnire cu straniul ei prieten necunoscut și prima persoană pe care o zări pe geamul localului fu un bărbat evident înalt, cu o figură puternic masculină, ca de lup aproape, și care îi zâmbea larg. Era "el".

Elena intră și tipul se ridică de la masă și o îmbrățișă simplu, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna. "Elena, de când te aștept!" – îi spuse bărbatul ciudat, cu un zâmbet de om dur, care încearcă să pară delicat. Elena îi făcu o radiografie rapidă.

Insul arăta a fi cam de 30 și un pic de ani, musculos pentru că făcuse sport, ochii verzi intenși, gura mare, aproape hrăpăreață, nas bine conturat și un gât ciudat de puternic. Privindu-i mâinile, Elena își spuse că asta e un om în stare să te ucidă chiar și fără să vrea!

Aproape rușinată de aceste gânduri, îi zâmbi amicului și se așeza la masă cu hotărârea de a afla tot ce se putea despre acest straniu personaj, de care era convinsă, nu știa de ce, că va juca un rol important în viața ei. Încă nu știa ce fel de rol, dar nu asta era ceea ce conta acum.

DURERE ÎMPĂRTĂȘITĂ

Elena își simțea lacrimile în colțurile ochilor, dar și în gât, și tristețea îi sfâșia pieptul. Sorin stătea în fața ei, și el la fel de trist, iar privirile lor spuneau atât de mult deși niciunul nu era în stare să se exprime cu adevărat. Nici ei nu mai știau de ce se supăraseră, dar durerea îi sfâșia deopotrivă. Oricine i-ar fi văzut din afară își putea da seama cât de mult se iubesc acești doi oameni, ceea ce nu-i împiedica să sufere profund și să se teamă că iubirea lor este în pericol.

Poate că tocmai asta este marca cea mai sigură a iubirii, această suferință, această durere împărtășită și reciproc, dar trăită și separat, această sfâșiere în doi, ca și cum inima comună ar fi disputată și ruptă, ca și cum iubirea ar fi putut fi retrasă din celulele profunde ale ființei!

Apoi, deodată, Sorin spuse ceva, un fel de invitație la a face dragoste, dar era o oferta tristă, ca un sacrificiu pe acest nemilos altar al iubirii. Cu ochii în lacrimi Elena refuză, deși asta își dorea cel mai mult, să își primească iubitul în tainicul culcuș al misterului ei feminin, să îl țină în lumina ei lăuntrică, să îl asimileze delicat și subtil în propria ei substanță. Dar nu putea accepta acum, pentru că din câte înțelegea ea Sorin nu simțea la fel de intens ... De fapt, Elena era atât de departe de adevăr! Sorin făcuse acest pas tocmai pentru că simțea în el un impuls irepresibil de comuniune erotică, de nuntă a celulelor, de basm al sângelui uimit și furat de miraculosul spectacol al trupurilor.

Și asta era ceva atât de caracteristic iubirii adevărate, această trecătoare neînțelegere, trăită însă ca o dramă totală, ca o catastrofă cosmică, ca pe o problemă de viață și de moarte, așa cum de altfel spusese amândoi, și Elena și Sorin, atunci când evocaseră sinuciderea ... Așa este tipicul iubirii, mai ales al iubirii foarte intense, așa cum era cazul iubirii lor.

Amândoi stăteau triști și sfârșiți la o măsuță mică dintr-o cafenea la modă, frecventată indeosebi de "întreprinzători și curve" cum spusese Sorin! Dar cei ce se perindau pe lângă ei nici nu contau, așa cum nu mai conta nici minunata zi de primăvară biruitoare care se vedea pe geam. Ei continuau să sape în rana lăuntrică, să scormonească în acea durere care le provoca atâta suferință, dar care îi făcea să fie, în adevărul lucrurilor, într-un moment al adevărului așa cum nu mai avuseseră niciodată.

"Ce fenomen ciudat este iubirea! Cu cât doare mai mult, cu cât simți că fără iubitul tău nu rămâne în tine decât ruina, cu atât parcă iubești mai intens, chiar dacă n-ai vrea să fie așa." – își spunea Elena, privind gura îndurerată a lui Sorin, ochii lui încercănați și fața nebărbierită. Era tot doar tristețe, dar ceva din el iradia forță și determinare, ca și cum deodată s-ar fi hotărât să se arunce în această iubire cu tot ce are, cu tot ce ținuse în rezervă până acum, dar venise momentul să fie pus la bătaie.

Plătiră cafelele și ieșira în soarele crud de primăvară, deși nu îl vedeau și nu simțeau nimic în afară de ceea ce se întâmpla în ei, privirile fiecăruia fiind fixate pe celălalt, cu intensitate, cu toată rana aceea lăuntrică și parcă se produsese acel efect de lipire a cărnii atunci când e pusă rană pe rană. Se urcară în mașină de parcă ar fi fost în transă, încercară să schimbe câteva cuvinte dar era evident că gândurile amândurora erau tot la suferința comuna, și roșeața care le flutura pe chipuri din când în când dezvăluia valuri de emoție pe care sângele lor aproape că nu le mai putea suporta.

Sorin parcă undeva, în apropierea unei curți și, aproape sfășiat de durere, se rezemă de volan. Această disperare declanșă însă în sufletul Elenei nevoia de a-l împăca și, aproape fără să-și dea seama, îi luă mâna lui Sorin – mâna aceea minunată pe care o visa în fiecare noapte că e pe sânul ei! – și, dulce și încet, i-o sărută! Urmă inevitabil momentul de uimire al lui Sorin, de durere și de iluminare, de intrare în posesia iubirii lui nesfârșite, ca și cum era o naștere din nou.

Simțiră deodată amândoi cum toată lumina aceea de început de primăvară cade pe ei, făcându-i să înmugurească subit, să-și simtă sevele și toate înfiorările într-un mod nou și revigorant. Se priviră zâmbind, îndrăgostiți peste puterea lor de exprimare și parcă lumea și viața și totul căpătaseră înțelesuri pe care numai ei doi le știau și asta îi făcea să fie stăpânii absoluți ai unei averi care-i putea face atât de fericiți, dar care-i îndurerase atât de tare! Privirile lor, legate și îngemănate într-o trăire a desăvârșirii, renășteau una din cealaltă, așa cum în iubirea lor se generau pe rând unul din celălalt și amândoi din izvorul comun!

PLOAIA ÎN DOI

Încă din zorii zilei, care începuse sub zodia ploii, cerul părea că se răstoarnă de tot. Unul peste altul, norii se îngrămădeau și se înnegreau cu furie, țepe de fulger intrau în pământ cu gânduri rele parcă.

Părea că cerul și pământul ar vrea să refacă o zi de geneză, din lutul ud și îmbibat de ploaie putând să răsară, sub efectul electricității celeste, o nouă rasă de oameni!

Plecată de acasă fără chef pentru că nu dormise aproape deloc și vedea cu groază cum i se murează pantofii la care ținea chiar și din cei câțiva pași pe care-i aveam de făcut până la mașină, Elena ținea umbrela cu stângăcie, de parcă fusese vreo alteță regală care abdicase și era nevoită să-și țină ea însăși această pavăză împotriva ploii!

Urcă în mașină înciudată și aproape uită să-i spună bună-dimineața lui Sorin, care venise după ea, tocmai pentru că o știa atât de fițoasă. Dar, uitându-se la el, și văzându-i zâmbetul, se luminează și ea, uitând de ploaie și de toate.

- Hei, bună-dimineața, știu că e prea devreme pentru tine, dar nu-ți strica ziua mai mult decat o face ploaia!

- Bună dimineața, Sorin și mersi că ai venit. Muream dacă nu veaneai după mine, că eu, cu toate că m-am lăudat că o să-mi iau carnet, vezi cât sunt de comodă!

- Lasă, că acum numai de șofat nu era pentru tine! Mai bine să fii dusă așa ca o prințesă, pentru că ți se potrivește mai bine!

- Ce bine! Îmi dai o țigară?
- Nu vreau să te refuz, dar, dacă vrei să fumezi, va trebui să deschizi geamul și o să te ude ploaia. Hai, mai ai un pic de răbdare și-ți dau când ajungem și fumez și eu cu tine.
- Bine, bine. Așa ești tu, afurisit de înțelept!
- Nu te bosumfla acum degeaba. Mai ales că trebuie să ai o mină super la întâlnirea de la Cameră!
- Da, ai dreptate. Și după aia mergem repede la Ploiești, la ceremonia de început de an.
- De fapt, ce Dumnezeu vrei tu cu Ploieștiul ăsta?
- Cum ce vreau? Este deschiderea cursurilor la European Training Centre, care e găzduit în clădirea Institutului de Petrol și Gaze din Ploiești și rectorul mi-a făcut onoarea să mă invite să vorbesc, în calitate de profesor invitat. Dar ți-am mai spus, nu?
- Da, dar eu nu prea le am cu ceremoniile, eu când mă duc undeva fug de ceremonii ca dracu de tămâie.
- Știu, ție îți plac chestiile simple iar mie îmi plac ritualurile complicate. Asta e, dar contrariile se atrag!
- Bineînțeles, asta spun și eu mereu, dar tu nu mă crezi tot timpul.
- Ba te cred, dar nu-mi place să-ți dau dreptate.
- Aha.
- Ah, da, parc-am fi pe messenger. Știi când vorbeam noi și mă omorai cu câte un "aha" drept răspuns la replicile mele cele mai lungi și mai grele.
- Păi și ce, nu era un răspuns corect? Evitam să mă pronunț categoric și nici nu aveai de ce să te superi, decât de răsfăț, recunoaște!
- Da, ai dreptate. Hai, că am ajuns. Acum să mă vezi ce mă lupt cu umbrela!

- Nu tu. Te duc eu până acolo și te și aștept în holul mare; o să mă distrez inspectând puțin locul.

- Ok. Ești un cavaler adevărat.

- Știu.

- Da, și ești și modestia întruchipată.

- Nu mi-ai spus tu că nu am de ce să fiu modest?

- Da, uitasem. Ce repede ai prins chestia.

- Hmmm!

Coborâra împreună din mașină. Elena, cu tocurile ei înalte, domina cuplul iar Sorin se lupta cu umbrela. Erau drăguți, și aveau un aer proaspăt și ușor zburlit, ca florile udate de ploaie.

Se simțea că amândoi renunțaseră la plâns și, în ciuda ploii, râdeau cu poftă. Împreună. Destinși. Fericiți.

ÎNTRE INIMĂ ȘI MINTE

La Piața Victoriei, în această zi de doliu național, era puțină lume. Nu era tristețe în atmosferă, cât o anume tensiune provocată de moartea batrânului Patriarh, care a fost un om adevărat, pe care l-a iubit Dumnezeu, pentru că a avut o viață împlinită și o moarte frumoasă.

Cineva dădea acum puțin timp un citat din afirmațiile unui mare artist, care spunea că fiecare om are moartea pe care o merită.

La toate acestea medita Sorin în timp ce aștepta sosirea Elenei în Clubul Amiral, acolo unde se întâlneau de obicei.

Era atât de adâncit în gânduri, încât a tresărit când l-a atins Elena, care venise cu pași de pisică și el nu o auzise. S-a ridicat în picioare să îi sărute mâna și și-a dat seama că îi tremurau picioarele, iar mâinile îi transpirau abundant.

S-au așezat amândoi pe scaun și, pe fața lui Sorin, tremura un mușchi, poate un spasm al emoției pe care încerca din răputeri să și-o stăpânească. Își aprinse o țigară, și apoi încă una și încă una, tocmai pentru a masca înghițitul acela în gol care este tipic pentru marile emoții. I-a cerut și ea o țigară, dar a fumat-o ca de obicei doar până la jumătate, iar el a luat ciotul Acela puțin mânjit de gloss și l-a fumat cu setea aceea bărbătească, ce o făcuse de atâtea ori să simtă fiori.

Elena părea senină și zâmbitoare, nu rece, ci detașată parcă, și își contempla imaginea proprie în ochii bărbatului pe care acum

puțină vreme îl iubise aproape dureros. Acum însă era aproape convinsă că nu îl mai iubeste, că își poate alunga emoțiile cu o ușurință surprinzătoare.

Au comandat ceva de băut, plus cafele și ceva dulce, numai că nici unul nu părea să observe că le fuseseră deja aduse toate cele cerute. Se priveau în ochi și zâmbeau, cuvintele fiind de prisos, deși amândoi vorbeau și încercau să se prefacă în așa fel încât fiecare dintre ei să îl perceapă pe celălalt ca fiind rece și indiferent, ori privirea lor pierdută și zâmbetul ce depășea aproape figura, arătau exact contrariul.

Arătau că acești doi oameni se iubeau nesfârșit și, orice aveau să facă vreodată în această viață, ceea ce îi lega era atât de puternic încât firele nevăzute țesute între ființele lor aveau să formeze poate una dintre cele mai surprinzătoare și mai durabile iubiri!

Tocmai aceasta era cea mai teribilă surpriză pe care o simțeau și ei, fiecare în parte. Simțeau că toată prefăcătoria aceasta a lor, tot refuzul de a-și arăta slăbiciunea, nu însemna absolut nimic față de intensul sentiment care le cotropise inima și mintea, și care acum se revărsa nestăpânită din ochii lor pierduți în privirea celuilalt și în zâmbetul nesfârșit de fericire care îi ilumina pur și simplu.

De fapt, nici nu mai conta ce spuneau sau ce făceau, atâta timp cât erau împreună și fericirea aceasta putea să șteargă tot universul încojurător și să îi suspende doar pe ei doi într-un strop de eternitate.

După vreo oră de discuții ne semnificative, s-au despărțit fără promisiuni, și fiecare a simțit foarte clar că nici nu aveau nevoie de asemenea banalități, pentru că soarta lor părea hotărâtă de undeva de foarte sus.

Cum și în ce fel însă, nici unul dintre ei nu avea curaj să formuleze ...

e-MOTION

Relu îi răspunse Elenei printr-un e-mail a cărui densitate a impresionat laptopul!

“În primul rând, nu sunt de acord cu faptul că tu singură îți asumi întreaga vinovăție pentru eșecul acestei relații dintre tine și Sorin, chiar dacă nu se poate vorbi de un eșec real, total, ci poate doar secvențial. Tu nu ești în măsură, Elena, să fii obiectivă complet în această poveste, pentru că, în ciuda faptului că ai crezut că tu erai cea care domina relația, ai fost în fapt cea dominată.

Cred că este o mare victorie pentru orice bărbat, nu numai pentru Sorin, care se dă destul de macho, să poată transforma o leoaică, așa cum ești tu, într-o pisicuță care se încolăcește în jurul gleznelor lui cu mare grație dar și cu deplină supușenie.

Nu merită nimeni pe lume, nici chiar bărbatul pe care îl iubești, ca tu să i te supui total. Să nu mai faci asta niciodată! Este împotriva oricărei logici ca tu să consimți de bunăvoie că ești vinovată de reacțiile lui negative. Nu, sub nici o formă nu trebuie să accepți asta!

El este vinovat pentru că nu te-a înțeles, că nu te-a prețuit la adevărata ta valoare, că nu a știut să se bucure de marea favoare pe care i-ai făcut-o dorindu-l pe el și nu pe altul.

Pentru numele lui Dumnezeu, Elena, nu-i mai justifica imbecilitatea lui prin vinovăția ta imaginară! Ești vinovată că ai fost prea dulce cu el, că ai vrut să îl seduci arătându-i cât îl dorești lângă tine?

Ești vinovată pentru că ai vrut să îi dezvălui iubirea, în timp ce el își rumega neputința de a înțelege și de a iubi o femeie minunată cum ești tu? Pentru ce stăruiești într-o asemenea absurditate? Ceea ce merită Sorin, după umila mea părere, este să îl ignori sau să îl minți, nu să i te dăruiești în continuare complet, fără nici o reținere, așa cum faci tu!

Vrei să mă convingi că el s-a schimbat, nu-i așa? Vrei să îmi spui că a devenit delicat și plin de înțelegere, că se dăruiește încet dar cu adevărat, că se deschide spre tine cu tot sufletul?

Iartă-mă, dar trebuie să te atenționez să nu îți faci iluzii cu un asemenea om! Stai la o distanță care să îți permită să nu mai suferi, care să te protejeze de viitoarele sale crize de orgoliu absurd sau de cine știe ce brutalități.

Tu meriți iubire adevărată, Elena! Meriți înțelegere și dăruire, meriți protecție și tandrețe, meriți, cu alte cuvinte, un bărbat adevărat. Nu unul care se teme permanent că a dat prea mult și nu-i mai rămâne nimic.

Știu, îmi vei răspunde că mă înșel, că el este totuși omul visurilor tale, că te face să te simți ca o adolescentă care trăiește prima iubire. Poate că este așa, dar sufletul tău este poate mai inocent decât crezi și poate că dorința ta de fericire și de împlinire te face să pui pe seama acestui bărbat calități pe care poate nu le are.

Ceea ce vreau eu să te rog, să te conjur chiar, este să fii foarte atentă și să te protejezi pe tine și minunatul tău suflet de orice dezamăgire! Faptul că ai trecut cu multă eleganță peste ceea ce s-a întâmplat până acum dovedește excepționala ta calitate umană, dar ar fi bine să nu mai abuzezi de ea. Fi demnă, fi fermă, fi tare! Nu mai tolera nici un fel de abatere de la conduita pe care ți-ai dori-o de la un iubit adevărat! Și, mai ales, nu îți mai alimenta vinovății imaginare!

Gândește-te că există alt bărbat care te poate iubi mai mult și mai frumos. Nu investi atât de mult în cineva care poate nici nu merită!

Țin atât de mult la tine încât nu aș putea tolera să mai ai vreun moment în care să suferi. Pentru că, măcar în ceva îi dau dreptate lui Sorin: tu meriți cu adevărat să fii fericită!

Te îmbrățișez cu drag,

Relu"

Când a terminat de citit e-mailul, Elena avea ochii plini de lacrimi. O intensă emoție descătușase în ea izvorul acelor lacrimi care nu erau nici de fericire, nici de tristețe, ci poate mai degrabă de înțelepciune, deși nu știuse până atunci că există așa ceva ...

Cuprins

3	Cine-roman
5	Gelozia
7	Rugăciunea
9	Grădina de piatră
12	Prânzul de taină
14	Portret de femeie (poveste)
17	Reluarea poveștii
20	Zi toridă
22	Ordine – Dezordine
24	Canicula
28	Preparative pentru o "disecție"
30	Preparative pentru o "disecție" (2)
33	Revelație cumplită
35	Întrebări chinuitoare
37	Cealaltă parte a realității
39	România–Irlanda
42	Zodia nefericirii
46	Vis sau realitate
47	Iubind un zombie
50	Întoarcerea în paradis
51	Dragoste și politică (I)
54	Dragoste și politică (II)
57	Generozitatea este o capcană ?
60	Orgoliu prăbușit
63	Cumplita față a deznădejdiei

- 67 Întâi August
- 69 Înger și Om
- 73 Sărbătoarea sufletului
- 75 Un prieten nou
- 77 Între viață și moarte
- 80 Din nou acasă
- 83 Univers Parallel
- 85 Lacrimi și lumini
- 87 Re-nașterea
- 90 Matrix
- 93 Muzica sferelor
- 95 Despărțire
- 97 Singurătatea, la masculin
- 100 Noi, noi, noi
- 103 Atât de departe în sufletul meu
- 107 Eternitățile mici
- 109 Pe altă treaptă
- 112 Sărutul
- 115 În oglindă
- 119 Între furie și înțelegere
- 123 Un alt "El"
- 125 Durere împărtășită
- 128 Ploaia în doi
- 131 Între inimă și minte
- 133 e-Motion
- 140 **Maria Barbu - Cărți publicate sau în curs de apariție**

Maria Barbu - Cărți publicate sau în curs de apariție

Volume de poezie:

- "Cântec mut"** – poeme (Editura Studio Plan – 1994)
- "Anotimpurile inimii"** – poeme (Editura Semne – 1997)
- "Exercițiu spiritual"** – poeme (Editura Semne – 1997)
- "Sunt fiica Regelui David"** – antologie de poezie (Ed.Orion – 2003)
- "Între virtual și real"** – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)
- "Sinele ascuns"** – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)
- "Poeme magice"** – poeme postume (editura ARHIBOOK – 2018)

Alte scrieri publicate de Maria Barbu:

- "ROMÂNIA în pragul mileniului III, Renașterea optimismului"**
– portrete și dialoguri politice (Editura MondoMedia – 2000)
- "Postmodernismul, liderii și crizele"**
– leadership / prima parte a tezei de doctorat (Editura Militară – 2007)
- "SEMIOTICA ARHITECTURII sau Arhitectura ca filosofie a Libertății"**
– eseu despre arhitectură (Editura Capitel, 2012)

Cărți ale autoarei în pregătire la Editura ARHIBOOK

- "PARABOLE – Despre dragoste și putere"** – proză scurtă
- "Iubirea și puterea.Vol.I: Iubirea puterii"** – eseuri și însemnări
- "Iubirea și puterea.Vol.II: Puterea Iubirii"** – eseuri și însemnări
- "Elena"** – cine-roman
- "ARHITECTURA EUROPEANĂ, politica, securitate, identitate"**
– leadership / a doua parte a tezei de doctorat
- "Poetica arhitecturii și alte eseuri despre arhitectură"**
- "Semiotica arhitecturii"** – re-editare în colecția IDEE & FORMĂ

Elena se trezi din vis cu sentimentul că acesta a fost un mesaj pentru ea, că templul însuși era iubitul acesta la care nu putea ajunge în nici un fel, și a cărui intrare poate că nu o va găsi niciodată. Începu să plângă, deși încă zâmbea, gura zâmbea și ochii plângeau, iar sufletul îi era răvășit.

Era ca în visul cu templul din Ierusalim. Găsise poarta dar nu intrarea. Ce va fi oare cu adevărat în viața ei, în sufletul ei? Avea să fie această iubire Iubirea cea adevărată pe care o tot căutase în atâtea brațe masculine? Ce mult și-ar fi dorit să fie așa, dar....

Peste brațele Elenei, lumina se asezase ca o eșarfă. Femeia aceasta, peste care trecuseră mai mult de trei decenii, era una dintre femeile de mare succes în lumea ei. Cum ieșise însă de acolo, era foarte aproape de un eșec oarecum previzibil.

Avea să fie această lecție de viață atât de dureroasă pentru ea sau, în mod excepțional, ar fi putut să îi redea acea frăgezime la care renunțase prosteste doar pentru orgolioasa ei aparență?

Abia aștepta să descopere. În sufletul ei era atâta nerăbdare, de parcă tocmai ar fi urmat să fie mireasă!

ELENA - CINE-ROMAN

ISBN 978-606-94571-7-7

9 786069 457177

EDITURA ARHIBOOK